ഒരു പുതിയ ആശയം ജനിക്കുന്നു

കൃഷി എങ്ങിനെ ആദായകരമാക്കാമെന്നതിനെ കുറിച്ച് തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിൽ, ആണ്ടൂർക്കോണം ഗ്രാമത്തിലെ ചെറുകിട കൃഷിക്കാർ ഈയിടെ ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കുകയുണ്ടായി. വളം ഉല്പാദിപ്പിക്കുകയും വിതരണം ചെയ്യുകയും മാത്രമല്ല, അതുപയോഗിച്ച് പരമാവധി ആദായമുണ്ടാക്കാൻ കർഷകരെ സഹായിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്ന എഫ്. എ. സി. ടി. അവരുടെ സഹായത്തിനെത്തി. കർഷകരും ഫാക്ടും കൂട്ടായി കൂടി ആലോചിച്ചു.

അങ്ങിനെ എഫ്. ഏ. സി. ടി. യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 400-ഓളം ചെറുകിട കർഷകർ സഹകരിച്ചുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ തുണ്ടുതുണ്ടായി കിടന്ന കൃഷിനിലങ്ങളും ഒരു നൂറേക്കർ പാടശേഖരമായി ഒന്നിച്ചുകൂട്ടി കൃഷിയിറക്കാൻ തയ്യാറായപ്പോഴും ഒരു പുതിയ ആശയം പ്രയോഗംകൊണ്ട് സഹകരണത്തിലൂടെ കൃഷി

FACT *foremost name in fertilisers*

THE FERTILISERS AND CHEMICALS TRAVANCORE LIMITED
UDYOGAMANDAL KERALA

THIRUMENI

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

THE TRUTH SHALL MAKE YOU FREE

ALWAYE

MARCH, 1970

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

Editor: G. D. GABRIEL

Printed and Published by:

C. T. BENJAMIN,
Principal,

U. C. COLLEGE, ALWAYE

MAGAZINE COMMITTEE

Mr. C. T. BENJAMIN (Principal)
Dr. A. M. CHACKO (Bursar)
Mr. VARGHESE ITTYERAH
" P. K. NARAYANA MENON
" JOY P. JACOB (M. A. Eng. Previous)
" S. NARAYANA MENON (Class III Eng.)
" MICHAEL THARAKAN (Class I Eco.)
" PAUL ANTONY (Sr. P. D. Gr. III)
" G. D. GABRIEL (Editor)

CONTENTS

	Page
Editorial	v
The Caskets—J. W. Twaddell	vi
University Education in India—Varghese J. Kuttikkat	1
The Case for Public Sector—P. Radhakrishnan	4
Schizophrenia: " the Insanity of Youth "—K. Kunhikrishnan	6
Accidents made them Famous—M. A. Abdulla	9
A Day With Us—Sasi M. A.	10
The National Cadet Corps—Makkar V. S.	12
Can You—A. P. Vazhoor	16
101 Days on Wheels—Prasad M. George	17
How did it Happen ?—George Joseph	20
Is India a Nation ?—P. S. Santhosh	22
Good Old Blackmail !—K. Jacob	23
Ajanta Art—G. Rajasekharan Pillai	26
Call of the Himalayas—P. Ganapathi	27
Hypnotism from My Experience—Denny George	29
" Loose Expressions " in English	32
Indian Cricket in the Doldrums ?—Sebastian Chacko	35
Banking in India—Ramachandran S.	38
Why go to moon when many things are to be done on earth ?—C. B. Rajeev	40
Welcome Speech	42
Principal's Report	43

Malayalam Section

1	സന്ധ്യ (കവിത) —എസ്. ശാരദ	1
2	പരിവർത്തനം (ചെറുകഥ) —ജി. ഇന്ദിരാദേവി	2
3	സ്നേഹം മഹാന്മാരിലൂടെ —ലക്ഷ്മിയമ്മാൾ	5
4	മുഖങ്ങൾ (ചെറുകഥ) —കെ. കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻ	7
5	അഞ്ജലി (കവിത) —എൻ. ഹരികുമാർ	12
6	മുല്ലപ്പൂക്കൾ (ചെറുകഥ) —എൻ. കലാധരൻ	13
7	ഞാൻ ഏറ്റവും ബഹുമാനിക്കുന്ന കവി —തോമസ് ഡി.	16
8	നീതിപൂർവ്വകമായ സമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി—	20
9	[illegible] (ചെറുകഥ) —ഗ്രേസ് ടി. പി.	27
10	ശാസ്ത്രയുഗം (കവിത) —എം. പി. ഭാമിനി	31
11	ഹാസ്യം—ഹാസ്യം —എം. ജി. എസ്. മേനോൻ	33
12	ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും (ചെറുകഥ) —കെ. രാധാകൃഷ്ണൻ	37
13	മഹാത്മജിയും ആധുനികയുഗവും —പ്രസന്ന	40
14	കഥാകൃത്ത് (ചെറുകഥ)—എബ്രഹാം പീറ്റർ, വാഴൂർ	42
15	മണൽച്ചിറകൾ —മോഹൻ കര്യൻ	47
16	മാടപ്പിറാവ് —ബേബി കെ. ജെ.	50

Hindi Section

"Life is greater than all art"

– Gandhiji

Editorial

Golden Jubilee

1971 is the Golden Jubilee year of the College. The College is getting ready to celebrate this great occasion in a fitting manner. During the 50 years of its life, it has made tremendous impact on the academic and religious life of the people in Kerala. It was founded as a centre of Christian higher education on the sound principles of ecumenism. The founders of the College had the unique vision, courage, and foresight to make a venture of this sort at a time when the Church was so much divided and there was no love lost among the various Christian denominations. They had neither funds nor buildings to begin with. But they depended entirely on God's all sufficiency. It is a saga of faith of a unique nature, a saga of dedicated, selfless Christian service. They were also men of excellent calibre. God rewarded them amply and their efforts met with crowning success. The College excited admiration of Christian and non-Christian sections of the society. The College was able to attract many non-Christian teachers of outstanding ability who contributed in no small way to the high reputation it has earned and maintained for the last half a century. It was in every sense a pioneer institution in the State.

From its humble beginning it has now emerged a first grade College offering five post-graduate courses. The buildings and equipment are far from satisfactory. The College Council has made an assessment of the immediate needs of the College and has planned for a development project that requires 18 lakhs rupees. The new building which is completed, is a part of this project. The cost of the building has far exceeded the funds collected, and that has landed the College in a financial crisis.

At this juncture, we most earnestly appeal to all our Old Students, friends, and present students to come forward with help and assistance. We are indeed fortunate in having a very large number of distinguished Old Students. An all out effort is being made to contact them and enlist their whole hearted support. It is also very heartening that the general public has been responding favourably to the appeal for funds.

The College very badly needs an assembly hall to meet the present demands of its large student community.

This year that precedes the Jubilee year must be organised to ensure that the necessary funds are raised to overcome the present financial crisis.

The approaching Jubilee should also be an occasion to look back and see what our failings have been.

An institution worth its name must maintain high academic standards. In these days when the values of life are fast falling, an institution with a mission has to strain every nerve to resist the evil and disintegrating forces. A proper atmosphere for learning has to be revived. It requires a great deal of courage and determination to fight against fearful odds. We have to resist temptations to make compromises. We have to revive the spirit of the great pioneers who founded this College, and uphold the great ideals they cherished, and work with same spirit of dedication if we are to survive and preserve our identity.

Who chooseth me must give and hazard all he hath—so runs the writing on the LEAD. It is an appeal to the soul that is capable of self-sacrifice. The hand that would respond to the challenge would be a full hand, but a full hand that aimed at enriching her whom it aspired to clasp. The unselfish hand, the generous hand, the hand whose touch is a benediction—THIS is the hand for Portia!

It was a discerning eye and an unerring instinct that led Bassanio to select the casket—the LEADEN casket—with that motto. So true is it that "Love's strength standeth in love's sacrifice." The profound principle on which that choice was made explains, not only the felicito of Bassanio; it explains even the Cross itself. For it was because HE "gave and hazarded all He had" that He "gained what many men desire." Passing by the GOLDEN casket and the SILVER, He set His heart upon the LEAD, reaching towards it a Hand that was all unselfishness and all sacrifice and all love—a Hand that was pierced by the nails—and, as a consequence, He is entering into the triumph of the ages.

III

No woman ever yet became a happy wife without having done her fair share of the courting. No man ever yet made the great proposal, successfully, without having received a hint that such an overture would be welcome. The hint may have been an unconscious one—a lovelight in the eye; a brightening of the face; a softening of the voice—a hint involving no violation of maiden modesty. But, conscious or unconscious, it is invariably given. Love loves to help love on love's tender pilgrimage.

So Portia helps Bassanio. "I stand for SACRIFICE," she says, as he tremblingly approaches the fateful caskets; and, even if she had given no other hint, THAT should be ample. But other hints are given. Whilst he stands contemplating the caskets, a song is sung, a song that emphasizes the treachery of appearances, a song that deprecates the fancy that is engendered in the eye. "We must believe," as Mr. Bisgood says, "that Portia deliberately arranged for this charming little song to be sung in order to influence Bassanio's selection. It was certainly successful in leading his thoughts in the right direction." As soon as the singing ceases, Bassanio breaks into a lengthy dissertation, showing that, on every field, "the world is still deceived by ornament;" and then brings his outburst to its logical conclusion by rapturously choosing the casket of lead.

So love blazes the trail for love, smooths the path of love, brushes away the obstacles that might entangle the feet of love. That is why, when men find themselves confronting the most stupendous issues that they are ever required to resolve, so many subtle voices, human and divine, direct them with steadfast insistence to the Cross.

Dr. A. T. Markose, Dean of the faculty of Law-University of Kerala, addressing the inaugural meeting of the College Union →

Mr. Ponkunnam Varki inaugurating the College Union

Pre-degree Forum Committee with the Principal

Mr. J. W. TWADDEL of J & P Coates addressing the Student Christian Fellowship

University Education in India

VARGHESE J. KUTTIKKAT, *I M. A. English*

University education modelled on the educational policy of 1913 'broadly alternates between slackness and strain—slackness during the session and strain at the time of examinations.' Judging by western standards, Indian 'University wits' are barely educated. Haunted by starvations of head and heart, students become either cynical or sadistic. Educational reforms that we contemplate must be capable of creating an intellectual climate conducive to national advancement.

To begin with, let us make bold to decry Socialism in Universities. University education is to be the privilege of a limited aristocracy, an aristocracy constituted of the most gifted. Considerations with regard to backwardness, communal or otherwise, must not be permitted to interfere with higher education. Merit be the only criterion that we commend. Everything else is a fraud.

Now, how can we measure merit? We are at present able to make use of scientific methods with sufficient accuracy. A reliable estimate is possible on account of the rapid strides in science. The trouble is that we still piously believe in uncertain methods. Our credulity is dangerous. In U. S. or U. S. S. R., a boy gets what he deserves. Assuredly to discover the bent of a child, is no child's play. Annual examination is too poor a tool of discovery. A comprehensive study of a student is imperative before the educationists can entrust the keys of higher learning to the deserving. A comprehensive study will imply a periodical check-up directed towards the essence of the student. Unless we apply advanced psychology to the problems of evaluation, we labour under a curse. A college is no longer a college, if it is devoid of an efficient psychology-brain.

The ideal teacher, endowed with God-given powers of infallible judgement exists only in the fancies of a poet. The concept of a Guru, nobly motivated and divinely inspired is soaring idealism. Indian thinkers have all along been emphasising with Christian Zeal, the infallibility of the Guru. The logical corollary has been the over-estimate of teacher—student relationship. I do not think it is either practicable or desirable that the authority of the teacher be wielded to tame pupils. What Universities must achieve is to develop a sense of fearlessness. Fearlessness is, as Bertrand Russell points out, the fruit of genuine education. The teacher of my dreams illuminates the path to reality without forcing his disciples to take up any particular course. The prime task of our Universities is, therefore, to make the teacher respectable. This can be accomplished if institutions can afford to give young teachers the adventure of being ambitious. Talented people will willingly take up the teaching profession if they have the pleasure of innovation besides the pleasure of communication.

Education, according to Plato, is that which makes us children of a heaven unbounded by time or space. Education makes us worthy of that heaven. In short, education must mean re-birth. Platonic idealism is too much for our imperfect world! Even though we understand man lives not by bread alone, we are not foolish enough to under-rate its importance. Utilization of skilled labour on a huge scale is, perhaps, the only road to prosperity. An

injury to liberal education is unavoidable in an under-developed country. In higher education, emphasis is to be shifted from accumulation of classical knowledge to the application of technical knowledge. Let our Universities seek the creative 'Vidya' that yields economic dividends. The eminent economist Peter Drucker wisely observes that the development of educated people is the most important capital formation.

Considering educational expenditure as an investment in productive lines, we come to the question of duration. In our hurry to obtain medical service in abundance, shall we reduce the five-year M. B. B. S. course to two-year diploma course? Similarly to have rapid supply of technical service, shall we start giving cheap engineering diplomas? Assuredly, we will not. Excellence alone is commendable. Higher education, otherwise, will soon become a misnomer. In this context, a suggestion made by Dr. Kothari comes to my mind. The suggestion is that Universities may start giving adult education in a big way, and to that end evolve a wide-spread net-work of part-time and correspondence courses. The suggestion, I am afraid, is dangerous. If it is carried out, our Universities will descend to the level of tutorial colleges. It is time we drew a hard and fast line between higher education and general education.

The aim of educational reconstruction is to bring back the centre of gravity of Indian academic life within itself. A national educational policy is the first requisite. National character implies common standards and common principles. The Inter University Board will have to be re-set in a national frame. Laissez-Faire policy at least in Indian education has meant lethargy and indifference. Planning is inevitable. Without it, national education policy is vague. Unless education is tied to national needs, no salvation is possible. It was a grave mistake when we failed to give importance to agricultural science in a predominantly agricultural economy. Broad philosophical system of education, as Cardinal Newman envisaged it, in an underdeveloped country can be enjoyed only at its peril. At least for a forthcoming decade, there is no justification for a huge sacrifice in the name of humanities.

In discussing national education, the medium of instruction deserves special consideration. There is no more national character unless the admission of students and appointment of teachers are carried out on a national basis. The use of regional language as the medium of instruction will create a lot of unanswerable riddles in a country where language-fanatics reign. Regional prejudices are apt to paralyse correct judgement. If regional language is to be used as the medium of instruction in each state, then Hindi is likely to be elevated to the status of a national medium. And Hindi is only a regional language with all the disabilities of any other Indian language. It is unfair to remark that the failure of educational system, hitherto, has been due to English being the medium of instruction. The failure was due to various factors, most of which are apparent. We need not discuss them, now. Even Japan has begun to insist on English. We need not look for the beauties of the language. I will urge the national patriots to recognize that the acceptance of English as the medium of instruction is not a homage paid to a foreign language, but, a practical necessity.

Like it or not, a University is rapidly becoming a centre of creativity. The ideal of a secluded place where the 'Bhramachari Vidyarthi' contemplates things beyond the reach of common humanity is Utopian. Admission into a University does not separate a student from his society. Only a snob or an egoist can afford to be indifferent to political or social questions. The student is already a citizen. Senates or syndicates need not unwisely attempt at removing this acquired citizenship by legislation. At any rate, the prime duty of a student is to devote himself to the pursuit of truth. It is an axiom that wealth cannot be distributed before it is created. Similarly a University student can begin distributing knowledge only after having acquired it. Patience pays. Of course, the study of medicine does not make one a Schweitzer. Quite often, reverse is the case. The fact is that culture is born, and not created. It is

futile to expect for a change of heart whereupon a technician offers free advice of his own accord. The tax-payer who sacrifices something of his earnings for a skilled technician has a right to enjoy freely something of the free service. Universities must enjoin that at least for some years free skilled service is placed at the disposal of the needy. Herein lies the proper route to socialism.

Before concluding, I suggest that the key to reforms lies in bringing out the originality of the student. The present system of education is external; it leaves the student untouched. And originality is the first casualty. A University Student is now simply looking at things in such a way that he sees only what others have already seen. The sooner we understand that memory—power is not the sole test of an individual's worth, the better for us. Unless Indian Universities are prepared to set original problems for the students, they will go down in history as "the memorials of man's vanity!" Let them re-organize the whole system so that a man who designs a machine is set above another who memorises certain laws of mechanics and a man who composes a poem is set above another who quotes from Milton.

The Case for Public Sector

P. RADHAKRISHNAN, *(Class Two-Economics)*

The political polarisation in India which has now reached its culmination has enhanced the prestige of socialistic institutions. The historic Banglore and Bombay sessions of All India Congress Committee has accelerated the march toward socialism. The essential socialistic action was seen in the process of laying stress on the public sector concerns—for public sector is the back bone of a socialistic society.

The evolution of public sector in the economy and polity of India is a very recent one. Unlike in western countries like the U. K., France, Germany, Sweeden and Italy its history in India can be compressed within the last two decades or to be more precise, within the period following the attainment of independence in 1947. Still it is a strange and fascinating story—with a uniqueness of its own and relatively free from the doctrinaire ideologies and catchwords which have often accompanied the development of public sector in such countries as the U. S. S. R. and China.

The concept of public sector in India was given a vague shape when in August 1937 the working committee of Indian National Congress formulated a definite policy with regard to industrial and social planning. They recommended to Congress ministries which had assumed power in most provinces, the appointment of a committee of experts to "consider urgent and vital problems the solution of which was necessary to any scheme of national reconstruction and social planning" (First report of the National Planning Committee—1939). Subsequently a conference of ministers of Industries in various states was convened taking into account the necessity of co-ordinated progress. This conference appointed National Planning Committee with a view to giving effect to this policy.

But action on definite foundations was seen only in the post-independence era. In 1948, the Government of India had enumerated in their famous Industrial Policy statement the respective roles of the private and public enterprise. A dynamic national policy must be directed to a continuous increase in production by all possible means side by side with measures to secure its equitable distribution. The problem of state participation and the condition in which private enterprises should be allowed to operate must be judged in this context." The industrial field was accordingly divided into three groups (a) strategic industries which should be the exclusive monopoly of the state (b) key industries like coal, iron and steel, air craft and ship building etc, where existing private concerns would be allowed to operate for the next ten years, subject to inherent right of the state to acquire any of them in public interest and also to the stipulation that the establishment of new undertakings in this field would be the responsibility of the state and other public authorities and (c) remaining industries where enterprise would be allowed to operate subject to Government control and regulation as were considered necessary.

We have seen that although the 'public-sector' was not altogether unknown in the pre-independent India, it was the Industrial Policy Resolution of 1948 which brought it into lime light. This definite acceptance of the principle of nationalisation together with the general caveat that even those undertakings which operate in the private sector might be subjected to state regulation and guidance, made revolutionary changes in the concepts and policies pursued upto that time. Since then, progress in the public sector has been very rapid—far too rapid in the opinion of many.

From the very beginning the public sector has been put to severe criticism. Its efficiency lack of profitability and the bureaucratic inertia has been bitterly criticised. People have gone to the extent of commenting that public sector is a 'costly entertainment' which a developing nation like India can hardly afford.

Of course it had its own weakness. In many public sector undertakings 'Parkinsons Laws'‡ were in operation. The ill-equipped managers, political interference and lack of competitive mentality led to the disastrous failure of the public sector in certain occasions.

Efficiency in the sector was one of the burning questions. But there is no quantitative measurement of efficiency. Chester Barnad in his classic book, "The Functions of the Executive" said that there is no objective test of efficiency except survival. This is true to a certain extent. Further it should be noted that the prime motive of public sector is not profit but it aims at maximising the social welfare of the community. Often manpower in publicly owned companies may be greater than required. This would lesson its profit but would also lower the un-employment level.

One of the greatest weaknesses in the organization of Government enterprises in India has been the lack of experienced persons to fill the post of Managing Director and other key managerial posts. So far mostly Managing Directors have been found from amongst the Indian civil or Administrative services. While they have excellent experience of normal administrative set up of Government they lack a back ground of managing experience. But now the government is taking all measures for the development of managerial talents in young executives. In course of time this problem may also be solved.

About the profitability of the public-sector a generalisation is practically impossible. A recent (February 1969) study of the government shows that there were losses as well as huge profits in public sector concerns. The losses incurred were mainly those of Hindustan Steel Ltd. and from Engineering enterprises. The Government memorandum says that "owing to lack of sufficient demand accentuated by the recent recessionary trend in the economy, the capacities which have been built up in these enterprises remain unutilised to an appreciable extent.

On the other hand substantial profits have been gained by Indian Air Corporation, Hindustan Aeronautics Ltd. Fertilizer Corporation of India, Air and Natural Gas Commission, Bharat Electonics Ltd. as well as about 25 other public enterprises. Many enterprises have also declared dividend varying from 5% to as high a figure as 15%.

In assessing the performance of public enterprises no generalisation is therefore possible. It should also be remembered that Public Enterprises as a group are not at the same stage of development.

Considering these it may be incorrect to rule out the public sector. To curb the monopolistic trend seeking extoritionate gains at the public expense, the public sector is the only answer. For a sound growth of our economy or to lift it from the sterile and stagnant condition and to induce life blood into it, the public sector has to be given the prime importance.

‡ Parkinsons law by North Cote Parkinson is a series of satarical laws attacking the inefficiency in the industrial sector.

Schizophrenia: "the Insanity of Youth"

K. KUNHIKRISHNAN, *Class III Psychology*

Twentieth century is sometimes called the age of anxiety. Life has become more complex and busy. We have very little time to pay attention to other people and their problems. Moreover we have to face many frustrations, conflicts and other bitter experiences due to many personal and social problems. Excessive competition, poverty, conflicting pressure groups, impersonal bureaucracy, rapid social change and the ever present threat of global atomic war further aggravate modern man's anxieties; and modern man has few moral beliefs to guide him. Owing to all these reasons, many adjustment problems arise, and some times the individual breaks down. From our day to day experiences we can see that mentally diseased people are increasing day by day and is therefore a major health problem.

It is unfortunate to see that even people with good educational background have many superstitious beliefs about the mental diseases. They are not ready to take it as physical diseases, and refuse to admit the influence of psychological facters in the formation of mental disorders. Moreover when we think of abnormal behaviour we are most likely to think of the extreme, spectacular examples, because as in even other fields, it is bizarre and sensational things that command attention. Undoubtedly most of the present day beliefs about mental illness have been shaped by the extremely interesting, but quite unscientific historical and literary descriptions. So people take mental illness as something shameful and ungraceful and try to hide the disease from the public. Owing to this attitude the patient is prevented from getting scientific treatments, which ultimately leads to unhappy consequences. Moreover in our culture mental ills are attributed to devils and the action of the evil spirits.

But scientists, especially psychologists and psychiatrists have helped us a lot by revealing the mystery of mental disorders. They have proved that mental ills are purely due to physiological or psychological factors like poor heredity, poor health, poor personality development and under-developed mental abilities.

Mental disorders are broadly classified into two types. Neuroses and psychoses. Neuroses means mild mental disorders, in which certain adjustment problem arises. But the disease does not affect much, the normal routine life of the individual. To some extent they can cope with the situation and can make satisfactory interpersonal relationships. But the trouble with them is poor adjustment with their personal problems and low resistance to face stress and strain which are common in life. When such a situation goes to extremes with definite symptoms, we call it neuroses. Neuroses are purely psychogenic in nature and it can be cured by solving the emotional problems of the person.

On the other hand psychoses means severe mental break down, either due to physiological or psychological factors. In popular terms psychoses is called insanity or madness. The psychotic patient has no connection with reality and lives in his own dream world. There are different types of psychoses and schizophrenia is one among

them. It is found that young men and women are more liable to this disease, and if proper care is not taken at the initial stages, it is extremely difficult to cure this grave mental disease.

" Schizophrenia is sometimes called the " cancer of the mind " because many factors are still unknown about the dynamics of this disease. About 30% to 40% of the mentally sick people are suffering from this disease and it is sad to note there is no effective treatment available now for Schizophrenia.

Schizophrenia is used to include a group of severe mental disorders marked by a splitting, or disintegration of the personality. The most striking feature include general psychological disintegration, emotional impoverishment absence of social-relationship and contact with reality; hallucinations and impairment of intelligence. The main characteristic symptom, is withdrawal from social groups and they like to be alone and it is almost impossible to make relationship with them. Schizophrenics sometimes have the false belief that some body is making a conspiracy against him, or some of his friends, or relatives are trying to kill him etc. They have severe thinking disorders and believe that they are the agents of God, or identifies with Christ or Nehru and leaders of that sort.

According to the symptoms, Schizophrenia is divided into 9 sub groups. From many of the experimental studies, it is found that some of these clinical types are easy to cure, when other types usually ends in death.

In the simple type of Schizophrenia the patient withdraws from society and lives in his own world. But he has got connections with reality. The key symptom is apathy. They refuse to take food and personal hygiene is completely neglected. Simple Schizophrenics are indifferent to responsibility and their fundamental wish is to be left alone. If proper care and treatment is given at this time the patient can be saved, and if the patient is neglected, chronic symptoms appear and the patient becomes a typical Schizophrenic with all the marked symptoms, and cure is almost impossible.

In the 2nd type, named hebephrenic Schizophrenia, the patient withdraws completely from reality and have many false visions and beliefs, like that he is a great scientist, or a multimillionaire etc. Proper care should be taken at this time and hospitilization of the patient is most desirable.

In the catatonic stage, there is a tendency to remain motionless in a stereotyped position. This position may be maintained for hours, or even days without changes and the hands and feet may become blue and swollen because of the immobility. They refuse to eat and speak only in monosyllables. Tremendous guilt feeling; delusion of prosecution etc are the main symptoms of this disease.

The fourth major type is the paranoid Schizophrenic reactions. Those who have seen-" Yakshi " the famous malayalam movie may be remembering the professor, Sreeni, who was suffering from paranoid Schizophrenia. It is impossible to argue with the paranoid Schizophrenic because they will explain and give logical reasons for their beliefs, just like a normal person. The patient may hear singing, or god speaking, or voices of his enemies, or he may see angels, or feel electric rays piercing his body. They have no connection with reality and live completely in their own world.

From the general dynamics of the disease it is found that biological, psychological and sociological factors play a very important role in the formation of this disease. It is suspected that heredity has a role to play in the formation of the disease, because many experimental studies reveal a positive relationship between Schizophrenia and heredity. Moreover people with introverted character are more liable to the disease. Any how it is reasonable to assume that physiological factors have to do much in the general dynamics of Schizophrenia.

The psychological factors include; relationship of the patient with his family

members—say parent-children relationship, social adaptability of the subject, reaction to frustration etc. Results of many experimental studies in this field show that psychological factors are playing a Key role in the development of this disease.

It is found that cultural or sociological factors also influence the disease to a great extent. In some primitive cultures this disease is almost unknown because of the peculiar social customs. On the other hand, in modern complex societies, where interpersonal relationship is absent, individuals are more liable to this disease, because there is nobody to share their emotional problems, and nobody bothers about his needs. In such conditions the individuals withdraw to their own worlds, and 'withdrawal' from reality is one of main symptoms of Schizophrenia.

Treatment

At present Hospitalization is the most desirable thing, because there is no effective therapeutic measures for curing this disease. Sometimes without any special treatment about 25% of the patients recover from the disease.

The favourite treatment of today is insulin therapy, electric shock treatment and the use of many tranquilizers.

Tranquilizers and energizers have proven of great benifit in the treatment of Schizophrenia. Some of the drugs are phenothiazines, such as chlorpromazine, which is used to control excitments, agitation and thought disorders.

Conditioned reflex therapy is found to be useful in catatonic type of Schizophrenia.

Occupational therapy, psychotherapy, sociotherapy and hydrotherapy are found to be effective in some cases.

A great deal of research is being done in Schizophrenia, as more basic knowledge is accumulated, it should be possible to understand, effectively treat, and ultimately prevent, this pervasive affliction of man. Let us wait for that golden time!

Reference

(i) James D. Page:
Abnormal Psychology (1947):
(McGraw-Hill, Kogakusha).

(ii) J. C. Coleman:
Abnormal Psychology and
Modern Life (1969).
(Taraporewala & Co.)

(iii) Rosanoff:
Manual of Psychiatry.
(John wiley & Co).

(iv) S. S. Tomkins, Alexander Irving etc.
Psychopathology (1964)
(Science: ed).

Mrs J. D. TURNBULL giving away prizes on the day of S. C. F. Social

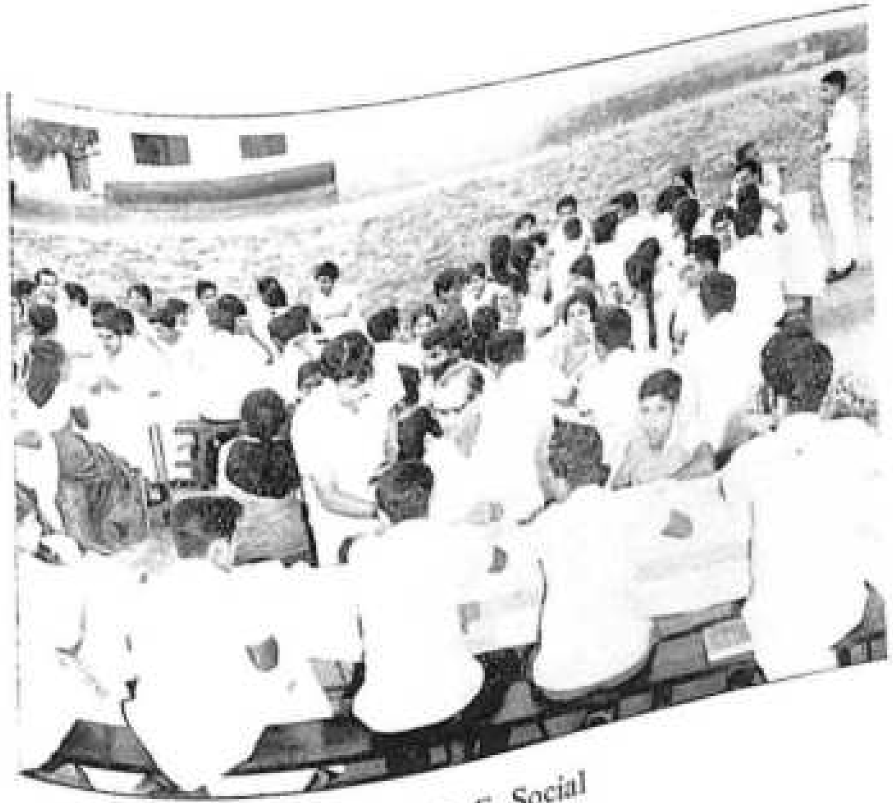

S. C. F. Social

Mrs J. B. Turnbull receiving a presentation from the S. C. F. representative →

The S. C. F. representative making a presentation to Mr. J. W. Twaddel of J & P Coates ↓

The Twaddels and the Turnbulls were guests on the day of S. C. F. Social →

Accidents made them Famous

By M. A. Abdulla, *I. B. A. Economics*

It is rather interesting to note that accidents, though trivial and insignificant at times, have played a vital role in changing the course of history. It was sheer accident that brought fame and fortune to several great men, who otherwise would have remained obscure and unknown to the world.

It was the accidental discovery of 'Archimedes Principle' that led Archimedes to fame. Hiero, the king of Sicilly, had given a known weight of gold to an artificer with which to make a crown for him. When the crown was made, he suspected fraud and asked Archimedes to identify, of course, without breaking the crown.

Archimedes was at first puzzled and kept on thinking for some days regarding the behaviour of different metals. One day, while taking his bath in a tub, he observed some displacement of water and at once it flashed to his mind that different substances might displace different volumes of water and this method might serve as a clue to the test. He became so sanguine about the project that he jumped up from the bath and ran through the streets shouting "Eureka, Eureka" (I have found it) completely forgetting to cover his body with clothes.

The great plague of 1665—66 interrupted Isaac Newton's education at Cambridge and had a remarkable effect on his career. In one ghastly three month period, one tenth of London's population died. Cambridge Uuiversity was closed and Newton returned to Woolstrape to meditate. These meditations during 18 months on his mother's farm laid the ground work for all his subsequent achievements. One day, as he was busy reading under an Apple Tree, one of the ripe fruits fell and stuck him a blow on the head. The smallness of the apple as compared to the force of the stroke led him to consider the accelerating motion of falling bodies. This insignificient accident eventually paved the way for the enunciation of the law of gravitation and thus immortalised Newton.

It is a well-known fact that the majority of authors drew their plots and stories directly from life and the greatest American short story writer, O-Henry was no exception. No one could have foretold that he would be a writer. At the age of 25, he took a job of a Cashier at First National Bank of Austin Texas. But it was this job which altered the entire course of O-Henry's life. A shortage of 1000 Dollars was detected one day by a Government Bank Examiner and O-Henry, the Cashier was arrested. He was brought before the Court and though he probably had never taken a dishonest Dollar himself, he was sent to prison for 5 years. Although he had not written a line in his life, he started writing in prison. When he came out, he found himself author of the World's greatest short stories.

Robert Boyle, the famous Irish Scientist while a boy, once fell ill and a druggist served by mistake a poisonous medicine which was administered. As an effect of the poison he nearly lost his life. This accident led him to read chemistry. He later on enunciated the famous "Boyle's Law" which established a relation between the volume and pressure of gases at constant temperature.

A Day With Us

By Sasi M. A. (Litt.) Previous

A day in our class means a little bit of pleasant experience. Five hours of full sixty minutes duration in which time you get occasion to know no less than five seperate personalities.

I come to class after about twenty minutes, not so slow, walking. During this interval of time my thoughts wander a lot and cover a lot more distance keeping up an abundant pace. Habitually I don't observe what things happen around me. If any of my friends happen to meet me on the way, sometimes I just smile and pass. This behaviour of mine has made me a dry chap before some menacing moist ones. They consider me broody, melancholic and predicate all that sort of adjectives. As to their fitness, God alone knows the truth.

Now leave my case aside. Let us enter our class where we boys maintain the active minority and gentle ladies girlish majority. Girls are always condesending by nature or on what else can you ascribe their deed of agreeing to occupy the first two rows of seats in our class? They shield us from direct observation of teachers to some extent. Our lecturers too are perfectly polite and that is why they pretend not to have seen those of us at times definitely under the influence of 'Kumbhakarnan.'

Class punctually begins at ten O'clock. During the first day of the week we are horror-striken in the first hour. We percieve the ghost of Webster, terrifying the Duchess with madmen. Or there is the spirit of Kyd silently observing the play going on in the class. But occasionally dejection creeps to our mind. Samson, sorrowful image of Milton or Faustus, Marlowe's mythical man dejected by their own actions appear before us, melancholic and morose. But a few of us, just five out of fourteen get a glimpse of greedy Faustus and devilish Mephistopheles. Others, unlucky fellows, are in canteen most probably sipping a pleasant cup of coffee.

Feeling born-vitality derived from the canteen, these other students join us the next hour to share a fire-side conversation with lamb and his apt interpreter. The lovers of music a lways are eager to listen to sweet sounds and we claim no exception. Lamb is a clever blender of humour and pathos. So much engrossed in what is handled our teacher and we along with her laugh with Lamb but avoid weeping. This action is according to me, in keeping with the dignity and decorum of a post-graduate class. Don't you think so, Reader?

The time for mid-day meal is approaching and only a humorous speaker can keep you patiently in seat for the whole hour. Donne's or a Spenser's conventional attitude of loving a lady and marrying another is indeed a feast for our mind but not so to the stomach. The lively lecturer leaves no stone unturned in making the class interesting. He sometimes laughs at us, another time at the frivolous society and seldom at himself.

I take my meals from the canteen. Non-Resident Student's Centre is a place

where you see happy bits of silly nothings, flourishing like anything. You have to run at least five minutes before the bell goes, else you are in to wait for another thirty minutes to snatch something to eat. By that time almost all provisions would be exhausted and 'Quickies' come into existence—Quick preparations, rarely tasty but indeed hot.

We enjoy some other privileges too. Free time of a PG student is supposed to be spent in the library. We are supposed to grab for our own sake what intensive knowledge we can acquire. But we go there, to use a nice expression, not always. Girls go there but they are studious, hard-working and all superlative. But they say, it is for undisturbed chit chat. But we select some hostel rooms for that purpose. We fully respect the sanctum sanctorum of the temple of knowledge.

The afternoon session begins amidst the cool breeze, sailing through which arrives our Shakespeare. Shakespeare has deep knowledge of human nature and understands well that only energetic students, feeling cosy and comfortable after a good meal alone can listen to him with undivided attention and easily get his meaning. That is the reason for his visiting us only in the first hour or fourth hour of the day. Lear of Shakespeare was definitely old but childish in thought and deed. But his explainer is definitely a mature headed man, not at all old.

Do you suppose the last hour always to be dry and that we are in hurry to get back home? If so, you are mistaken, Mr. Reader. It is indeed a treat to listen to a man who speaks a foreign language with as much or much more ease than the mother toungue. Virgil, Homer, Drid, Chaucer, Dryden, Swift all are presented and picturised in a flowery, flowy way, that you are held captivated.

Now the day is over—only to witness another dawn of more scintillating experience.

The National Cadet Corps

MAKKAR V. S. *Class I Physics*

Hello! "Are you coming to see the football match?" Jose, one of my jouniors asked his friend.

"No, I'm not able to come. There's that bloody NCC parade, You see." He answered unhappily. His tone clearly showed that he was bored to death with the NCC training.

"Oh! You've got it today. Only fools like you go for that. You see how I got exemption from it, by spending only five rupees for a medical certificate. I don't know why these fellows are hurting the students with their 'savdhan' and 'vishram.'' This was my dear friend's opinion. On hearing their conversation, I really wondered about their attitude towards the NCC. And it is a fact that many college students have the same opinion about the National Cadet Corps. According to them NCC is nothing but a boring business organised merely to persecute the students' time. None of them thinks about large sum of money spent by the government for the maintenance of the same.

One of the reasons for the College Students' dislike for NCC is its compulsory nature. Because of that system the authorities happen to hear from the cadets, "We come to the parade ground only for attendance." But if the NCC training is made voluntary, only students with real zest will join it and the proper and strict training can be imparted to the cadets. However in the colleges of Kerala, especially in a few colleges including our college the attitude of some students towards NCC is just like that of my friend. Some of them hate it, while some of them are afraid of it. This is due to their poor knowledge about NCC. (I mean their ignorance about the NCC.) I am sure that if the history and scope of NCC along with the training imparted are explained to them the present attitude of the students will be altered. Let me do it with the knowledge I have about the NCC.

As we know, military training forms a vital feature of the development programme of an independent nation. It essentially provides the second line of defence. It creates a preparedness in Youth to defend the country. The Youth of a country are in fact the precious jewels of its future On those young people the honour and greatness of our nation depend. Therefore the young people should grow into good and loyal citizens. They should become the courageous, disciplined and self reliant members of the community to serve the motherland, as leaders in peace and soldiers in war. Since the youth is so precious to the Independent India, very special attention should be paid to their growth along the proper lines without allowing them to drift, in life's stream, aimlessly and cause immense and irreparable harm to society. So by the very first Act of tne Parliament of independent India, passed on 15th July 1948, this premier Youth movement, was created. Today it has become a national movement embracing the Youth of the entire country, a cadet movement meant to produce great leaders and good citizens. The present National Cadet Corps is the new edition of the old University Training Corps (UTC) and

University Officers Training Corps, (UOTC). But NCC is a wider organisation than those two, with the preliminary object of infusing a sense of discipline, patriotism and unity in the cadets. Today NCC has become India's largest youth movement. Its main aims are,

(1) To Develop character, comradeship, the ideal of service, and capacity for leadership in young men and women of the country.

(2) To provide service training to young men and women so as to stimulate interest in the defence of the country.

(3) To build up a reserve of man power to enable the armed forces to expand rapidly in a national emergency.

Regarding the composition and administration of NCC, there are three divisions for it, namely the senior division for the men students of colleges, Junior division for school boys and girls division for girls of colleges and high schools. The first two divisions have three wings, (1) Army wing, (2) Naval wing (3) Air wing. NCC is headed by the NCC Director General at the Directorate in Delhi, the rank of the D G. being that of a Major General of the Indian Regular Army. There are Directorates for NCC in each state and under the Directorates there are NCC Batalions. The Batalions are sub divided into companies, Troops and Platoons.

The Army wing NCC has similiar units as are organised in the Regular Army. Those are (1) Artillery (2) Infantry (3) Armoured (4) Engineers (5) Signals (6) Electrical and Mechanical Engineers (EME) (7) Medical Corps and (8) Officers Training Units (OTU)

Officers Training Unit (OTU)

In 1959 a new scheme called, Officers Training Unit came into being in the Senior Division Army wing of the NCC. It is to train selected NCC cadets of the colleges who decide to make the Defence Forces their career, that the OTU was created. OTU cadets are given more intensive, advanced and progressive training during their degree course plus annual summer training camps of 45 days duration, somewhere in North India.

To apply for enrolment into the OTU a student should be between the ages of 16 to 18 years, unmarried, medically fit in all respects who have passed the 'B' certificate exam. of NCC. The selection is made strictly on the basis of merit. To get selection a candidate appears before the Preliminary Selection Board, on passing this test he is called for the final selection and interview by the Services Selection Boards (SSB) and Medical Boards. After passing the tests, if a cadet is finally selected his name is taken on the rolls of the OTU After graduating and passing. the 'D' certificate of the OTU, the officer cadets will be admitted into the Indian Military Academy (IMA), Dehradun, where they get an 18 month Pre-commission Training, after she completion of which they will be given Permanant Regular Army commission as 2nd Lieutenants.

Thus the OTU provides a very great chance for the NCC cadets to get absorbed into the IMA and become Commissioned Officers in the Armed forces. And it is the only scheme through which an NCC cadet can get admission into the Indian Military Academy, (The Academy which stands second only to London Military Academy).

NCC Training

As regards the NCC training, it consists of Physical Training (PT), Drill with and without Arms, Weapon Training (WT), Field Craft, Section and Platoon leading, Map Reading etc. The Army Wing cadets are given training with

No. I Mark III, 303" Rifles' and bayonets in Drill and also in WT. They are given opportunities to learn about and practice the Light Mechine Gun (LMG), 2" Mortar, Pistol, Stem Gun. Hand grenades, Anti-tank, Rocket launcher etc. in certain special camps like the 'Regular Army Attachment camps.'

The girls division NCC cadets get training in First Aid, sanitation and Hygiene, Home Nursing, Message Writing, Signalling, and Telephone and Wireless Communications. From this explanation, we can understand that no student other than an NCC cadet can get such opportunities 'to play' with those weapons and to learn how to use them.

As far as the character of an NCC cadet is concerned it is influenced greatly by the NCC and it can be said that the moulding and forming of the Youth's character into the best shape in their most flexible and impressionable years is the main aim of NCC. Surely NCC is offering ample opportunities to develop the character of youth. During the NCC parades and camps the authorities are not disturbing or harming the cadets. But NCC is fostering the sense of brotherhood and unity among the boy and girl cadets, when they act together in parades and live together in camps, wearing the same uniform, eating the same food, having the same comforts and leading the same type of life. Actually NCC is imbibing the feeling of comradership and the spirit of service to its cadets.

Considering the discipline of the cadet it is instilled in the best manner in them by the NCC. Defining discipline it is the 'implicit and cheerful obedience to orders issued by lawful authority.' Every part of the NCC training makes the cadets obedient to orders, infuses self control in them and creats an instinct of duty. The exercises teach them to shoulder any difficulties with a smile on their faces. NCC training causes the increase in their power of endurance.

Though the NCC is a second line of the Military, it doesn't aim at making soldiers out of students, as some ill informed persons would say. Recalling the Latin proverb, "Be really for war if you want peace," inorder to preserve the freedom and save our democracy we need Military training which is offered by NCC in good measure. When the cadets are directed to construct roads or to clean stums etc. the aim of the authorities is not to turn the students into road making labourers or house-builders. By doing such work their team spirit and co-operation are promoted.

Moreover the problem of unemployment of today is solved partially by the NCC, since it creates interest in the cadets to join the Armed Forces and thus lessens the number of jobless people. If a cadet is keen and energetic (only if he is so) he can get admission to the National Defence Academy (NDA) or the OTU or directly into the IMA, by which he can get a first class job as an officer in the Armed Forces. Today, we are living in an India when even a man with post—graduate qualifications finds it very difficult to get at least a 'B class job.' Actually one of the main aims of the present education is to get a good job.

Summing up let me quote a few words of our great leaders. The Father of our Nation said, "The brain must be educated through the hand also. Why should you think the mind is everything and hands and feet nothing? Thiose who do not train their hands, who go through the ordinary rut of educaton, lack music in their life........" A word to those who hate NCC; please remember the above lines of Gandhiji, when you curse the NCC. As Dr. S. Radhakrishnan said, "No student life is complete if he does not join the National Cadet Corps." Our late Prime Minister Jawaharlal Nehru said, "Every generation has to fight anew in the battle of freedom. Now a chance comes to all of ns and more especially to the young, to test their mettle and patriotism. I should like all our university students to join the NCC to get some elementary training." The NCC is always open to all the students who like to make use of it and 'to test the irmettle and patriotism.'

Therefore my dear friends, NCC training is not to waste your precious time. It helps you to become better students; it inculcates wholesome qualities of discipline, develops your personality and makes you better citizens, teach you the dignity of labour, sense of responsibility; it develops your physique and you become better citizens and leaders.

So comrades, don't be afraid of it, don't hate it.

Can You?

Collected by A. P. VAZHOOR

1. If you are to be standing on an ordinary railway plat-form you, of course, find it quite easy to jump on a standing train. But think of a train passing the plat-form. Can you jump on it from an ordinary plat-form? You can't. But suppose the plat-form also is moving just as fast and in the same direction as the train. Then can you hop on it?

Surely you can. You can hop on it as easily as you jump on a standing train from an ordinary plat-form. Remember you and the train are moving in the same direction with the same speed, in its relation to you, the train will be in a state of rest. Strictly speaking all objects that we usually take to be standing still are really moving together with us around the earth's axis and around the sun as well. For instance, a train that has come to a full halt at a station and we. But this motion does not bother us in the least. Similarly the motion of the train and the plat-form in the same direction in the same speed will not bother us.

2. You sit down on a chair upright and don't shove your feet under the chair. Now try to get up without moving your feet or bending forward. Try! Can you?

You can't however hard you try. You will never stand up until you push your feet under the chair or lean forward. Your centre of gravity is inside the body near the spine—20 cms above the level of your navel. Drop a perpendicular from this point. It will pass through the chair behind the feet. For the man to stand up it should go through the area taken up by the feet. Consequently when we get up we must either bend forward to shift the centre of gravity or shove our feet beneath the chair to place our 'base' below the centre of gravity. That is what we usually do when getting up from a chair. If we are not allowed to do this we will never be able to get up.

3. From the engine of a moving train the smoke goes backward; does it?

Certainly not. The smoke travels in the same direction as the train does. But the smoke travels slow, while the train runs fast. So the smoke looks as though it is travelling backward.

4. We often feel a drought coming from a window that is closed tight and hasn't a single crack in it. Why?

Though it seems odd, there is nothing at all surprising in it. The air inside a room is practically never in a state of rest. An invisible current circulates as the air warms or cools. As the air cools it becomes denser and heavier. As it warms it rarefies and grows lighter. The cold heavy air near the window and outer wall descends to the floor, forcing the warm light air to rise to the ceiling. That is why we feel the drought, especially around the feet, coming from the window though it is closed tight in winter.

5. Sit down at a table facing an upright mirror. Then take a piece of paper and a pencil and try to draw, say, a rectangle with intersecting diagonals, by looking at the reflection of your hand. Can you?

This seemingly simple task becomes incredibly difficult. It is because of the fact that you and your reflection are not totally alike.

Students from California in a programme organised by the College Union →

Mock assembly session under the auspices of the College Union →

Mr. M. Sekar with Principal and office bearers of the Pre-degree Forum on the occasion of its inaugural function

Director Vincent, inaugurating the 2nd day of the Arts festival conducted by the College Union →

N. C. C. Day Celebrations

Section attack-a display on the N. C. C. Day →

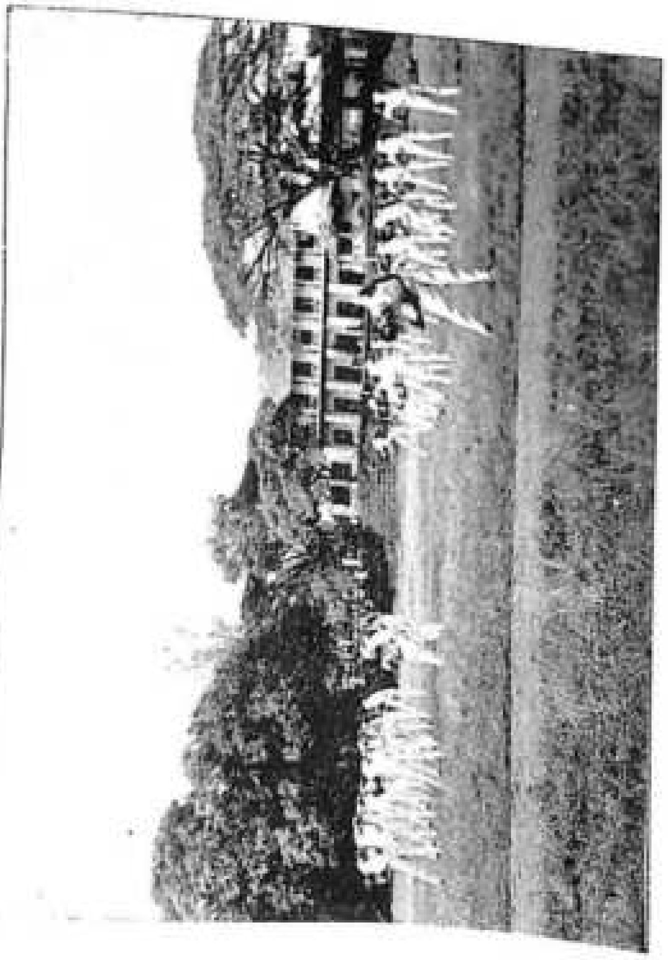

P. T. Display on the N. C. C. Day

← Under Officer P. Ganapathi getting the Medal on the Successfull Completion of the Mountaineering Course.

101 Days on Wheels

PRASAD M. GEORGE, *Class I English*

In this jet age the idea of making a tour on push bikes would seem to be mere madness. So also felt some of our friends and teachers when we announced a bicycle tour of South India and Ceylon which we planned to have. We were even called "lean witted lunatic fools" by them. They even advised us to take a hearse along with us for they didn't expect us back alive. To them it seemed to be a hectic task. But to us it was an adventurous trip since our minds were longing for adventure.

We planned to make the trip during the long six months holidays that was awaiting us after the eleven years of schooling. On January 1st 1968 M. J. Joseph, Peter Gonsalvez and myself pedalled out of our school gate (Infant Jesus H. School, Tangassery) on our long tour on bicycles. We were blessed by Rt. Rev. Mon. Peter Thekkavellayil. Mr. Ramachandran Nair, at that time District Collector of Quilon congratulated us for diverting our energetic spirits to such an adventurous task. Rotarian Peer Mohamad at that time Governor of 320 Rotary District advised us to take bikes with no cross bars so that we would return alone and heart free. Since we had small luggage tied to our cycle carrier and handle the only possible place where we could seat somebody even if we wanted to was the cross bar.

We being Interacters (Interact Club, a club sponsered by Rotary International for school students) were looked after by Rotarians and Interacters of various places we visited. Our principal aim was to meet Interacters of various schools in South India and Ceylon thus to promote mutual and International understanding. At places where there were Rotary clubs and Interact clubs we were greeted and welcomed heartily.

In the evening of January 1st 1968 amid the cheers of our friends, teachers, relatives, Rotarians and well wishers we cycled out of our school gate to Trivandrum. We halted the first night at Trivandrum and resumed our iourney the next day. Passing through Cape Comorin, Sivakasi we reached Madurai after seven days. From there we reached Madras via Trichy, Cuddalore and Pondicherry.

On our way to Nagapattinam from Tanjore the front wheel of my cycle developed a puncture. Seeing no houses or shops nearby I carried the cycle to the banks of a small stream near the roadside in order to spot the puncture. But my efforts were in vain as I found myself sinking into the mud arround the stream. My friends had a hectic time in pulling me and my bike out. Peter with the 'konjam' 'konjan' Tamil he knew managed to borrow a basin from the nearest house which was three miles away. At Madras we were detained since we had to get the visa to visit Ceylon. After begging and pleading for more than fifteen days we were issued the visa from the 'Ceylon House' at Madras. During this stay of ours in Madras my friend Joseph lost his cycle. This locked cycle was stolen from the cycle stand of American Information 'Service Library at Mount Road. Though we complained to the nearest Police station we lost all hopes of getting the bike back since it was the usual case in Madras city. Inspite of the great search the Police seldom recovered any stolen bikes. Joseph felt as if legs were cut. What could a cyclist do without a bike?

But the Rotary Club of Madras West was kind enough to present him with a factory fresh Hercules bicycle. We had to pedal the same way back to Madurai to reach Rameswaram. We crossed to Thalaimannar in Ceylon by ship from Rameswaram.

We expected somebody to greet us at Thalaimannar port since we telegramed to them about our arrival. There was nobody to say "Hallo!" or "Welcome to Ceylon" to us but the murmur of the waves. Now we had to reach Colombo about three hundred miles from Thalaimannar. So we were like the old man at deep sea who ran out of supply of fresh water. Water every where but not a drop to drink was the condition of the old man. So were we with thirty British pounds. We were unable to change them since we didn't come across any bank which dealt in foreign exchange. We had to manage with ten Ceylonese rupees which came into our possession by changing Ten Indian rupees on the ship. we had to pay three rupees as handling charge of our bicycles. With seven rupees in hand and three hundred and fifty miles to be covered to reach Colombo from where alone we could get help, we were at a loss.

As we stood doubting a man called Xavier happened to heckle me. I who usually avoided such people with an 'excuse me' told him patiently of our difficulties. This Xavier turned to be our saviour. This God-sent angel fed us and arranged lodging at his house. The next day early in the morning we started our daily routine of pedalling. After breakfast and lunch only few paisas were left in my pocket, I being the cashier. At 7 P. M. we reached a place called Mochiagama. There the people who came around us seeing our uniforms and banner "All South India and Ceylon cycle Tour" advised us not to continue the journey. They frightened us with stories of robbers and wild elephants. We spent the night with a school teacher. Next day we resumed our journey with two rupees a tea shop wala had donated and the few paisas which were still safe in my Purse. After breakfast we were left with no money. And to tell the truth we were not at all frightened of being starved since our experiences with 'our saviour' and school teacher made us remember the story in the Bible of how God fed Elias. We reached Chillow in the noon. We then approached a residential school. They didn't give us any food but hearing our pathetic story gave us four rupees with which we managed to have a good lunch. At last in the evening we reached Colombo alive and went to Dr. Reinzie Pieris's house. It was the person with whom we had communications. We had wired him of our arrival. But we found the house deserted as he had taken his family for a movie. We waited patiently with empty stomachs till he arrived. We expected him to be waiting for us since we had telegramed to him from Chillow the same day. But we were surprised to learn that neither of the telegrams sent from Manamadurai (in India) nor the one sent from Chillow (in Ceylon) had reached him.

We were given a warm welcome by the Rotarians and Interacters of Colombo. Our visas allowed us only fifteen days in Ceylon. So in that short time we could visit only half of Ceylon ie Northern parts of Ceylon. The highlight of our tour was the visit to Nuwaraliya from Kandy in Ceylon. The distance was only fourty-five miles. We who used to cover fifteen miles per hour took eleven hours to reach Nuwaraliya from Kandy. The place was 7,600 ft. above sea level. We were shivering with cold when we reached the top. There we were greated with a cup of hot delicious Ceylonese tea. Coming down we took only three hours. We reached Thalaimannar via Mahiangama Batticaloa and Anurathapura. On our way back to Thalaimannar we had an encounter with a gang at midnight in a forest. They threatened us with knives and clubs. But we managed to escape from their hands by begging and pleading. We didn't have much trouble since we had become experts in the art of begging. From Ceylon we reached Madras via Madurai, Dindigal and Selam. From Madras we passed through Andhra from there we cut across Maharashtra and reached Goa.

On our way from Goa to Mysore State we had to cross a lake by ferry (a 'vallam')

I was the only one among the three who did not know swimming. When the boat reached the part where the sea met the lake I happened to slip and fall into the water with my bike. My bike luckily got hooked to the side of the boat but I found myself under water. In my ears I heard loud sounds of bells and drums. I really saw stars and vivid pictures of my childhood images of my friends, relatives and parents came to my mind as in a movie. In that struggle for life I found myself helpless. All I could do was to gulp in mouth fulls of water. All of a sudden I found myself above water quiet near the boat I heard my friends crying out asking me to catch on to the hanging bike. I can't even imagine how I mannaged to raise myself into the boat even though my friends did a lot of pulling. When I heard Joseph and Peter thanking God I was quite sure of being alive. With my things got soaked with water. My blood shot I rested on the shore. Thank friends kept on meassaging me. After God Joseph knew a bit of first aid. After taking rest and after drying my clothes when we were about to leave a man offered me a bottle of hot milk.

Passing through Sirsi and Sagar we reached Mangalore. At Sirsi we had to sleep in a forest in the open air with few Malayalee wood-cutters. They shared their dinner of rice, 'sambar' and dried fish with us. Once we had to manage the wholeday with just two iddlies that we had for breakfast. The problem was that we had no money. We failed to receive the expected money order from home. So with empty stomachs we had to pedal we could fill our stomachs only when we reached the nearest Rotary club. This happened at Dindigal on our way back from Ceylon.

On All Fools Day we reached Kerala. We cycled through all the districts of Kerala. From Alwaye we reached Ernakulam via Paravur and Vyppin. Passing through Karthikapally, Kayamkulam and Punaloor we reached Quilon on the tenth of April.

At Quilon we were given a heroes' welcome back home by Rotarians Interacters and friends of I. J. H. S. We were back home alone and heart free inspite of the cycle with cross bar which we had used.

How did it Happen?

GEORGE JOSEPH, *II Special Physics*

It was a pleasant evening. I was walking along the road, thinking about my future programmes. Suddenly I heard an old lady sneezing behind me. I just looked at her and saw something falling down from her mouth. I was rather astonished. I have seen small ' drops ' coming out while some people sneeze. But a thing like this, I could never imagine. I was not bold enough to verify what it really was. I saw a young man of about 28 or 30 standing by the road side, and I asked him what it was. He said, " It is no serious affair. It is her teeth." " Teeth ! what do you mean gentleman ? " " Yes boy, teeth. Have you never heard of artifical teeth ! " My curiosity increased. He noticed it and said, " will you just come with me for a walk and I will try to give you some idea about it." I agreed to it and went with him.

He said, " People do not like to go round with empty mouths. They thought for a long time to find a solution to this. And at last, they got the idea of the artificial teeth. Artificial teeth are those inserted in dentures to take the place of missing natural teeth. But they should be distinguished from artificial crowns which replace only the crowns of the teeth, when the roots are retained."

" Can you give me an idea of materials used for this " I asked.

" Yes, I can " he said, " At first bones, ivory and hippopotamus tooth were materials used. The teeth was carved from the same material as the base which rested on the gum tissue. Besides, individual human teeth or the teeth of various animals especially the sheep were sometimes mounted on gold or ivory bases. These were the best types before the introduction of procelain." I was feeling very much interested in this conversation and did not forget to jot down certain striking points in my diary. " What is the application of procelain and whose were the brains working behind all these?" I asked.

" One-piece restorations of procelain began to be used at the last quarter of the 18th century. At the beginning of the 19th centuary, Giuseppangelo Vonzi an Italian dentest practising in Paris introduced individual procelain teeth which were mounted on gold or platinum bases. This was an important stage in the growth of Dentistry." By this time, we came to the courtyard of a beautiful small house and I saw a name board DR. BABU THOMAS M. D. S., D. D. S. He invited me to get in and I was led to the drawing room, a well furnished small room. He asked me to wait there and he went in. Within a few minutes, he came back and we continued our discussion. He said, " Procelain teeth were introduced in the States in about 1817 by Dr. Anthony A. planton (1774–1837). In the early decades of 19th century, the form and quality of these teeth were much improved in United States.

" Silica of very high fusing point is used to hold the form of the tooth. Kaolin forms the body material for the teeth and Feldspar is used as a flux. A procelain, fine in texture, transluscency and strength results. Metallic oxides are used as the colouring materials."

By this time his wife came with two cups of tea and he introduced me to her. After finishing the tea, he continued. " from 1860 onwards, vulcanised rubber was made use of for bases on which the procelain teeth were mounted. In the period 1940—50, synthetic resins were used for denture bases. In the middle of the 20th century, many non-irritating plastics revolutionised the production of all types of dentures.

" In the 19th century, J. Leon William designed teeth to harmonize with the shape of the face. Three typical forms which came to existence were square, tapering and ovoid. Finally, the effectiveness of chewing surfaces of the back teeth was improved by the anatomical designs of Alfred Gyri of Switzerland.'.

Thus I got a picture of artificial teeth from him. It was about 7 o' clock in the evening and I said ' Good night to him ' and returned home. My heart was full of gratitude towards the old unknown grandma, who was the cause of this useful talk.

Is India A Nation ?

P. S. Santhosh, *Class I Economics*

A Nation is a body of individuals who have common racial origin common civilization, together with common language, customs, literature etc. Nation means State plus Nationality; or rather, it is a nationality with state organisation.

Many bear in mind the view that India is not a nation, since there is no common origin, no common language, and civilization, and literature etc. Dravidians and Aryans keep up separate customs, manners and language and the Hindus, Muslims and Christians have striking disparities in their way of life. Thus there is everywhere diversity and unity is feeble. According to H. G. Wells, the peoples of India are not a nation but a constellation of nations. But Indian nationality is a peculiarity seen exclusively among the Indians. This diversity itself is the cause of her compact nationality and it is more visible in the recent Chinese infiltration and Pakistani aggression.

From the geographical point of view we can see extremes of temperature, rainfall and all the elements of climate. This ethnological museum contains numberless races of mankind listing from aboriginals of the lowest degree to the highly polished philosophers of the highest degree. The differences and eccentricities of races and the differences in their manners, languages etc. are largely the cause of the impenetrable political vicissitudes which characterised Indian history, before the unification was affected by the British supremacy.

Another formidable factor which is attributable to the fundamental Indian unity lies upon the fact that the diverse peoples of India have developed a peculiar and an odd civilization and culture apparently redundant from any other type in the world. According to Vincent Smith that civilization may be summed up in the term 'Hinduism.' This ethnological museum which contains different races of mankind; slowly and steadily fused together and we may state our culture is a mixture of Hindu, Muslim, Christian, Zorastrian etc.

But there are certain disintegrating forces which curb national unity. Castism and untouchability has been the major cause for the disintegration and the downfall of India from the very beginning of Indian history. Castism separated people into many watertight compartments. Now our constitution has taken every step to eradicate all the elements arising out of caste, creed and religion. Moreover Christians and Muslims who are converts from Hinduism are not ignorant or uninformed of the Hindu ideas. These things indirectly help for the nationalism among the diverse peoples.

Unity made by the sword is short lived but unity arising out of mutual understanding and faith in the higher human values are everlasting and perpetual. Unity in diversity has been the catchword of the historians and politicians as far as India is concerned.

Even now, the major problem which curb national unity is the language. Language continues to be the most difficult problem to be solved even after the division of India on linguistic basis. We can fly within four or five hours from Delhi to Moscow but we take years together to pass from Hindi to Tamil. Condemning all the disintegrating factors, we, the people of India should work hard for national unity and integration. More than that "urging magnanimity of spirit, mutual accommodation and faith in the higher human values are needed for the settlement of our disputes."

Good Old Blackmail !

By K. Jacob

Joseph Fisher was an Anglo-Indian staying at Royapuram. He was in search of a job. He had passed the Cambridge Senior Examination and knew type-writing and shorthand. After some anxious days, he secured a place in the firm 'Marshall Brothers,' Mount Road. He went to the house of John Marshall, the manager, with a letter of introduction from a friend. He met also Mrs. Marshall, who proved to be kind and affable. Both of them were young, or at least, neither of them appeared to be more than thirty.

The job he got was only that of a poorly paid clerk. Now Fisher was a Go getter, who was by no means satisfied with such an ill-paid job. But what could he do more than indulge in sweet day dreams, in which he saw himself the manager of the firm married to Florence Wallman, who was the typist in his office. Florence was a lovely girl, and wore beautiful clothes. It was one might say, a case of love at first sight, as far as Fisher was concerned. But the latter did not dare to put his fortune to the test. Before thinking seriously of marriage, he must secure a better job. So he waited.

It was about this time that he came across a book by Mr. P. G. Wodehouse, in which he read about the virtues of blackmail. Bertie Wooster and his aunt had some trouble with one Spode, who was something of a bully. Luckily, Bertie got hold of a secret, which Spode was very anxious to hide from the public. One day, when Spode came up to Bertie, all worked up, and with the idea of tearing the latter limb from limb. Bertie quietly let out the fact that he knew Spode's secret. The effect was instantaneous. Spode collapsed like a punctured balloon and became almost abject. He sidled up to Bertie, and begged him not to make the matter public. And the aunt, who saw all this, was greatly impressed. 'Good old blackmail,' she said' 'there is nothing like blackmail.' or words to that effect, after Bertie had told her the whole story. Fisher was also much impressed. Blackmail was the thing. If he could get something on this Marshall, some guilty secret, which he wanted to hide from public view, he was a made man.

Strangely enough, luck seemed to be on his side. One day he went to the office a little early and found the gate open. He entered the building, and thought that he heard someone speaking low. He saw that the manager's room was not fully closed. He could see through the slight opening, by stealthily peeping in, what was going on inside. What he saw, simply took his breath away. There was Mr. Marshall sitting in his chair and the pretty typist sitting on his knee. When he saw them exchanging kisses he turned away in disgust.

Here was his chance. He would inform the manager of what he saw, and ask for promotion. Otherwise it would be his painful duty to let Mrs. Marshall know. As the typist was very pretty, he knew that he would be believed. Florence's beauty was a sufficient proof, and even a stout denial would not be of much use to Mr. Marshall.

That afternoon, he boldly went into Mr. Marshall's room and told him, 'Sir, I find

my present salary far too inadequate for my needs. Can you not give me a rise?

Mr. Marshall seemed to be taken aback by the audacity of the clerk. 'If you are not satisfied with your present salary, you had better leave us,' said he.

'But Sir, I have something to tell you.'

'What is it?"

'Today I came a little early. I saw your door was open. And I saw you kissing Miss Wallman.'

'What the bloody hell do you mean by peeping into my room?' asked Mr. Marshall.

'Sir, I did not peep in. I heard some noise, and I thought that a burglar had got in. So I looked.'

'Well, what about it?

'Sir, you know that Mrs. Marshall will not like it.'

Mr. Marshall paused for some time, before he spoke. 'Are you going to tell Mrs. Marshall about it? Is it not a beastly mean thing to do?'

'But sir, I am a good Christian man, and I only wish to do my duty; unless of course ..'

'Unless what?'

'Unless you help me to forget the matter,'

'You mean that your Christian conscience will forget it if I help you a bit?'

'Sir, what is a fellow todo? My salary is so small that I can hardly make both ends meet. If you can see your way to increase it, just a little ..'

'Yes I see. Well, you have caught me in an awkward thing. So let me hear the worst.'

'Sir, I am now getting only 150/- rupees Can you not make it 250/-?'

'What? 250/-? You must be reasonable. 250 is a high jump. What do you say to 200/-?'

'Sir, I could not agree to 200/-. 250/- is a reasonable figure.'

'But that will make a bloody mess in this office. Your fellow clerks will kick up a damned row.'

'I will not blab. Nobody will know.'

'But that cashier will know. He will guess that there is some reason behind this sudden rise.'

'Can you not make the payment yourself, without the cashier's knowing?'

Mr. Marshall thought for a bit. 'Yes, you are right. I can do that. But don't let any one hear anything.'

So the matter was adjusted. Fisher knew that he held a strong weapon. He could ask for another rise next month. That is the beauty of blackmail. It is a never ending thing. And it is a regular means of income.

When the pay day came, Fisher received his regular 150 rupees from the Cashier. He waited on the manager, for the promised 100. Mr. Marshall did not hesitate. He wrote a cheque for the amount, and gave it to Fisher. The latter took it to the bank the next day. But it was returned, as Mr. Marshall had made a mistake. He had put the date as 15-1-1966. It ought to have been 1967. Of course it was a slip. When Mr. Marshall was told about it, he was very sorry and apologised handsomely. 'It was only a slip. I will give you a new cheque,' he said.

So a new cheque was written, and correctly dated.

But this time also the cheque was returned. He was told that there was not sufficient balance in the account. When Mr. Marshell was told about it, he was very angry.

'What the bloody hell do they mean? I can show you my pass book. There is above 150 rupees in it,' he said. And he showed Fisher the pass book. There was a sum of 156 rupees in it. "I will sue them for dishonouring my cheque,' Marshall added.

Fisher went to the bank again, and told them about it. They heard him out, and

Flt. Lt. M. P. Varughese V.S.M. Former Student at U. C. C. from 1957—59. Now Senior Technical Officer, Indian Air Force, was awarded the Visishta Seva Medal on 26 January 1969 by the President of India.

Under Officer P. GANAPATI, attended the 69th Basic Mountaineering Course at Darjeeling. We are proud to announce that he completed the course with distinction. He is now selected for advance training course.

Officer Cadet V. S. Makkar, Class I Physics got his O. T. U. Selection on 18th March, 1969.

Under Officers, Gopakumar, Vivekanandan and Officer Cadet Makkar attended the Pooja Camp at Canannore.

K. P. Joseph
Chairman of the College Union
(1969)

K. N. Sasidharan
Secretary, College Union

Paul Antony
P. D. Forum Secretary

Iype Mathew
Represented the Kerala University in Hockey at Palayamkottai

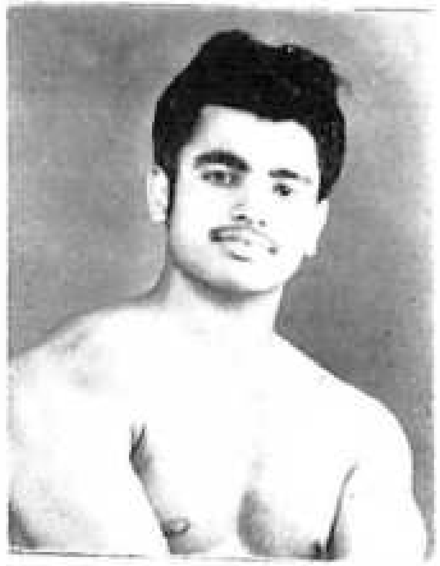

Abdul Kanni
Mister U. C. College

Koshy Mathew
Captain of the Athletic Team.
College Champion

said, 'Mr. Marshall is mistaken. There ought to be a balance of 100 rupees always in a current account. If you bring a new cheque, for 56 rupees, we can cash that.'

So Fisher went back again to Mr. Marshall and told him, 'Sir, give me 100 rupees. I cannot go again to a bank.'

'I never keep cash. I can give a cheque on the Indian Bank.'

'I will come to your house,' said Fisher 'Mrs. Marshall will have money with her.'

This idea seemed to upset Mr. Marshall a great deal. 'Oh, don't come there I will give you a cheque right now,' he said.

So a new cheque was written on the Indian Bank, and given to Fisher. 'If they refuse this, I will come myself to the bank, and get you the money,' said Mr. Marshall.

The next day Fisher went to the Indian Bank, and gave them the cheque. This time he was told that Mr. Marshall had no account in that bank. 'Then how did you give him a cheque book?' asked Fisher.

'This is from an old cheque book. He closed his account some months back. He must have forgotten that.'

'But when an account is closed do you not take back the cheque book?' asked Fisher.

'Yes, yes. that is our rule. But it is not always insisted on.'

Fisher came to the conclusion that Mr. Marshall was playing with him, to gain time. But if he went and told Mrs. Marshall what he knew, then the matter was ended. The goose which would lay the golden eggs would be killed. So he decided to wait, and threaten Mr. Marshall.

He did that the very next day. Mr. Marshall was very apologetic. He told him that he had several accouts in several banks, and did not remember that the Indian Bank account had been closed. 'I will not make you trudge again to a bank. I will give you the money in cash tomorrow,' he said. 'Only don't tell Mrs. Marshall' he added.

The next morning he went to the office but Mr. Marshall was absent. He was told that he had not come that day. Fisher's patience was exhausted. He would hesitate no longer. He would go direct to Mrs. Marshall and tell her everything. But the cashier called him. 'Here is a letter for you,' he said.

The address was in the manager's handwritting Fisher concluded that there was a 100 rupee note in it. He opened the letter and read as follows:

'Dear Sir,

You are hereby informed that your services are dispensed with from this date. The cashier will pay you whatever salary is due to you.'

Your, etc.

What did it mean? There could be only one meaning. Marshall must have anticipated him and made it up with his wife. Anyhow he would go and see her.

He went and saw her. He asked where Mr. Marshall had gone, and was told that he had left for Bombay, on the Company's business. From her manner, he knew that Mrs. Marshall did not know anything.

Fisher told the lady his story. But she did not seem to understand. 'What are you talking about?' she asked.

'I say that I saw your husband kissing Florence, our typist,' he replied.

'Oh no, it is not possible,' said Mrs. Marshall. 'You must have been dreaming,' she added.

'No madam,' said Fisher. I saw it with my own eyes.'

'Are you saying that you saw John kissing the typist.'

'Yes Ma'am,'

'But John is not my husband. My husband is his elder brother, who has been away in England all these months. John is carrying on in his place, until he returns.'

'Oh....'

'And John is engaged to Florence; their marriage is to come off next month.'

Ajanta Art

G. Rajasekharan Pillai, *Group II Jr. Pre-degree*

The Ajanta art gives a clear picture of our ancient culture and civilization. It consists of beautiful sculptures and paintings, with Buddhist themes. It is a temple of beauty. These sculptures and paintings are in thirty caves, caved out of a hill about 250 feet high in Lenapur village about 67 miles from Aurangabad. These caves were once the monastaries and prayer halls of the Buddhist monks who decorated these by their artistic skill and instinct for beauty. It is known now that these caves were deserted in the 19th century A. D. owing to the rise of Brahminism and it was later rediscovered by a group of army officers in the year 1819 A. D.

In cave No. 1 we can find the Bodhisatva 'Avalokithesvara' padma pani one of the masterpiece paintings. The grand pose of the body, the shapely hands, the way of holding the lotus, and above all, the highly spiritual and compassionate expression of the Bodhisatva makes it one of the most famous pieces of art.

The dying princess is another famous piece of Ajanta art. Deep pathos is depicted in the scene in which Sundari, the loving wife of Buddha's half brother Nanda, has fainted and fallen down at the sight of the renounced crown of her husband. Nanda had become a monk at the instance of the Buddha. The expression in each and every face in the group is one of deep anxiety and grief.

The Matriposha Jataka is most touching. The Boddhisatva elephant caught by the king's hunters and brought to the palace, refuses to take the sugar cane and other delicious food offered, as his blind parents in the forest are starving. When released by the kind hearted king he runs anxiously to meet his parents. This joyous meeting is touchingly depicted.

A lovely princess holding a mirror attending to her toilet in a garden with a beautiful landscape and surrounded by the servantmaids, is the famous masterpiece "Tiolet Scene." The princess is adorned with necklace and pearls which look so real even today.

There are many other beautiful pieces of art in the Ajanta caves such as the Mahajanaka Jataka, Boddhisatuva Vajrapani etc. The architectural beauty of the Chaitya hall in cave No. 19 is worth mentioning.

We can justly be proud of this ancient heritage. A pilgrimage to this treasure house of art will make our life richer.

Call of the Himalayas

P. Ganapathi, *Class II Economics*

Action is the sign of life; while adventure is the sign of youth. The student of the present day is anxious to embark on something adventurous—in studies, on the stage, in co-curricular fields or in non curricular activities. Whatever be the field of nature of the adventure, opportunities for the same, if made available and taken advantage of by all students, it will surely create a more disciplined sect of students. While, in general many of my friends do not like the N. C. C. I have only thanks to convey to the N. C. C. for its having made me what I am now.

Five weeks since the middle of November 1969 will remain green in my thoughts for ever. My joy knew no bounds, when news reached me that I was selected to the 69th Basic course in Mountaineering. Happy and confident, with heart full of prayers and optimism. I left this small college hill to join the team at Darjeeling, as the only cadet to represent the Kerala N. C. C.

The 35 day programme was divided as :

(i) acclimatisation period in Darjeeling.

(ii) Trek out to Base camp.

(iii) Field Training period in Base camp.

(iv) Trek back to Darjeeling.

(v) Stay at Darjeeling.

During the period of acclimatisation we were taught about different types of knots and simple techniques of rock climbing. There were also lecture classes on equipment three types–normal, high & technical ropes, glossary of mountain terms, mountain hazards and crampons. During acclimatisation phase we were tested for our body fitness and respiration capacity. We went to the Tiger hill on 21–11–'69 from where we could have a glance at the top of the Mt. Everest (29,002 ft.) and Kangchenjunga (28,156 ft).

The second phase commenced on 24-11-69. It was the period of approach march from Darjeeling to the Base camp where we were given field training. During this period we had to walk for 8 days through mountainous regions with about 20 kgs. weight on our backs. The first day we reached the place named Legsump (under Sikkim control 1250 ft) and spent one night on the Great Rangit Riverside. The next day we arrived Geyzing, the Capital of West Sikkim. On the third day we had the toughest march; because there were many steep mountains on our way. Going up a mountain, we had to walk down on the otherside, that too only to continue the process with the next steep mountain. That day we reached Yogsum (5200 ft) and spent two nights there where we visited a famous monastery. After spending three nights in Bakkim and Dzamblingon (11200 ft) We reached the Base camp (about 15000 ft) on 1st December 1969.

Then the field training started. We were given all kinds of training both on ice and rocks. At the outset of field training we

had walking practice on ice. Then we had training on stepping cuts and we were taught four kinds of stepping cuts. Ice rappaling practices were there. All these trainings were done on the glacier. We did rock climbing around the Base camp. We had to do four kinds of rappaling—stomach side, shoulder and long in which the last one was terrible. In addition to these we had peak climbing also. 32 trainees out of 39 of us climbed Bidhan Chandra Peak (about 18000 ft) on 9-12-69. Even though there had been the disturbances caused by the wind and snowfall and we had to under-go many hardships. When we proceeded up the Bidhan Chandra, our enthusiasm and joy were on the increase in geometric proportion. Our happiness knew no bounds when we thirty-two stood on the topmost point of the Bidhan Chandra. After that we were ready for our return trek out from the Base camp and started on 12-12-1969. We had continuous walking upto 17-12-69 and returned to Darjeeling on 17-12-69. After giving one day rest the Principal Lt. Col. N. Kumar conducted rock climbing test on Tenzing rock on 19-11 69. Our graduation-ceremony was held on 20-12-69. Bidding good bye to Himalayan Mount-aineering Institute we left for our institutions and units on 21-12-69.

After attending this course I came to know that Mountaineering course testifies not only our physical fitness but also our courage prudence and will power. While I write this I remember one thing which I happened to see at the entrance of Jayal Hall, "climb if you will let remember that courage and strength are naught without prudence; and that a momentary negligence may destroy the happiness of a life time—Do nothing in haste; look well to each step; and from the beginning think what may be the end." This course helped me to mingle with regular army officers who had come from different parts of India and Bhutan.

Though I don't claim that this course on mountaineering and the scaling of the Bidhan Chandra are something unique, all of us who could partake in it left our camps with a desire that this small leap of ours will pilot many more bigger leaps, for us and many others. I am now on the look out for the next chance because the dizzy heights of the snow clad peaks of the Himalayan call me to still higher heights and more adventurous trips.

I have only words of gratitude to the Officer Commanding of the 20 Kla. Bn and our N. C. C. officers who gave me this chance.

Jai hind

Hypnotism from My Experience

By Denny George, [III Psychology]

A few years ago I wondered how a man could induce hypnotic sleep on another. But today it seems very easy to me; yes it is by means of suggestions.

Hypnosis

Well, what is hypnosis? It is nothing but a sleep-like state of the organism (or body) where no reflex action is present. In other words, it can be explained as the 'neurological sleep.' On asking after inducing hypnotic sleep certain aspects of the ultra-conscious mind of the person concermed can be revealed. Hypnotic trance occurs in degrees, and three categories are recognized. They are:—

(i) Light hypnosis:—in which the subject remains conscious of everything that happens and on being awakened remembers everything.

(ii) Deep hypnosis:—in which the subject is not aware of what happens and he may remember them if re-hypnotised.

(iii) Hypnotic coma:—This is the state of very deep sleep, in which nothing can be remembered nor can memory be revived.

But Charest, the French neurologist, had described three more extensions to hypnosis catalepsy, lethargy and somnambulism.

Catalepsy signifies rigidity of muscles and in which the subject becomes statue-like. In the lethargic state, the subject becomes still as if he is dead, with almost imperce-ptible respiration, heart-beat and pulse. In the next state, he reacts as if he is wakeful.

Maiden Induction

A year ago when I was going through the books describing hypnosis I had the good fortune (or misfortune) to induce hypnosis on a 14 year old girl. She went into hypnotic trance within fifty seconds. But later I realized she had hysteria.

This was my first induction of hypnosis. After coming to this hostel this year I experi-mented with many friends, majority of them slept. I wish to describe the most success-ful one among them.

The Willing Subject

Place: Chacko Hostel U. C. College

Date: Saturday, 29th November, 1969

Time: 10.20 p. m.

Mr. P had previously asked me to induce hypnosis on him, when I informed post hypnotic suggestion would effectively stop smoking for a few weeks. As many a man was in my room, I went with him to his room, taking a white ball of the chinese checker. He was cent percent willing and as I asked, he lay on bed relaxing the whole the body.

Arrangement & Suggestion

I arranged the light behind his head, on the table in a manner that he could not see the bulb, but the light. I requested my friend, Mr. G to keep outside. By this time, I took that white ball between my fingers above his eyes and asked him to concentrate all his attention on the white ball. Then I began giving suggestions:

" You are so tired that you can't do anything except sleeping ... .. Your body is relaxed ... . Your eyes are drowsy ... ... Your eye-lids are heavy ... ...

I was going on giving suggestions. Before six minutes of giving suggestions, his eyes were closed but they were working a little. After a minute in that state, I suggested to open his eyes. He did it when tested. I understood that no reflex was present and came to the conclusion that he had slept. I called in Mr. G.

Unconscious Phase

I asked: " Mr. P what is the time like?"

No answer. But suddenly he burst into tears.

Question : " Why do you weep ? "

No answer.

Q : " What will be the time now ?"

Answer : " I don't know." (In an uneasy manner)

Showing a watch, I asked him :

" What is the time now ? "

A : " It is 10.35."

A few more question were asked, but he didnot answer. He closed his eyes. When suggestion was given later, he opened his eyes, and after a few seconds, he burst into tears.

Fears

Q : " Why do you weep ? ... ... please say ... "

A : "All I have is fears " he said moaned

Q : " What sort of fears you have ? "

No answer. He cried more loudly. I asked him to stop weeping.

Q : " Who are you afraid of ? ... please say ... "

A : " All are laughing at me."

Suddenly he burst into tears, with a louder cry. Again I asked him to relent himself.

Q : " Who are they ? "

A : Mr. M, Mr. T, Mr. B and Mr. PM (Excuse me, I do not reveal their full names)

" Do not weep. We 'll make preventive measures against that. Don't be afraid of." I appeased him.

He interrupted :

" We must kill them ! " He ground his teeth. A violent anger was expressed on his face. Really, I trembled at these words.

" Mr. M is ridiculing me most and also Mr. N " (another fellow)

He said on his own accord.

After the silence for a while I asked him :

" Do you have anything to say ? '.

" No " he said.

Second Trance

Then he closed his eyes and after a while, suggestion was given to open his eyes.

He opened his eyes. Again he burst into tears. He complained ;

" Oh ! my head is very heavy ··· ··· My limbs are frozen."

" Nay ··· nothing is wrong with you Mr. P,"

I said.

He longed for water and it was given. I raised him giving suggestion, ' nothing was wrong with him, and he could do anything.'

After a while, he walked out of the room. He did not even forgot to take his chapals.

The night was very dark. But the low-watt bulbs on the ceiling were radiating golden rays. The time was too late. The surroundings were all calm and quiet. All in the hostel were asleep except we three.

He stood resting his back to a pillar in the varanda, and talked to us as if he was conscious.

After a few minutes, he entered the room. We asked him to latch the doors from inside and to put off the light and to go to bed. He latched the doors, but did not put off the light. When we discussed outside the room, we could not leave him unconscious in his room. So I asked him to open the door.

" Why to open the door ? "

He asked.

" To take a book."

Mr. G. Answered.

He opened the door and went to bed immediately. On the bed, he turned to either sides and burst into tears. Then I asked him to stop weeping.

Correctness

Mr. G. gave him the Bible opened and asked to read. He read it well.

" What is the book you read ?"

I asked.

" Ephesians."

He answered correctly

Then we asked him to take the first chapter of the II corinthians. He did it correctly.

Showing the watch I asked :

" What's the time ?"

It's going to be 12."

Actually, it was 11.58 in the night.

Confession & Advice

Then he asked for water. After taking water, on asking, he said he had somethings to say.

Q : " What are the things ? "

A : " I've done very many mistakes. When I was coming from home, my parents asked me not to smoke, and to study well. I came here intending to study well. But they are disturbing me."

" Mr. P, you please don't smoke "

I advised.

" I won't smoke ... I 'll never ... "

He agreed.

" And study very well."

" Yes. I'll study well."

He answered

He wept a lot. I tried my best to raise him from the hppnotic trance. He complained that his head was very heavy, his limbs to be frozen and stiffened and stomach ached. Then he successively drank three glasses of water. During this time, he smiled for a while on three occasions. In the end I asked :

" Why do you laugh ?"

He answered nothing, but began to weep. I relented him by giving suggestions. I gave suggestion to close his eyes and then to open to come into consciousness.

When he opened his eyes, I waved my fingers very close to his eyes. But he had not yet come to consciousness. On this action, he asked me :

" Why are you ridiculing me,"

" No ·· No ridiculing "

I answered him

Then he asked me to repeat it.

The time was 12.20 in the night. After a thirty minute keeping ourselves outside the room, we went to wake him, but he said he would wake by 7.30 in next morning. So we went to bed :

No Memory

On 30th sunday he woke up nearly at 7.30 a. m. Mr. G and myself had reached there already. We kept outside the room. When he opened the door, he asked who had brought there the white Chinese checker ball, and the plastic vessel, which we forget to take back.

" Someone might have."

We answered.

Effect on Smoking

After one hour, I asked one of my friends to give him a cigarette. He asked him to take a cigarette, smoking another. (Previously Mr. P was a chain smoker).

" I don't smoke."

Saying this, Mr. P went away from him. He had a hatred for smoking, but later he was informed that I had given him post hypnotic suggestion. On this, Mr. P insisted himself to smoke, as if to break the effect of the PH suggestion, on the 8th day. He took a puff, but he was about to vomit. He told me that ache in every part of the body had existed for the whole day. I could not remain quiet at this action.

On informing, Dr. Alexander advised me to give PH suggestion that the subject would vomit, if he would take cigarettes.

"Loose Expressions" in English

(We reproduce below extracts from a talk recently broadcast by Dr. A. J. Boyd of the Madras Christian College. 'Loose expressions' is a fairly common failing in India and we hope the article will stimulate the study of correct English usage)
—Ed.

English in India has been very markedly affected by the terminology of government regulations. You go to see a friend, and you are told that he is 'out of station', but, in English, one might say that a ship in convoy or an aeroplane flying in formation was 'out of station', meaning that it was out of its proper position. But one would never say a man was 'out of station.' One would say 'out of town.' If you started talking about your absent friend with some of the members of his family (not 'his family members,' by the way) you would probably be told that he had 'availed of leave'—a really horrid expression which we ought to suppress. The verb 'avail' is a reflexive pronoun—'he has availed himself of leave—and being reflexive, it cannot be used in the passive voice. Such phrases as 'leave can be availed of' are not English......Our friend then is 'out of town;' he has 'availed himself of leave'—or much better, 'taken leave.'

Let us look at the earlier history of this fortunate gentleman. Some years ago he was a college student, (and please remember to say 'ago' and not 'before.' 'Some years ago' means that you are counting from now. 'Some years before' would mean that you were counting from some other time, itself in the past. You could say 'I saw him a year ago in Calcutta. I saw him two years before in Bombay,'–that is the Bombay meeting was two years before the Calcutta meeting, and was therefore three years ago......As I say, he was in a college but he was not a good student; on the contrary he was a very bad student. When he was asked a question in class, he would never give an intelligent answer. (Now don't let us say, 'he simply blinked'! To 'blink' means to move your eyelids; most people 'blink' when they have to face a strong light. We can also say metaphorically, 'There is no use blinking facts,' meaning refusing to face facts squarely. But to 'blink' can never mean 'to be at a loss for an answer' or 'to have nothing to say') This friend of ours was not a very industrious student; he slept late in the mornings and he took a long time to dress. (I trust you don't want to say 'he slept away'—there is no such expression in English or to say 'he took a long time to dress up.' You can speak of a man 'dressing up in his best clothes', but 'dressing up' used by itself means 'getting ready for a fancy dress parade' or something like that; the routine we all go through every morning is simply 'dressing', not 'dressing up', even if we put on N C C. uniform or something of that sort.) This wretched fellow slept late in the mornings, took a long time to dress, and often cut his classes. He would send a note saying that he was, 'not doing well' by which

Antony Tharakan
Represented Kerala State and University in Hockey

U/o V. Gopakumar
Attended All India Summer Training Camp at Bhovali, U.P.
Captain of 20 Kerala Bn. N.C.C. Firing Team

K. K. Vivekanandan
Summer Training Camp
Bhovali – Nainital

B. K. Gopalakrishnan
Best Actor in the Arts Festival
Winner Nelson Garments Trophy

S. Ashok
Best Athlete (Winner C. P. A. Medal) Represented the State in athletics (under V & S Colours)

Sri Sreekumar
Represented the State in Shuttle

Cleansing the Aegean Stables

An adventure-trip to Peechi-organised by the College Union

P. Radhakrishnan, Class II Economics received the Gandhi Centenary prize from Sri K. P. Kesava Menon

he means 'not well', (for doing well means 'prospering' or 'improving in health' after a serious illness.) Or he would say he had 'an urgent business' meaning 'some urgent business' or 'an urgent piece of business' You shouldn't say you have 'a business' unless you mean that you are the owner of a commercial concern.) Naturally enough, then, this gentleman failed in his degree examination at the first attempt but atlast he graduated. (We must not say 'he graduated himself or he got himself 'graduated', he graduated or took his degree.)

But now we come to a crisis in the life of our hero. He had spent a long time in College, and his mother was beginning to hint th t it was high time that he married. (You'll remember, by the way, we can't simply say 'it is high time' meaning 'it's late.' We can say, 'It is high time for breakfast,' but we can't say 'I must hurry, it's high time.') But about this crisis —our friend would soon be a married man and, as such, he would have certain responsibilities. (Watch the phrase 'as such' the most commonly misused phrase in the Englih language. It doesn't mean 'for that reason,' it means just what it says, 'as such' or 'as that,' 'such' being here a demonstrative pronoun equivalent to 'that.' Every time you say 'as such,' ask yourself 'as what?' 'he will soon be a married man and, as such, will have financial responsibilities. 'As what?' 'As a married man he will have responsibilities. That's the correct use and the only correct use. You can't say, 'It's a hot day and as such I'm going to have a sleep.')

Well our friend badly needed a job. (Some of you would say 'He was keeping quiet.' But please don't ! 'Keeping quiet' means 'not talking not making a noise.' What we are now saying is that he had no job, he was doing nothing') Now, that was rather serious because even apart from the approaching marriage, his father found it difficult to make both ends meet. (Don't say 'both his ends' fortunately, we don't have to make our own ends meet unless we are practising contortionism) His father had difficulty in making both ends meet and would have liked his son to get a job with a big salary (not a fat salary—that is slightly vulgar) but nothing turned up, so at last the poor old man said, 'There is no other go; I must dispose some of my property off. Why not we go and see a lawyer? I know one who is too clever, and he'll do the needful.' (I am sorry for this harassed father, but can't avoid the unpleasant duty of critic'sing his English. He shouln't have said, 'There is no other go' when he meant 'there is no alternative.' That's just a confused rendering of a slang expression. 'It's no go' meaning 'It's no use—we can't do it.'

And he shouldn't have spoken of 'disposing his property off' or even 'disposing off his property' when he meant 'disposing of it' (with one f), or even better, 'selling it.' And he should not have said 'Why not we go'? You can say, 'Why not go'?, but you can't stick in a pronoun unless you are prepared to change the form, and say 'Why shouldn't we go ?' And if he had really thought that the lawyer was 'too clever' he wouldn't have gone to him; he meant 'very clever.' And he ought not to have said the lawyer would' do the 'needful'—a very ugly substitute for 'do what is needed.'' They went to this lawyer, and got him to take full charge of the sale, but a few weeks later, when they heard what a poor price they got, they were very angry and said, 'that lawyer ought to have cheated us' Now, that was a rather odd thing to say for it means that it was the lawyer's duty to cheat them !

" He ought to do it ' means ' it is his duty to do it.' What they meant to say was, ' He must have cheated us,' i. e., the facts force us to conclude that he cheated us. (' Ought ' and ' ought to have ' indicate duty in the present and in the past respectively. ' Should ' and ' should have ' often have that meaning too. ' Must ' and ' must have ' are not a pair like that; ' must ' expresses a command or a present necessity. ' Must have ' has this quite special meaning that I've just explained.

Well, to tell the rest of the story briefly, our hero went into a restaurant one morning and ordered a cup of coffee (He did not order for it,' you will notice). While he was sitting there a friend of his father greeted him (don't say ' wished him ' unless you are going to say ' wished him good morning ') and said, ' What are you doing here ? I hope you have not got a job. Let me give you a useful advice.' (Intention good, but English all wrong, of course. He meant ' I presume, or suppose ; you have not got a job.' ' Hope ' is always for something that you want and you wouldn't want a friend's son not to have a job ! And he should not have said ' a useful advice,' but ' some useful advice ' or ' a bit of useful advice.') But although his expression was loose, he had a kind heart, and he told the young man of a very attractive vacancy in the firm where he was employed. The young man said, ' Have I enough of experience ? ' (He ought to have said ' enough experience) and the other man replied ' You are certainly inexperienced ; but what if ? '— meaning ' What does that matter ?' So they discussed the suggestion, (not about it) and the young man finally applied for the job, and he got it and soon married the managing director's daughter, and lived happily ever after.

Indian Cricket in the Doldrums?

SEBASTIAN CHACKO, *Class II English*

The tale of Indian cricket in the sixties has been one full of excitement and joy interspersed with insipdity and monotony. It has been all through a tale of missed opportunities and bungled chances. The sixties came to a close with the Aust-ralian tour of India recently. Indian cricket had its moments of joy and grief, of ups and downs, of glory and gloom. In short India achieved certain things which she has never been able to do in the earlier decades since she entered Test cricket in 1932.

India played thirteen series of Tests in all during the past decade. Three series each were played against Australia, M. C. C. and New Zealand ; two series, against West Indies ; and one each against Pakistan and Ceylon. Of the thirteen, India won four, lost five and drew the remaining four.

India started off with a five-Test series against Pakistan. All the high hopes which were entertained before the tour were dashed with the tour coming to a dismal and dull end. The series provided us with dull cricket of a class never before witnessed in Test cricket. The series was drawn as not even a single Test showed even the semblance of coming to a conclusion. The series was termed the dullest in Test cricket history. Thus began our Test cricket in the sixties.

Then an M. C. C. team under Ted Dexter toured India to play five Test matches. The first three tests were drawn. The Indian team under their captain Nariman contractor, won, the fourth Test at Calcutta and the fifth at Madras by 187 runs and by 128 runs respectively. There was an opinion among some English circles that the team under Dexter was not their best possible one. Allowing for the absence of Truman and Statham, there were all others the bowling spearheaded by Tony Lock and the batting led by Dexter and Barrington. Certainly it was a signal triumph for India. The emergence of the Nawab of Pataudi [Jr] the batting of Vijay Manjrekar and the bowling of the spin trio Salim Durrani, Chandu Borde Subhash Gupte were some of the notable features of the series. This was the first time that India won a series against the M. C. C.

All these celebrations of victory were short-lived. In the Indian tour of west Indies, India were mauled, battered and beaten into submission by Frank Worrell and his men. India were truly and thoroughly beaten in all the five Test matches. Polly Umrigar who retired from Test cricket after the tour, covered himself with glory. His brilliant batting and fine spell of bowling enabled him to head both the batting and bowling aver-ages. Umrigar's unbeaten 172 in the Trinidad Test, Durrani's 104 in the same Test and the exit of contractor from inter-national scene were some of the events notable from the Indian point of view Oontractor felled by aball from charlie

Griffith in India's match against Barbados. It is said that chance or hour finds the man. India found in the Nawab of Pataudi the qualities of a leader and since then he has been captaining India except for the First Test at Melbourne against Australia in 1967—'68. Throughout the series against west Indies it was all Hall and Gibbs About the performance of India the less said the better.

It was the M. C C. team that came to India next in 1963—'64. Led by bespectacled Mike Smith the team included such stalwarts like Cowdrey, Barrington and Titmus. The series turned out to be a lifeless affair except for the fifth Test. In the fifth Test M. C. C. had a chance to force victory as India lost its first wicket cheaply after following on. But Ramesh Nadkarni prevented the rout with a match saving unbeaten 127. This series was a good one for the statistician. Records were galore during the series. Kunderan broke Manjrekar's record of the highest individual score against M. C. C. by scoring a majestic 192 in the first Test. But Pataudi again broke the record of both Manjrekar and Kunderan by hitting up an unbeaten masterly 204 in the Delhi Test. Hanumant Singh joined the few select band of cricketers who notched up a century on debut. The final drawn Test at Kanpur had yet another salient feature. Salim Durrani rewrote the record book with his half-century made in just 29 minutes. This remains the fastest 50 in Test cricket to-date.

Australia came to India in the winter of 1964. The series was shared as both India and Australia won a Test each and the third Test was drawn. The first Test in Madras, Australia won by 139 runs. The second Test in Bombay ended in a two-wicket victory for India. Indian cricket reached the highest pinnacle of glory with this victory over Australia which had just before won the Ashes against England. Here was the resurrection of Indian cricket after its humiliation at the hands of the West Indians. The third and final Test was washed away in rain.

The most lively series of the decade was that between Ceylon and India. India emerged comfortable winners in the first two Tests. But caught on a drying pitch, India lost the third Test to Ceylon by four wickets. It was in the third Test that C. K. Bhaskar of Kerala made his Test debut. The fact remains that India did not take the series as seriously as it should have.

New Zealand team under John Reid visited India in 1965. The first three Tests were drawn. Both in the second and third Tests India could force victories if her captain was a little more astute and resourceful. But India and Pataudi especially redeemed all prestige with a magnificent seven wicket victory in the fourth Test at Delhi. The new Test cap Venketaraghavan was a real nightmare to all the New Zealand batsmen.

West Indies under Garfield Sobers played three Tests and won two and drew the third. The third Test was an instance of missed chance. Had a catch offered by Sobers been accepted there would have been a differeut story to tell in the third Test Later, India played three Tests against M. C. C. in England. India were beaten in all the three Tests. The only thing India achieved throughout the series was its score of 510 in the second innings of the second Test. This is the highest score by India against M. C. C.

Ill-luck continued to plague India as she made a visit to Australia and New Zealand later in 1967—'68. Australia beat India in all the four Tests convincingly. New Zealand gave a rude

jolt by beating India in a Test match. The defeat proved to be rather a shot in the arm than a shock and India won the remaining Tests and the series. During this tour Wadekar established for himself a name in cricket, Prasanna won even the admiration of the connoisseur with his eleven off-breaks.

New Zealand and Australia paid return visits in 1969 The series against New Zealand was shared as both teams won a Test each The third Test ended in a draw. Defeat was staring at India when rain came down, fortunately for them. India thus escaped losing a series to New Zealand by the skin of the teeth aided by the vagaries of weather. But for rain New Zealand would have clinched the series. Australia made short work of India to win the series 3-1. India had a splendid victory over Australia by seven wickets in the Delhi Test. The series gave to Indian cricket a great batsman in the person of Viswanath. He hit up a century on first appearance in the Kanpur Test and joined the galaxy of such cricketers topped by Lala Amarnath.

In all India played fifty two Test matches, during the decade, of which they won eleven, lost twenty one and drew the rest. It is a fact that India lost almost twice the number of matches it won. The Indian tour of west Indies in 1962, the tour of England in 1967 and the tour of Australia in 1967—'68 are instances of thorugh failures This is just a profile. Indian cricket had its moment of glory and greatness also. When India won a series against the M. C. C in 1961—'62, when India beat simpson's Australian team at Bombay in 1964, when India got its first Test victory abroad in New Zealand in 1968, when India humbled the mighty Australians in the Delhi Test in 1969 by seven crickets was not there blazing glory in store for India? Were they not proud moments worthy to be written in golden letters in the annals of Indian cricket? For Indian cricket it has never benn a steady stream of either glory or grief. It has been in and out of joy once too often. It has never been in the doldrums continuously. Neither has it been in high spirits. But these failures and successes which follow one another cheek by jowl go to the extent of only corroborating the oft-quoted dictum 'cricket is a game of uncertainty'.

Banking in India

RAMACHANDRAN S., *Final B. A. Econom.*

Organised banking in India is only of recent origin. It was only in the 19th century that some of the leading financial experts in our country thought of an organised money market and mobilisation of rural savings to the economic betterment of the community as a whole. Prior to this, it was the indigenous banker who in his own limited way, catered to the needs of the public

Our tradition in Banking owes its origin to the English type of Banking. Banking is a personalised service to the community in that the small savings are used to promote the needs of the country viz. Agriculture, Industry and commerce. Section 5, sub-section (b) of the Banking Companies' Act defines banking as 'the accepting, for the purpose of lending or investment, of deposits of money from the public repayable on demand or otherwise, and withdrawable by cheque, draft or order or otherwise.' While the Indigenous Banker looked to his own interests, only the organised Banking system looked to the interests of its several customers.

Since the beginning of the 20th century, Banking industry has made rapid strides to serve the needs of the country. More and more people are seen to prefer the organised Banking sector to the old unscrupulous Indigenous banker. It is estimated that they finance 70 to 80% of the credit requirements of the country which indicates a healthy economic growth.

So far as our country is concerned, Banking is still in its infancy. Compared to these western countries, the number of banking institution is in a lamentable condition. Lack of remunerative business, high operating costs, and lack of trained personnel are also the main obstacles which retard the rapid growth of banking in India.

Modern banking has given stimulus to agriculture, industry and commerce all over the country. Money is flowing to villages and agricultural centres due to the commanding position of agriculture in the present set up. But such a flow of money is not taken care of properly as a result of which money is being spent in unproductive fields. These agriculturists should be taught of the different facilities given by the banks to them. The remunerative business in the form of deposits and advances should be given a proper shape to fit into the banking system.

Giving loans to the customers is another difficulty before the banks. A comprehensive system of Insurance to cover risks of advances made will help

for the development of those banks in those places.

With the opening of a large number of Arts and Science Colleges all over the country, thousands of graduates will be coming out of the colleges and it would not be a difficult problem for the banks to select the most elegible person for their purpose. The colleges should give more importance to the study of commerce.

The day is not far off when the present obstacles will be surmounted and the banks will open more and more offices in rural and semi-urban areas. Advances should be made to better the condition of these urban areas. The government should allow the organised banking sector to serve everyone in this great nation. Let not this service available only to a few privileged classes.

Whether nationalised or not, Banking has to grow. It has to replace the ill-conceived and disorganised indigenous money lending operations which bring more missery than good to the innocent customers. The future role of banking is closely knit up with the future of our developmental plans and its ability to serve one and all in every part of the country at very competitive rates.

Why go to moon when many things are to be done on earth?

C. B. Rajeev, M. Sc., *Chemistry Dept.*

This scribe is no expert to give a last word about the prospects that may be attained by space conquests. Yet he feels, looking at the great expense involved in such an experiment and 'the petty done and the undone vast' on this world of ours, that the conquest of moon, though a daring and miraculous achievement it may be, is not something to be much over-joyed. Very few people would realize the enormity of mass effort such a space experiment demanded, the vast investment it required. It involved virtually the entire resources of the greatest richest nation of world history. To put two men on the powdery coated surface or moon and to take them back safely to earth, required 300,000 technicians and scientists, eight years and 24 billion dollars.

The Big Question is, what, after all, does it mean? What exactly does man seek in the endless emptiness of space? It is partly the pursuit of knowledge for knowledge's sake, partly the pursuit of national glory and partly the compulsions of what is called the military industrial complex. Placing his foot on the lunar soil Neil Armstrong cried out with exuberant joy "...one giant leap for mankind." Giant leap towards what?

Look at the world around us. In spite of all the material progress he achieved, tribal instincts still dominate man's mind. While at one part of the world people get bored and disillusioned at the heights of material glory—bored with luxury and a host of ingenious devices in the fields of applied physics and advanced engineering and takes resort to halluscinatory drugs for mental calmness, the men at the other part struggle hard for just a square meal. It is the latter part, the staring, poverty stricken, illiterate people that constitute the majority of mankind While latest developments in the fields of medicine and applied nutrition could save the lives of hundreds of people, thousands of men are being massacred with the help of most sophisticated instruments of destruction While negotiations of cease fire and peace talks are in progress, every little difference of opinion between two nations is blown to the diamensions of a global war. Man has become very intelligent. In the phase of evolution Brontosanurus and other prehistoric monsters died out because they were not intelligent. But man is now in the danger of being exterminated from this Universe by his very intelligence. The nuclear weapons stored in U. S. A. or Russia alone is sufficient to blow out this world many hundred times.

While the danger of a nuclear holocaust is imminent, there is the other danger of human race perishing as a result of contamination of environment. Human race is sustained by food, air and water. Modern man is polluting his life, sustaining supply of these at a fast rate. Constant application of insecticides and pesticides and the irrational application of a variety of synthetic fertilisers has attenuated the productivity of

Valsa Sreedhar, Best Singer in the Arts Festival. Winner of the Elson Garments Trophy

M. S. Girija
Woman Champion

Shyea Mathai
Represented the Kerala State in Hockey
in the year 1968—'69

Padma Raj M. C.
College Champion
1969—'70

(ANNUAL SPORTS)
Mr. Gordon Hood declares the meet closed

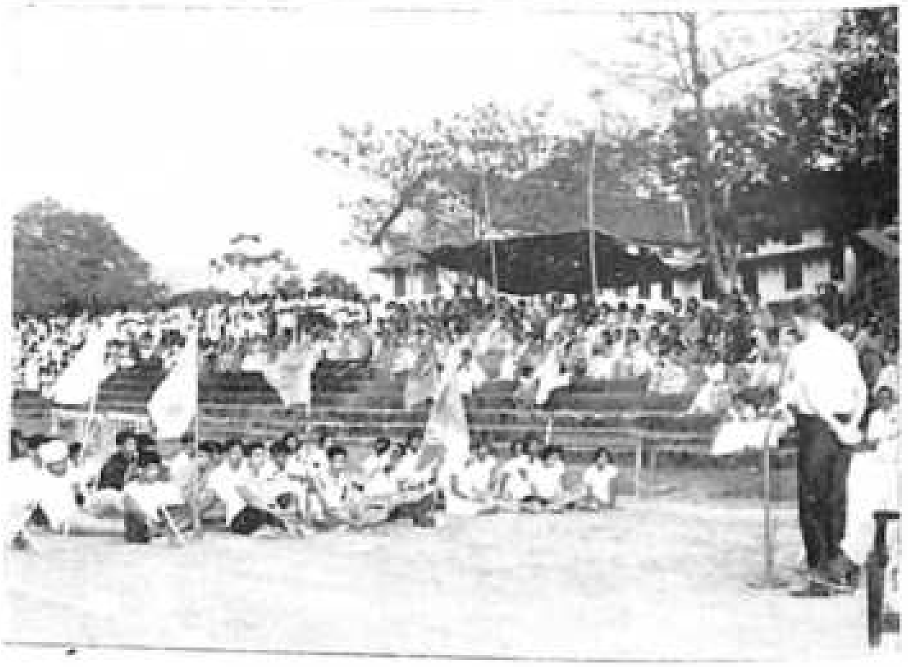

Manorama & Dr. P. M. C. Trophies. Inauguration by Mr. Henry H. Lee

(ANNUAL SPORTS)
A section of the crowd

soil out of which food must grow. The pollution of air and water by the affluent wastes of modern industrial complexes and frequent nuclear tests renders human and even plant life sick. In the less developed countries where the air and water pollution poses a less serious problem governments are in a mad rush to set up huge industrial enterprises thereby hastening the pollution of the environment. The content of free oxygen in the atmosphere gets reduced annually, mainly thanks to animal and plant consumption and slientists often express their pessimistic prophesies of the fate of generations to come. We, in the pride of our modernity are making this good earth uninhabitable so that it is of course wise to shift ourselves to some new planets and sure, space conquests carry much significance!

What have our educational institutions produced? In the western countries like U. S. A. educational institutions turned out to be centres of gambling and free sexual enjoyment. Many students see life meaningless and purposeless and they look to irrational Cults like Hippedom for escape and find pleasure in the use of narcotic drugs like L. S. D. In the so called under developed countries Universities turned out to be centres from where multiples of degree holders are being thrown out every year. And these young men wander through the streets vainly trying to find an employment. A kind of despair, growing dis-satisfaction to the present society is however common to the whole student world. In most cases this dis-satisfaction is expressed through aggressive demonstrations. Student unrest has become one of the most serious threats to the very existence of our society.

This deteriorating, decadent, yet highly organised and complicated educational system of today deserves to die and is dying.

The picture of the wonderful world of tomorrow that science presents before our eyes is in no way charming. According to the optimistic scientist "world is destinied-within a generation or two—to become a kind of gigantic disneyland, in which the human race will find perpectual happiness playing with an endless assortment of ever more ingenious mechanical toys." But this happy man will find no good air to breathe, no pure water to drunk or no good food to satisfy his hunger. He will hurriedly try to migrate to some newer planet in search of food, air and water. Has the man of today already reached such a stage to search for a new abode?

Against the miserable picture drawn above all our achievements are insignificant. While in the social, economic, political, educational and religious fields we have made only so little progress, how far does the space victorius signify? A lot of things are to be done on this earth. If a part of the huge sum of money mobilised for space experiments had been used to irrigate the desert lands of Africa and central Asia and cultivate them, food problem of the world would have been already solved years before. In how many other creative ways this money would have been spent? And now what have we achieved? What 'giant leap' we have made by the victory over the moon? You would excuse in saying "Nothing." All that we could achieve was the satisfaction of our ego.

Welcome Speech

Collector Mr. Krishnakumar, Ladies, Gentlemen, my colleagues and my student friends:

We are having this annual function under a slightly different name from the usual which is the College Day. In the absence of a formal College Day, perhaps there is not much harm in regarding this as one. There were so many co-curricular activities this year especially this term, that a regular College Day with all its usual paraphernalia, would, we thought be almost a tautology. At the same time a final get-together-something like a valedictory function would not be out of place almost at the very end of the academic year.

For a function such as this we could not think of any body other than the Collector of this District as our Chief Guest. Mr. S. Krishnakumar, a smart, efficient I. A. S. Officer, is every way an ideal Chief Guest on an occasion like this. And when he happens to be the Collector of our District he is doubly so. This is a period of hectic activity for him, but he was kind enough to make time (literally he was making time) to come and preside over this meeting and give away the prizes to the winners. As Collector, he is always welcome to this College; but on this occasion I want to accord to you Sir, a formal but none the less most hearty welcome.

I am happy to welcome the Rev. Fathers, our many Old Students and friends also to this function. We are hoping to have another function for our Old Students and friends sometime shortly.

Accounts of Ganamela and Arts Festival

Ganamela

	Rs.	Ps.	Rs.	Ps.
Total collections from the Sale of Tickets	4719	00		
Commission 10%	...	...	384	00
Expenses	...	...	3111	49
Balance	...	...	1223	51
Total	4719	00	4719	00

Net Income 1223.51

Out this Rs. 274/60 has to be realised from students.

Arts' Festival

	Rs.	Ps.	Rs.	Ps.
Income	...	...	...	...
Expenses	...	...	1128	40
Amount to find out	1128	40	...	...
Total	1128	40	1128	40

Accounts Presented by
MR. THOMAS PHILIP and
MR. G. D. GABRIAL

Principal's Report

I have great pleasure to present this report of the life and work of this College since the last College Day. The College Day of the last academic year was celebrated on February 28, 1969. The thanksgiving service in the morning was led by His Grace Philipose Mar Theophilus. There was a meeting of the Old Students' Association and there were matches between the old and present students. The Public meeting in the evening was presided over by Mr. K. C. Chacko, the Pro-Vice Chancellor of the Calicut University. The Collegiate Director Mr. V. Gopalan Nair, an Old Student addressed the meeting.

Examination Results and Academic Records

Results of the University Examinations April-May 1969

	No. appeared for the exam.	No. passed I	II	III	Total	Percentage
1. Pre-Degree						
Group I	76	18	26	17	61	80.2
Group II	78	11	44	19	74	92.3
Group III	78	0	6	32	38	48.7
2. First Year Part I English Exam. of B. Sc. Special	107	0	7	89	96	89.7
3. Second Year B. A. (Reorganised) Exam.						
Part I English	153	2	9	119	130	85
Part II Hindi	80	0	6	69	75	93.8
Malayalam	70	0	2	64	66	94.3
4. Second Year B. Sc. (Reoganised) Exam.						
Part I English	31	0	2	27	29	93.6
Part II Hindi	23	0	4	18	22	95.7
Malayalam	8	0	0	8	8	100
Sanskrit	1	0	0	1	1	100
Part III Sub. Maths.	30		unclassified		28	93.3
Sub. Phys.	32		unclassified		31	96.9
5. Second Year B. Sc. Special Exam.						
Part II Maths. Main :	9		"		9	100
Sub. Statistics	9		"		9	100
Sub. Physics	9		"		9	100
Hist. of Sc. & Sc. Maths.						

	No. appeared for the exam.	No. passed I	II	III	Total	Percentage
Physics Main :						
Sub. Maths.	31		unclassified		28	90.3
Sub. Chem.	19		,,		19	100
Sub. Stat.	13		,,		13	100
Hist. of Sc.	32		,,		31	96.9
Botany Main						
Sub. Chem.	25		,,		25	100
Sub. Zoology	25		,,		25	100
Hist. of Sc.	25		,,		15	100
6. *Final Year B. A. (Reorganised) Exam.*						
Hist. & Economics	52	1	3	38	42	80.8
Physiology	10	4	4	2	10	100
Eng. Lang. & Lit.	40	0	5	29	34	85
7. *Final Year B. Sc. (Reorganised) Exam.*						
Chemistry	36	14	13	2	29	80.6
8. *Final Year B. Sc. (Special) Exam.*						
Mathematics	6	6	...	...	6	100
Physics	32	11	10	1	22	100
Botany	17	7	9	1	17	100
9. *M. A. Degree (History) Exam.*	11	1	8	2	11	100
10. *M. Sc. Degree Exam.*						
Mathematics — Previous	11		unclassified		9	81.8
Final	13	6	5	1	12	92.3
Physics — Previous	11		unclassified		11	100
Final	12	6	5	1	12	100
Botany Previous	8		unclassified		8	100
Final	8	3	5	...	8	100

Results of the College Annual Examinations :—

All the students of the Junior classes (Jr. PD. class I and M. A. Previous) except 3 students from Jr. Pre-Degree and I student from class I degree course were promoted to the higher classes.

Strength of the College

	Men	*Women*	*Total*
Pre-Degree (Junior)	185	55	240
(Senior)	170	63	233
Class I (B A./B. Sc)	207	117	324
II ,,	141	101	242
III ,,	123	126	249
M. A. Previous English	5	9	14
Final ,,	10	5	15
Previous History	6	9	15
Final ,,	10	3	13
M. Sc. Mathematics Previous	4	9	13
Final	4	9	13
Physics Previous	5	6	11
Final	10	2	12
Botany Previous	2	6	8
Final	2	6	8
	884	526	1410

The strength of the college this year is 1410 This is more than last year's strength by 114. Till last year we were having Special and Reorganised courses but this year we have only Reorganised course. The increase in the strength of the college is mainly due to the conversion of the Special B. Sc. to the General B. Sc. and also the starting of the new course in Malayalam.

Scholarships

The following scholarships have been received by our students this year:

National Scholarship	
Pre-Degree Jr.	13
Sr.	14
B. A./B. Sc. 1st year	2
2nd Year	2
Final Year	1
National Loan Scholarship	
Pre-Degree Jr.	19
Sr.	17
B. A./B. Sc. 1st Year	12
2nd Year	16
Final year	12
M. A./M. Sc. 1st Year	15
2nd Year	3
National Merit Scholarship to Teachers' Children	
Pre-Degree 1st Year	1
2nd Year	1
B. A./B. Sc. 1st Year	3
Final Year	1
M. Sc. 1st Year	2
National Science Talent Scholarship	
B. Sc. 1st Year	1

National Sports Scholarship

Pre-Degree	1st Year	2
	2nd Year	1

University Merit Scholarship

	2nd B. Sc.	1
B. Sc.	Final Year	4

State Scholarship

Pre-Degree	1st Year	4
	2nd Year	4
B. A./B. Sc.	1st Year	3
	2nd Year	5
M. A./M. Sc.	Previous	5
	Final	4

Chechamma Memorial Scholarship	5
Boobilee Scholarship	1 (1st Year B. A)
College Cooperative Society Scholarship	1 "

In addition to the above scholarships 56 students have been awarded financial assistance from the Students Aid Fund for this year.

Staff

The strength of the teaching staff of the college is 71. Dr P. M. Mathai Mr. M. V. Kurian, Rev. K. P. George, Mr. K. M. Koshy, Mr. David Jayakar Daniel and Mr. C. Joyee Mathew who are on the permanent staff are away on study leave; the first 3 in U. S. A. the next 2 in Canada and the last in U. K. There have been some changes in the various departments among the teaching staff early this year. We thank all those friends who loyally served the college and left us at the end of last academic year and during the course of this year. They are the following :—

English	Shri P. K Vasudevan	Lecturer
	" S. Padmanabhan	"
	" L. I. Paul Sundar	Jr. Lecturer
	Miss Mariam Kureekatil	"
	Miss C. T. Kochuthresia	"
	Miss Mariyamma Abraham	"
	Miss K. Susy Varghese	"
Malayalam	Shri George Thomas	Jr. Lecturer
	Shri V. S. Vijayamohan	Lecturer (Hindi)
	Shri K. J. Jacob Tharakan	Jr. Lecturer (Hindi)
Econs. & History	Miss Anna Gita Philip	Lecturer
	Shri George Varghese	"
	Mrs. Meena Viswanathan	"
Mathematics	Miss A. S. Annamma	Jr. Lecturer
	Miss K. K. Mary	Lecturer

Physics	Rev. P. G. Fulljames	Lecturer
	Shri T. N. Vijayan	Jr. Lecturer
	Dr. Babu Joseph	Lecturer
Chemistry	Miss Achamma Mathew	Jr Lecturer
	Shri Willi Mathews	"
Biology	Dr. M. M. Joseph	Lecturer in Zoology
	Miss Accamma Abraham	Lecturer in Botany

The following members joined the college at the beginning of this Academic year.

English	Shri A. G. George —	Lecturer
	" Joseph Kachappilly —	"
	" K. Mohanan Nair —	"
	" M. G. Baby —	Jr. Lecturer
	" P. P. Gopinathan Nair —	"
	" M. V. Mathai —	"
Malayalam	Shri Thomas Abraham —	Lecturer
	" K. K. Abraham —	Jr. Lecturer
Hindi	Shri D Johnson —	Jr. Lecturer
	" P. C. Koshy —	"
Economics	Shri Jacob Koshy —	Jr. Lecturer
	Mr. R. N. Gallyon —	Lecturer
	" R. N. Yesudas —	"
	" R. B. Sreekumar —	"
Mathematics	Shri Mathew Koshy —	Lecturer
	" K. V Thomas —	Jr. Lecturer
	" V. J. Joseph —	"
Physics	Shri V. T. Ninan —	Lecturer
	" C. D. Varghese —	"
Chemistry	Shri Babu Rajeev —	Lecturer
	" K. George —	Jr. Lecturer
	" C. G. Ramankutty —	"
Biology	Shri V. V. Jose —	Lecturer
	" P. Jacob Kurian —	"
	" Joy J. Kulavelil	"

Seminars and Summer Schools

During April-May 1969, 2 Summer Schools were conducted in this College in Physics and Botany under the auspices of the U. G. C. The University and the U. S. Educational Department for teachers in High Schools and Pre-Degree classes. Mr. T. B. Thomas and Dr. O. M Mathen were the Directors of the Schools.

The following members of staff attended Seminars during the year.

Shri T. N. Vijayan, Jr. Lecturer in Physics attended the Summer Institute at Thrikkara, University Centre during April-May 1969.

Shri C. M. Mathew, Lecturer in Botany attended Summer Institute in Biology held in this College campus during April-May 1969.

Shri A. K. Abdul Kareem attended a 2 day Seminar organised by the U. S. I. S. at Bangalore

Many batches of student went on picnics, excursion and educational tours. A new feature was an excursion arranged for the teaching staff and their families to Peechi and Malampuzha. It was a pleasant trip. A Recreation Club was started recently for the teaching staff of the College.

Religious instruction classes were regularly held and members of the staff, present and retired, were teaching these classes. Early this year a series of religious meetings were held for the College Community. We are grateful to the speakers who came and gave valuable talks—They were :

Rev. Fr. Paul Varghese
" M. V. George
" T. J. Joshua
Rev. A. C. Oommen
" P. J. Thomas

The meetings were largely attended.

Association of Old Students and Friends :—

This association is fast growing. A new drive is being made to recruit as many members as possible in connection with the Golden Jubilee which comes off in 1971. Quite a few have joined as Donor Members by paying Rs. 500/- or above and a large number as life members by paying Rs. 100/- and above. The Government of India has granted exemption from income-tax for donations to the College above Rs. 250/- A special provision is made for the outgoing students of the College to be members for 6 years by paying Rs. 25/-

The Golden Jubilee Building is now complete. The total cost with equipment will be above Rs. 5 lakhs. We have yet to find about half the cost more. I thank the U. G. C., The Commonwealth Trust and all other bodies and individuals who helped us to construct this much needed building.

CLUBS AND SOCIETIES

Pre-Degree Forum :

President : Sri. Narayanan Nambiar
Secretary : Sri. Paul Antony

Inaugurated by Sri. M. Sekharan, Addl. District judge, N. Parur on 4th September 1969. Debates and discussions both in English and Malayalam on various subjects, such as Gandhian ideals cannot be practised in the modern world, Dowry system is a Social evil, English should continue to be the medium of instruction in University education in our country.

Molly, Ambujam, Mariamma
Varsity Hockey Trio

Miss K. Ambujam Best Athlete (winner C P A Medal) represented the University in Hockey (under V & S colours)

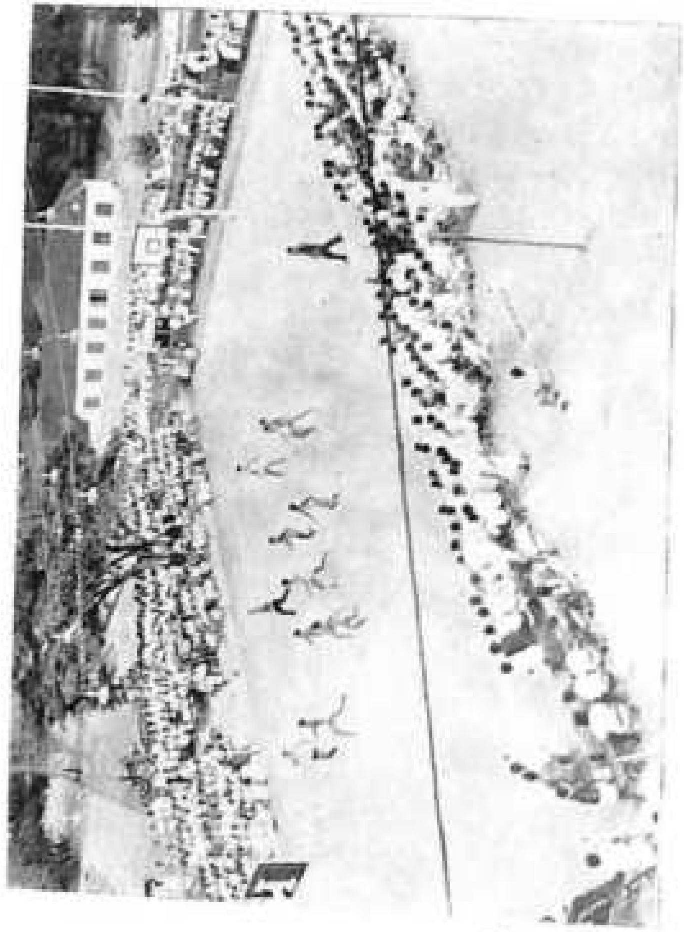

(ANNUAL SPORTS)
The blind men at the pots

(Dr P. M. C. Trophies)
A tense moment

(Dr. P. M. C. Trophies)
A Score on the brink

Town Cleaning Campaign
by the Volunteers of the
Gandhi Centenary
Celebrations

A Quiz programme was conducted. A magic show was conducted by Prof. Alikhan under the auspices of the Forum. Competitions in essay, short story writing, music and elocution were held. A manuscript magazine 'The Student World' is being published today.

Athletic Association

Most of our teams could play a number of friendly matches with the neighbouring institutions and clubs. The Annual Sports was held on 10th March 1970. The Champions were:

Mr. Koshy Mathew, Mr. M. C. Padmaraj and Miss M. S. Girija

This year the college was the venue for University inter-zone Tennis for Women, Inter-Collegiate (zonal) Hockey and Tennis for Women and Basket-ball for men and also a few District knock-out tournaments.

The Manorama Trophy and Dr. P. M. Cherian Memorial Tournament in Basket-ball for men and women respectively were conducted during October at the C. P. Andrews Stadium. The winners of the Men's tournament were the P. S. G. Technology, Coimbatore and the runners up were the St. Albert's College Ernakulam. The winners of the Women's tournament were the St. Teresa's College Ernakulam and the runners up were the Women's College, Trivandrum.

The College Women's Hockey team and the Women's Tennies Team won the University trophies this year. In the men's Hockey and Table Tennis teams we are the District Champions.

History & Economics Association

President : Dr. K. Marthanda Varma
Secretary : Sri. S. Ramachandran

Inaugurated by Sri. Antony Isaac of St. Paul's College. Prof. N. K. Namboodiri of Sri. Sankara College, Kalady addressed the Association duriag the third term. Several Seminars were conducted on Historical and economic topics.

Mathematics Association

President : Sri. C. J. Thomas
Secretary : Sri. M. P. Paulose

Inaugurated by Sri. S. Krishnan, Principal, M. & K. College, Ernakulam. Both Post Graduate and under-graduate Seminars were conducted. A sample survey relating to

(1) Present curriculum (2) educational level of the parents (3) teachers-student relations and (4) financial status of the guardians was conducted.

Psychology Association

President : Sri. P. N. Oommen Tharakan
Secretaries : Sri. T. M. Thomas
Smt. Vijayalakshmi Rangaraj

Inaugurated by Sri. P. Ramachandra Poduval of Institute of Management Studies, University of Kerala. Weekly Seminars and discussions were conducted. Some members attended the 8th All India Annual Psychology Conference at Madras. Sri. K. Kunhi Krishnan of Class III read a paper on 'Rorscharch Inkblot cards.' A study tour to Trichur mental Hospital was conducted by the students of the Final Year class.

Chemistry Association

President : Prof. George Varughese
Secretary : Sri. Ninan M. George

Inaugurated by Dr. K. V. Nair Chief of the Research Division, FACT. Distguished executives such as Mr. T. George John Project Manager, Hindustan Insecticides. Mr. M. C. Varghese, Chief of Fertilizers, U. N. O. have addressed the Association. A study tour was conducted to some factories in and around Alwaye.

Botany Association

The activities of the Botany Association were inaugurated by Dr. C. V. Kurian, Professor of Marine Biology and Oceanography, University of Kerala. Several symposia were held on topics of interest. Study tours were conducted to Ootty, Coibatore and to Munnar.

President : Dr. O. M. Mathen
Secretary : Sri. C. L. Anto

English Association

President : Sri. E. N. Nambiar
Secretary : Sri. R. N. Ravindranath

Inaugurated by Prof K. M. Tharakan Conducted an excursion to Cape Comorin.

Physics Association

President : Sri. P. G. Kesavan Potti
Secretary : Sri. P. P. Cherian

The Association was inaugurated by Dr K. Gopalakrishnan Nair of the Department of Physics, University Centre, Thrikkakara, in a meeting presided over by Prof. T. B. Thomas. The Association arranged a trip to the various factories around Ernakulam for the members. Mr. M C. Varghese M. S., Scientific adviser to the U. N., addressed the members at a meeting organised under the joint auspices of the Physics, Chemistry and Biology Association. The M. Sc. students gave weekly lectures on various topics in Physics.

Malayalam Association

President : Sri. Varghese Ittiavira
Secretary : Sri. A. Gopinathan

This new Association was inaugurated by Sri. M. Achuthan, (Maharaja's College, Ernakulam). Symposia were held on [illegible]

The National Cadet Corps

This year's training started early in July. There were 360 cadets and two Officers.

A promise parade was held on 15th August. The Principal hoisted the National Flag and addressed the Cadets and students. The N. C. C. Day was celebrated on 24th November. Rev. C. I. Mathunni, who was the Chief Guest, took the salute of the march-past.

Our cadets attended the Annual training Camp at Kuruppampady from 27th December to 4th January.

The cadets have shown keen interest in the training and their performance on the whole has been commendable. The college is grateful to Major Pakiriswamy for all his valuable help and assistance in the efficient training imparted to the cadets.

Social Service League & Planning Forum

S. S. League : President : Mr. M. Madhavan Kutty
Secretary : ,, C. K. Govindan

Planning Forum

President : Sri. A. P. Mathew
Secretary : ,, T. C. Kochu Kochy

The Social Service League and the Planning Forum continued to be very active this year also. The League continued the usual aids for the poor and the needy for thatching huts, medicines and books. The League and the Forum jointly ventured successfully a number of work Camps, of which one was in the Alwaye Railway Station premises and another at the Alwaye School for the blind. They continued the GROW MORE FOOD CAMPAIGN with two crops of paddy and another of tapioca. Money was collected by various means for the Bus Bay in front of the College, nearing completion. It may be mentioned that it is the first of its kind in Kerala to be undertaken by a student organisation. Sr. D. R. Chavan, Sri. Panampilly Govinda Menon, Sri. Sukumar Azhikode and Prof. Srinivasan are some of the V. I. P's who addressed the College this year under the auspices of the League and the Forum. The Gandhi Centenary was observed in a befitting manner with the whole-hearted co-operation of the members of the forum and the league. Shri. Jose Mathew attended a leadership camp at Tutur, in connection with the Gandhi Centenary. The members were very active in providing relief to the grief-stricken people in Alwaye and around during the floods.

The Student Christian Fellowship

President : Mr. C. C. Cheriankunju
Secretary : ,, George Joseph

The Activities of the year started early in the year, but the formal inauguration was done by Prof. K. M. Tharakan M. A. (Kothamangalam) on 8th August.

Bible study groups known as Bible Circles used to meet on Sundays. 'Meaning of the Cross' and 'Meaning of the Resurrection' were the books studied.

Seven members attended the leadership training conference at Perumbavoor and forty members attended the Provincial Conference at Adoor. Among them, two were non-Christians. Mr. Thomas Philip M. Sc., Mr. V. C. Mathew M. Sc. Mr. Cheriankunju, Mr. Prasad Punnoose, Mr. A. C. Kuruvilla, Mr. Babu John, Miss Mary Joseph and Miss Susamma Kuriakose attended the Triennial Conference of the SCMs of India, ceylon and Pakistan at Madurai. Two One day conferences were held in collaborotion with the Ernakulam SCM one at our College and one at Ernakulam. Mr. M. I. Varughis and Mr. Cherian P. Thomas attended the CSU Provincial Camp at Calicut.

The Annual Variety Entertainment was held on September 19th. The main drama പുത്രകാമേഷ്ടി was staged by the SCF dramatic club. Mr. K. Kunhikrishnan was chosen as the best Actor. Dance by East Hostel was selected as the best item.

This year, they arranged meetings, panel discussions, singing programmes, quiz programmes etc. Mr. Ninan Koshy, General Secretary, National SCM, Rev. Fr. T. A. Mathias S. J. General Secretary, Christian Board of Higher Education were some of the distinguished visitors to the SCF this year.

Senior Dayscholarship's Association

President : Mr. P. K. Narayanan Menon
Secretary : ,, N. M. Philip

Junior Dayscholarship's Association

President : Mr. A. K. Abdulkareem
Secretary : ,, A. T. Jony

Pre-Degree Dayscholar's Association

President : Dr. G. Velayudhan Thampi
Secretary : V. K. Abdul Sathar

New Courses

From the beginning of this academic year we were given the sanction to start the Malayalam B. A. (i. e. Part III) with 50 students and we have started this course.

Grants and Donations

Final teaching grant for 1968-'69	Rs.	86279 00
Advance teaching grant 1969-'70	,,	79800 00
Supplementary Teaching grant for 1967-'68	,,	3408 32

UGC grant for Chemistry Lab. Building	Rs.	57000 00
UGC grant for General Library	,,	500 00
UGC grant for development of Post-graduate studies in Science subjects (Library)	,,	8000 00
UGC Book grant	,,	3750 00
UGC grant for Students Aid Fund	,,	1250 00
UGC grant for Students Welfare Facilities	,,	2500 00
T. R Anantharaman prize	,,	300 00
Helping the Needy non-teaching staff Fund	,,	215 00
Hostel maintenance grant for 1965-'66	,,	4470 00
Annual Basic grant for Planning Forum for 1968-'69	,,	400 00
T. C Joseph Prize Fund	,,	111 00
Grant from Common Wealth Welfare and Educational Trust	,,	16000 00
Golden Jubilee Fund and Old Students' Association membership fee	,,	43866 60

I thank the State Government, the University Grants Commission, the University and other benefactors for all the help they have given to the College.

General Life of the College

This year admitedly was not one of the smooth years in the life of this College. There were various factors—socio-political and academic that contributed to this. On account of trouble that happens in a college for whatever reasons it be—ultimately it is the student who suffers—whether the student realises it or not. Of course we can compare ourselves with other colleges in the state and say we were better off than most others. But that is poor consolation and definitely a defeatist attitude. The fact is that we did suffer to some extent—not to any big extent though—on account of unrest among students and the ministerial staff.

I am grateful that by and large good sense, loyalty and co-operative responsibility prevailed among the students and the ministerial staff. There was no trouble among our teaching staff.

The University Act. (1969) which is now pending final judgement in the Supreme Court envisages quite a few changes in the administration of Private Colleges. The Union Christian College Council set up a Review Committee consisting of His Grace Yuhanon Mar Thoma, Metropolitan, His Grace Philipose Mar Theophilus, Padmasree Rev. P. T. Chandy, Vice-Chancellor of Gorakhpur University, Rev. T. A. Mathias, General Secretary of the National Board for Christian Higher Education Mr. Ninan Koshy, General Secretary of Indian S. C. M to review the Constitution of the College under the changing circumstances. They have submitted their recommendations and they are in the process of being implemented.

Finally I want to thank my Colleagues and my Student friends, our many friends and well wishers who have co-operated to make this academic year one of useful experience in study and life as a whole.

Thank you.

C. T. Benjamin
Principal

THE MATHEMATICS ASSOCIATION

The Association started functioning for the academic year with the election of office bearers.

President : Mr. C. J. Thomas

Secretary : Mr. M. P. Paulose (M. Sc. Final)

Women representative : Miss Indira Kumari (Class II)

Class representatives:

(1) Mr. Babu K. Veliyathmalil (M. Sc. Final)

(2) Mr. Philipose Chacko (M. Sc. Pre)

(3) Miss Indira Devi M. S. (Class III)

(4) Miss Beeby John (Class II)

(5) Mr. Gopalakrishnan K. C. (Class I)

The inaugural meeting of the Association was conducted on 30-9-1969 with Prof K. P. Mathew presiding over the function. The inaugural address was delivered by Sri. S. Krishnan, Principal M. & K. College, Ernakulam.

We conducted post graduate and undergraduate seminars. The secretaries of these seminars were respectively Mr. C. C. Cherian Kunju (M. Sc. Final) and Mr. M. C. Joy (Class II). The following students of post gradaate classes presented papers.

(1) Mr. Babu K. Veliyathmalil— Conformal Mapping

(2) " Cheriankunju C. C.— Theory of Estimation

(3) " Rajendra Prasad— Matrices

(4) " M. P. Paulose— Introduction to Topology

(5) Miss Leelamma John— Theory of Numbers

(6) " Rahelamma P. L.— Group Theory

(7) " Beena Thomas— Light Emission

(8) " Helan Violet— Stellar System

(9) " Annam M.— Eclipses

(10) " Sarojini— Difference Equations

(11) " Marykutty—Potential Theory

(12) " Rajeswari Devi— Elliptic Functions

(13) " Leelamony L.— Attractions

The following students of undergraduate classes presented papers:— Mr. K. V. Joy, Mr. Jose Lazar, Mr. Georgekutty P. K., Mr. M. C. Joy, Miss Beeby John, Miss Sreedevi Bai, Miss Indira Devi M. S., Miss Indira Devi Warassiar, and Miss Lalithambika M. N.

We conducted a sample survey among the students of our College. The survey related mainly to (1) the present curriculam (2) Educational level of the parents (3) teacher-student relation (4) Financial status of the guardians etc. The result is published elsewhere.

The valedictory meeting of the Association was conducted on 20th February 1970. Prof. K. P. Mathew was in the Chair Mr. V. J. Joseph M. Sc. presented a paper on Boolean Algebra.

I place on record our deep sense of gratitude to our beloved Principal for his kind co-operation

(Sd/-)
Secretary

മലയാള വിഭാഗം

സന്ധ്യ

By എസ്സ്. ശാരദ, ക്ലാസ്സ് II ഇക്കണോമിക്സ്

തെപിടി മേഘക്കീറുകൾ വാനി-
ലലഞ്ഞു നടന്നു. നീലിമ, താവിട്ടു-
മഴകിൻ കൊച്ചു തുറ്റ്യകളായി
ട്ടൊട്ടുവിലൊരേടത്തൊന്നായ്ച്ചേർന്നു.
താകലെ വെളിച്ചം മങ്ങി, മഞ്ഞി-
യനവധികൊക്കകളവയുടെ ചിറകിൽ
ത്തുന്നിച്ചേർത്തൊരരുണിമ നല്ലിയ
വള്ളിപ്പൊലിമ ഉലമ്പുകയായി.
അന്തിവിളക്ക തെളിഞ്ഞു, തികഞ്ഞു,
സന്ധ്യക്കിപ്പോൾ യൗവന, മകല-
ത്തമ്പിളിനിന്നു ചിരിച്ചു, കുട്ടി-
ന്നന്തികമെത്തുകയായി താരകൾ.
അലകളലുക്കുകൾ ചാർത്തും പുഴയുടെ
യറിവെള്ളാത്ത തലങ്ങളിലവളുടെ
നിഴലുകൾ നീളുകയായി പിന്നെ
മായുകയായി മറയുകയായി.
അവളോരപ്സര കന്യക, കവിയുടെ
കരളിന്നിന്ന മരീചിക, സ്റ്റി
പ്രതിഭാപകനു കൊട്ടക്കാൻ കലയുടെ
മണിവീണയുമായെത്തും ദേവത.
ഓടിയൊളിക്കുകയായി, യിതളിൻ
മൂടൽമഞ്ഞു പരന്നു നീരാരാ
ബോധമുണരുകയായിയിടയിൽ
പൊന്നുകയായി സ്വപ്നശതങ്ങൾ,

"പരിവർത്തനം"

G. Indiradevi; Class I. Psychology

അറിഞ്ഞപ്പോൾ സന്തോഷത്തേക്കാളേറെ അത്ഭുതമാണ് തോന്നിയത്. ഇതുവരെ കാണാതിരുന്നത് അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു! വിശ്വാസം വരാതെ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. "അമ്മായിക്കു തീർച്ചപറയാമോ ഞങ്ങളുടെ വനിതാകോളജിൽതന്നെയാണ് ശ്രീദേവിയും ചേർന്നതെന്ന്?" "ഉവ്വ്. ഇംഗ്ലീഷ് ലിറ്ററേച്ചർ ആണ് മെയിൻ എടുത്തിരിക്കുന്നത്." അമ്മായി തീർത്തു പറഞ്ഞു

സയൻസ് സ്റ്റുഡൻറ് ആയ തനിക്ക് ആർട്സ് സ്റ്റുഡൻറ്സിനെ കാണുവാൻ അധികം സന്ദർഭങ്ങളും സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാകാറില്ലെന്നതു വാസ്തവമാണ്. 'എന്തായാലും അടുത്ത ദിവസം കോളജിൽ ചെന്നാൽ ആദ്യംതന്നെ 'ശ്രീദേവി'യെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടേ മറ്റൊരു കാര്യമുള്ളു' എന്നു തീരുമാനിച്ചു.

രാവിലെ നേരത്തെതന്നെ കോളേജിൽ എത്തി. ഇംഗ്ലീഷ് ലിറ്ററേച്ചർ ക്ലാസ്സിൽപ്പോയി 'ശ്രീദേവി'യെ അന്വേഷിച്ചു. കൻറീനിൽ പോയിരിക്കുകയാണെന്ന് അറിവുകിട്ടി. വന്നാൽ ഉടനെ ശ്രീദേവിയേയും വിളിച്ചുകൊണ്ട് തൻെറ ക്ലാസ്സിലേക്ക് വരണമെന്ന് ഒരു കുട്ടിയോട്ട് പറഞ്ഞിട്ടുപോന്നു. അധികം താമസിയാതെ ആ കുട്ടി മറ്റൊരു കുട്ടിയുമായി വന്നു. പക്ഷേ കണ്ടിട്ടും, അത് ശ്രീദേവിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വിഷമം തോന്നി. 'ഇറങ്ങിയ കഴുത്തുള്ള ബ്ളൗസും, ലോവെയ്സ്റ്റ് സാരിയും' അണിഞ്ഞിരുന്ന ആ തരുണി, 'ശാലീനസൗന്ദര്യത്തിൻെറ തേജഃപുഞ്ജമായിരുന്ന ശ്രീദേവിയാണെന്ന് എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും? തൻെറ ജാള്യം മറച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു: "ശ്രീദേവിക്ക് പ്രീതിയെന്ന ഒരു കുട്ടിയെ ഓർമ്മയുണ്ടോ?" ശ്രീദേവിയും വിശ്വാസമാകാത്തപോലെ തന്നെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി "ഏത്? പ്രീതിയോ" "അതേ. പ്രിഡിഗ്രിക്ക് എവിടെയാണ് 'ശ്രീ' പഠിച്ചത്?" "ടിവാൻഡ്രത്ത്. ചിറ്റമ്മയുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചാണ് പഠിച്ചത്." ;"ഇപ്പോൾ?" "ഇവിടെ ഹോസ്റ്റലിൽ ആണ്""

ഇടന്ന് സംസാരിക്കാൻ കഴിവു കിട്ടാതെ-വേഗം തിരിച്ചുപോന്നു. ശ്രീദേവിയുമായി പരിചയപ്പെട്ടതു അപ്പോൾ ഓർമ്മിച്ചു. മധ്യവേനൽ അവധിക്ക് സ്കൂൾ പൂട്ടിയിരിക്കുമ്പോഴാണ്. ഒരിക്കൽ അമ്മാവൻ വീട്ടിൽ വന്നിട്ട് പോകാനായി ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ഡാഡിയോട്ട് പറഞ്ഞു. "ഈ വെക്കേഷന് പ്രീതിയും അങ്ങോട്ട് പോരട്ടെ? ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു കൊണ്ടുവിടാം. അവിടെ, പിള്ളേരാരും ഇല്ലല്ലോ."

ഡാഡി തന്നെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. "മാമനോടൊപ്പം പോകണോ?" "വേണം." "അ. എങ്കിൽ വേഗം തയ്യാറാകു." മാമനോടൊപ്പം ഇറങ്ങുമ്പോൾ ഡാഡി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "ഡ്രൈവറോട്ട് കാറിൽകൊണ്ടുവിടാൻ പറയട്ടെ" പതിവുപോലെ അപ്പോഴും മറുപടിയുണ്ടായി. "ഓ വേണ്ട, ഞങ്ങൾ ബസ്സിൽ പൊയ്ക്കൊള്ളാം."

നാട്ടിൻപുറത്ത് ബസ്സു നിറുത്തി ഇറങ്ങി. റോഡിൻെറ ഇരുവശവും നീണ്ട നെൽപ്പാടങ്ങൾ ആണ്. റോഡിൽനിന്നും വരമ്പിലേക്കിറങ്ങി, ഒറ്റയടിപ്പാതയിലൂടെ നടന്നു. ആ വഴി ഒരു ഇടവഴിയിലെത്തിച്ചേരുന്നു. പല ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന ഇടവഴിയിൽ, ഇടത്തോട്ടുള്ള വഴിയേ നടന്ന് ആദ്യം കണ്ട പടിപ്പുരയിലേക്ക് കയറി. പഴയ രീതിയിലുള്ള ഒരു വലിയ പുരയാണ് അത്. മുൻവശത്ത് തുളസിത്തറ!

പായൽ പിടിച്ചു കിടക്കുന്ന മതിലിനോടു ചേർന്ന് പല ചെടികളും ഇടകലർന്നു നില്ക്കുന്നു! ചാണകം മെഴുകിയ മുറ്റവും പാച്ചുകെട്ടിയ പാതവും കടന്ന് പൂമുഖത്തു പ്രവേശിച്ചു. "ദേവൂട്ട്യേ..." അമ്മാവൻ നീട്ടിവിളിച്ചു. അകത്തുനിന്നും അമ്മായിയും പുറകെ മറ്റൊരു കുട്ടിയും കടന്നുവന്നു.

സന്തോഷത്തോടെ അമ്മായി തന്നെ കെട്ടിപ്പുണർന്നപ്പോൾ, തൻെറ ശ്രദ്ധ പിറകിൽ നില്ക്കുന്ന കുട്ടിയിലാണു പതിഞ്ഞത്. "ഇതാരാണ് അമ്മായി?" അമ്മായിക്ക് പിള്ളേരില്ലെന്ന് അറിയാവുന്നതിനാൽ ധൈര്യമായി ചോദിച്ചു. "കിഴക്കേതിലെ 'കേശവൻ നായരു'ടെ മൂന്നാമത്തെ മകളാണ്. പേര് ശ്രീദേവി. ശ്രീ മിക്കവാറും ഇവിടെ വരും. എനിക്കൊന്നു മിണ്ടാനോ പറയാനോ വേറെയാരുമില്ലല്ലോ." ഒടുവിലത്തെ വാചകം പറഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മായി തോളിൽ നിന്നും തോർത്തുമുണ്ടെടുത്തു കണ്ണു തുടച്ചു.

"ശ്രീദേവി ഏതു ക്ലാസ്സിൽ ആണു പഠിക്കുന്നത്?" പുതിയ ഒരു കൂട്ടുകാരിയെ കിട്ടിയ സന്തോഷത്തോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു. "പത്താംക്ലാസ്സിൽ" "ഓഹോ, അപ്പോൾ നമ്മൾ ഒരുക്ലാസ്സിലാണ്" ഞാൻ പറഞ്ഞു. "ഇനി വല്ലതും കഴിച്ചിട്ടാകാം മക്കളേ വിശേഷം പറച്ചിലെല്ലാം." അമ്മായി ഊണുകഴിക്കുവാൻ വിളിച്ചു. "ഞാൻ വൈകുന്നേരം വരാം ചേച്ചി." ശ്രീദേവി പോകാൻ തിടുക്കംകൂട്ടി. "അതു പറ്റില്ല. ഇന്നു നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ചിരുന്നുണ്ണണം." അമ്മായി നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ ശ്രീദേവിയും സമ്മതിച്ചു. ശ്രീദേവി എൻെറ വേഷം അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇളംപച്ചസാരി ധരിച്ച അവൾ അകൃത്രിമ സൗന്ദര്യത്തിൻെറ മൂർത്തീകരണംപോലെ എനിക്കു തോന്നി. നെറ്റിയിലെ പകുതി മാഞ്ഞ ചന്ദനക്കുറിപോലും വിളിച്ചോതുന്നത് നിഷ്കളങ്കതയുടെ കഥയാണ്. ആ ശാലീന സുന്ദരിയുടെ മോഹനരൂപം അങ്ങനെതന്നെ ഹൃദയത്തിൽപ്പതിയാൻ പിന്നീട് അധികം താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല.

"എന്താ പിള്ളേരേ ഉണ്ണാതെ മിഴിച്ചു നോക്കി ഇരിക്കുന്നത്?" അമ്മായിയുടെ ശബ്ദംതന്നെ ചിന്തയുടെ ലോകത്തിൽനിന്നും മടക്കിവിളിച്ചു.

ഒരു വിധത്തിൽ ഊണുകഴിച്ച് എഴുന്നേററു. ശ്രീദേവി പോകുവാനായി ഒരുങ്ങി. പോകുന്നതിനു മുൻപ് ചോദിച്ചു "നാളെ രാവിലെ അമ്പലത്തിൽ വരുന്നുണ്ടോ?" ഭക്തികൊണ്ടല്ലെങ്കിലും അമ്പലം കാണുവാൻ ഇഷ്ടമായിരുന്നതിനാൽ രാവിലെ ശ്രീദേവിയോടൊപ്പം ചെല്ലാമെന്നേററു.

പതിവിനു വിപരീതമായി രാവിലെ 6 മണിക്ക് എഴുന്നേററു കുളിച്ചപ്പോൾ ശ്രീദേവിക്കുവേണ്ടി ഒരു ത്യാഗമനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഭാവമായിരുന്നു മനസ്സിൽ. കുളി കഴിഞ്ഞു വേഷംമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴേക്കും ശ്രീദേവിയും എത്തിച്ചേർന്നു. ശ്രീദേവി ഈറൻ മുടി പിൻപോട്ടിട്ട് തുമ്പു കെട്ടിയിരിക്കുന്നു! മുട്ടോളമെത്തുന്ന മുടി കണ്ടപ്പോൾ, ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി തനിക്കും നീട്ടമുള്ള മുടി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ആശിച്ചുപോയി. കയ്യിലൊരു ഇലക്കുമ്പിളിൽ പൂക്കളുമായി മുമ്പിൽവന്നു നില്ക്കുന്നതു സാക്ഷാൽ 'പ്രഭാതദേവത'യാണെന്നു തോന്നി. അടുത്ത പ്രാവശ്യം 'ഷോപ്പി'ങ്ങിനു പോകുമ്പോൾ ഒരു കസവുകരയുള്ള മുണ്ടും നേരിയതും തനിക്കും വാങ്ങിത്തരുവാൻ മമ്മിയോടു പറയണമെന്നും അപ്പോൾ ഓർത്തുവെച്ചു.

'ക്ലെൻസിങ്ങ് മിൽക്ക്' പുരട്ടി വൃത്തിയാക്കിയ മുഖത്ത് ലാക്റ്റോ കാലമൈൻ പുരട്ടി ടാൽകംപൗഡറിനുമീതെ ഫെയ്സ് പൗഡർ ഇടുമ്പോഴും റൂഷ് പുരട്ടുമ്പോഴും ഇതൊന്നും ചെയ്യാതെതന്നെ ഇത്ര മുഖശോഭയോടെ ഇരിക്കുന്ന ശ്രീദേവിയോട് അസൂയതോന്നി. ഐഷാഡോയിൽ 'മസ്കാര' പുരട്ടുമ്പോഴും, ഐബ്രോ പെൻസിൽ ഉപയോഗിച്ച് പുരികം കറുപ്പിക്കുമ്പോഴും, കരിനീലമിഴികളുടെ ഉടമസ്ഥയായ ശ്രീദേവിയുടെ ഛായ കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നത് അറിയാതെ ശ്രദ്ധിച്ചുപോയി. ഹെയറോയിൽ പുരട്ടി കോതിയൊതുക്കിയ മുടി ഹെയർസ്പ്രേ ഉപയോഗിച്ച് സെററു ചെയ്യുമ്പോൾ ഇനി ഒരിക്കലും തൻെറ മുടി കണ്ടിച്ചുകളകയില്ലെന്നു മനസ്സിൽ ശപഥം ചെയ്തു. റോസ് നിറമുള്ള 'ചുരിദാറും കമ്മീ'യും, ദുപ്പട്ടയും ധരിച്ചശേഷം റോസ് നിറ

ത്തിലുള്ള ലിപ്സ്റ്റിക്ക് പുരട്ടി; അതേ കളറുള്ള നെയിൽ പോളിഷ് ഇട്ടു. റോസ് സ്ലിപ്പേഴ്സ് അണിഞ്ഞു; അതേ കളറുള്ള ഇയർ റിങ്സും, നെക്‌ലേസും, ബാങ്കിൾസും എടുത്തിട്ടു. റോസ് കളറുള്ള 'കോണ്ടാക്റ്റ്ലെൻസ്' എടുത്തു് കണ്ണിൽ വച്ചു. ഇറങ്ങുന്നതിനു മുൻപ് റോസ് കർച്ചീഫിൽ, 'ഫോറിൻപെർഫ്യൂം' പുരട്ടിയെടുത്തു. ശുഭ്രവസ്ത്രധാരിയായി നിരാഭരണയായി ഉഷസ്സിന്റെ മനോഹാരിതയോടെ നില്ക്കുന്ന ശ്രീദേവിയുടെ മുൻപിലെത്തിയപ്പോൾ തന്റെ കഥകളിവേഷത്തോടു പുച്ഛം തോന്നി. സ്ലീവ്-ലസ്-ബ്ലൗസും, മിനി-സ്കർട്ടും ഒന്നും ഇനി ഒരിക്കലും ഉപയോഗിക്കയില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചു.

അമ്പലത്തിലെത്തിയപ്പോൾ നട തുറന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ശ്രീകോവിലിനു ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം വച്ചശേഷം നടയ്ക്കൽ വന്നുനിന്നു. ശാന്തിക്കാരന്റെ ശംഖുവിളിയാണ്, അമ്പലത്തിലെ കൊത്തുവേലകളിൽനിന്നും തന്റെ ശ്രദ്ധയെ തിരിച്ചുവിളിച്ചതു്. കളഭച്ചാർത്തണിഞ്ഞ കാർമുകിൽവർണ്ണനെ 'പീതാംബരപ്പട്ട്' അണിയിച്ചിരിക്കുന്നു! അർദ്ധനിമീലിത നയനങ്ങളോടെ, മുകുളിതപാണികളോടെ, നമ്രശിരസ്കയായി തന്റെ ഇടവശത്തു് ഭക്തിയിൽ ലയിച്ചുനിന്ന ശ്രീദേവിയെ കണ്ടപ്പോൾ ഉള്ളിൽ ചിരിപൊട്ടി. തനിക്ക സ്വായത്തമാക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന ഏകാഗ്രത അവൾ കരസ്ഥമാക്കിയതിൽ അസൂയപ്പെട്ടു ശ്രീദേവിയെ കുലുക്കി വിളിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു "ശ്രീദേവി ശ്രീകൃഷ്ണനിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നോ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ ശ്രീദേവിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നോ ?" "ശ്രീദേവി ശ്രീകൃഷ്ണനിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നു." മണിനാദംപോലെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. എമ്പ്രാന്തിരിയിൽനിന്നും പൂവും ചന്ദനവും തീർത്ഥവും വാങ്ങി തിരിച്ചുപോന്നു.

വീട്ടിന്റെ പടിക്കലെത്തിയപ്പോൾ ശ്രീദേവിയോടു പറഞ്ഞു "കയറിയിട്ടു പോകൂ ശ്രീ." "ഇപ്പോൾ വരുന്നില്ല. വൈകുന്നേരം വരാം." അവൾ നടന്നു നീങ്ങുന്നതു് ഒരു നിമിഷം നോക്കിനിന്നിട്ട് തിരിച്ചുപോന്നു. കാപ്പികുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാണു പടിക്കൽ കാറിന്റെ ഹോൺ കേട്ടതു്. തന്നെ കൊണ്ടുപോകാൻ അച്ഛൻ വരുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലായി. "വേഗം റെഡിയായി അച്ഛനോടൊപ്പം തിരിച്ചുപോന്നു; പോരുന്നതിനു മുൻപ് ശ്രീദേവിയെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

.. ...അന്നു് അങ്ങനെ ശ്രീദേവിയെ കണ്ടതിനുശേഷം നീണ്ട രണ്ടു വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. അതിൽപിന്നെ, ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെയാണു കാണുന്നതു്. അമ്മായി പറഞ്ഞില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതു് ശ്രീദേവിയാണെന്നുതന്നെ വിശ്വസിക്കില്ലായിരുന്നു. അന്നത്തെ ബോബ്ചെയ്ത മുടിക്കാരിയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഇന്നു പിന്നിയിട്ട മുടിയും ഇറക്കമുള്ള ബ്ലൗസും ധരിച്ചു തന്നെ കണ്ടാൽ, ഒരുപക്ഷെ ശ്രീദേവിയും തന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ലെന്നു വരും!

"ണിം!" "ണിം!" മണിയടി കേട്ടപ്പോഴാണു ചിന്തയുടെ ലോകത്തുനിന്നും ഉണർന്നതു്. "തേർഡ്ബെൽ" അടിക്കുകയാണ്. താൻ മാത്രം വരാന്തയുടെ ചുമരിൽ ചാരിനില്ക്കുന്നു. ഹൃദയത്തിലൊരു ആരാധനാവിഗ്രഹം ഉടഞ്ഞുതകർന്നു കിടന്നതിന്റെ നീറൽ അനുഭവപ്പെട്ടു. അന്ധമായ അനുഭവത്തിനടിയിൽപ്പെട്ടു ചതഞ്ഞരഞ്ഞു മുറവിളികൂട്ടുന്ന വ്യക്തിത്വത്തിനോട് മനസ്സു മന്ത്രിച്ചു "ദേവീ-ഒരിക്കലും... ഈ പരിവർത്തനം വേണ്ടിയിരുന്നില്ല."

സ്നേഹം— മഹാന്മാരിലൂടെ

സമ്പാദക— ലക്ഷ്മിഅമ്മാൾ പി., Class I Psychology

സ്നേഹിക്കുക എന്നതു് നമ്മുടെ സന്തോഷം മറ്റൊരാൾക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കലാണ്.
—ലിബ്നിറ്റ്സ്.

വർഷങ്ങളിലെ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു നേടാൻ കഴിയാത്തതു് ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു സ്നേഹം നേടിത്തരുന്നു.
—ഗോയ്ഥെ.

ജീവിതമാകുന്ന പുഷ്പത്തിലെ മധുവാണ് സ്നേഹം.
—വിക്ടർ ഹ്യൂഗോ.

ദിവസങ്ങൾ ചുരുങ്ങുന്നു. രാത്രികൾ നീളുന്നു. വഴികളിലെ കല്ലുകൾക്ക് കാഠിന്യം കൂടുന്നു. ജീവിതം സന്തോഷരഹിതമായിത്തീരുന്നു. ജീവിക്കുന്നവരോടുള്ള സ്നേഹത്തിനു ശക്തി കൂടിക്കൂടിവരുന്നു.
—എല്ലാവിൽയോക്സ്

സ്നേഹിക്കുക, നിങ്ങളും സ്നേഹിക്കപ്പെടും.
—എമേഴ്സൺ

നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ സ്നേഹവും അവസാനത്തെ സ്നേഹവും സ്വന്തമായ സ്നേഹമാണ്.
—ബോവ്.

മനുഷ്യനെ ശുദ്ധമായും ഊഷ്മളതയോടെയും സ്നേഹിക്കുക. അപ്പോൾ എല്ലാവരും നിങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെടും.
—റിക്ടർ.

സ്നേഹത്തിന്റെ വില കൊടുത്തുതന്നെ വേണം സ്നേഹത്തിന്റെ കടംവീട്ടാൻ.
—ടാഗോർ.

ഈ ലോകത്തു് സ്നേഹിക്കപ്പെടുക എന്നതിനേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമായി വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു സ്നേഹിക്കുക എന്നതാണ്.
—ഹ്യൂഗോ.

സ്നേഹവും ചുമയും മറച്ചുവെക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.
—ഹെർബർട്ട്.

സ്നേഹിക്കുമ്പോഴും സ്നേഹിക്കപ്പെടുമ്പോഴും എത്ര കടുത്ത ദാരിദ്ര്യവും യാതനകളും അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം ലഘുവായിത്തോന്നും.
—ബുൾവർ.

സ്നേഹത്തിന്റെ നിലാവെളിച്ചത്തെ കളങ്കപ്പെടുത്തുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണകളാകുന്ന കാർമേഘങ്ങളെ നീക്കുവാൻ കാലമാകുന്ന കാറ്റിനേ കഴിയൂ.
—ദാദാ.

മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ എല്ലാ വാതിലുകളും തുറക്കുന്ന പ്രധാന താക്കോലാണ് സ്നേഹം.
—ജെ. എച്ച്. ഇവാൻസ്

ഒരു സ്നേഹബന്ധം ഒരിക്കലും നെടുനാൾ നിലനില്ക്കയില്ല.
—കാറൽസ്

സ്നേഹം, സത്യം, സൌന്ദര്യം ഇവ മൂന്നും ഒന്നാണ്.
—ബ്രിഡ്ജ്.

ഒരാളും നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഉടനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുക അതു നിങ്ങളുടെ തന്നെ കുറ്റമാണ്.
—ഡോഡ്രിഡ്ജ്.

സഹോദരസ്നേഹം മുഖേനയാണ് നാം ഈശ്വരനോടു് ഏറ്റവും കൂടുതൽ അടുക്കുക.
—ഡിസരോ:

ചന്ദ്രനെപ്പോലെയാണ് സ്നേഹം. വലുതാകാൻ കഴിയാതെപ്പോൾ അതു ചെറുതാകുന്നു.
—ഡെഗുർ.

കണ്ണിന് കാണാൻ കഴിയാത്തതു് സ്നേഹത്തിനു് കാണാൻ കഴിയും. കാതിനു കേൾക്കാൻ കഴിയാത്തതു് സ്നേഹത്തിനു കേൾക്കാൻ കഴിയും.

—ലാവേററർ.

ആത്മ സ്നേഹമാണു് ഏററവും വലിയ സ്തുതി പാഠകൻ.

—ലാറോഷ്.

താൻ അനുഭവിക്കാത്ത സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമെ ഒരാൾക്കു നന്നായി വിവരിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു.

—ജെ. എ. ഖർ.

തന്നെപ്പോലെ തൻെറ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കുക.

—യേശുക്രിസ്തു.

സ്നേഹം ഒരു സൂക്ഷ്മദർശിനിയിലൂടെ നോക്കുന്നു. ഒരു സൂക്ഷ്മദർശിനിയിലൂടെ അസൂയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

—ഹെൻറിവിലർഷാ.

കററപ്പെടുത്തുക വഴിക്കല്ല, സ്നേഹിക്കുക വഴിക്കാണു് ആളുകളെ സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിയുക.

—ചാനിങ്ങ്.

സ്നേഹം ജീവിതത്തോടും സൗന്ദര്യം നന്മയോടും ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു.

—ഇഖ്ബാൽ.

സ്നേഹത്തെപ്പോലെ പരിപാവനമായ മറെറാന്നില്ല.

—പാസ്കൽ.

യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരാളുടെ ഹൃദയം ഭൂമിയിലെ സ്വർഗ്ഗമാണു്. ദൈവം അവനിലാണു്. കാരണം ദൈവം സ്നേഹമാണു്.

—ലാമെനയിസ്സ്.

യഥാർത്ഥമായ എല്ലാ സ്നേഹവും ബഹുമാനത്തിന്മേൽ അധിഷ്ഠിതമത്രെ.

—ബക്കിങ്ങ്ഹോം.

ജീവിതത്തിലെ ഏററവും വലിയ സന്തോഷം ഇതാണു്. നാം സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടു എന്ന സംതൃപ്തി; നമ്മെ മറന്നുകൊണ്ടു സ്നേഹിച്ചു എന്ന സംതൃപ്തി.

—വിക്ടർ ഹ്യൂഗോ.

ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന ആത്മാവിൻെറ സത്തയിൽനിന്നും പ്രസരിക്കുന്ന ഒരു മാന്ത്രിക രശ്മിയാണു് സ്നേഹം.

—ഖലീൽ ജിബ്രാൻ.

സ്നേഹംകൊണ്ടു കീഴടക്കാൻ കഴിയാത്തതായി മറെറാന്നുമില്ല.

—ഷെല്ലി.

സ്നേഹിക്കയുണ്ണി നീ നിന്നെ—
ദ്രോഹിക്കുന്ന ജനത്തേയും.

—മഹാത്മാഗാന്ധി.

മുഖങ്ങൾ

കെ. കണ്ണിക്കുന്നൻ

"മോചനം"

തോരിപിടിച്ചു വികൃതമായ തൊലിയുള്ളിലൂടെ ആയിരം പാററകൾ ഇഴഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ബോധം തെളിഞ്ഞു. വർഷങ്ങളോളം ഉറങ്ങുകയായിരുന്നെന്നു പെട്ടെന്നാണു മനസ്സിലാക്കിയതു്. കാലം തൻെറ തിൽനിന്നും വളരെയധികം കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ആയാസപ്പെട്ടു കണ്ണു തുറന്നു് ആകാശത്തേക്കു നോക്കി.

ചെമ്പിച്ച ആകാശം നിറയെ കുററൻ എട്ടുകാലികൾ വലകളന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയായിരുന്നു— ഇരകളെ കെട്ടിയിടാൻ. പേടിതോന്നി. മെല്ലെയെഴുന്നേററു. കണ്ണിനും കാലിനും വല്ലാത്ത വേദന. വീണ്ടും ആകാശത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ഓടിയകലുന്ന മൈവസ്ത്രന്മാരെക്കണ്ടു. മേഘത്തിലൂടെ കഴകിപ്പോവുകയാണവർ.

അപ്പോൾ പെട്ടെന്നു ദൈവത്തെക്കുറിച്ചോർത്തു. ദൈവത്തിൻെറ ആജ്ഞയെക്കുറിച്ചും. എന്തായിരുന്നു ആജ്ഞ?

തൊലിക്കുള്ളിൽ ചലനമനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കി. പാററകൾ പറന്നുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഹൃദയത്തിലേക്കു്, മസ്തിഷ്കത്തിലേക്കു്, കണ്ണുകളിലേക്കു്, ആമാശയത്തിലേക്കു്. വല്ലാത്ത വേദന തോന്നി. കണ്ണിൻെറയുള്ളിൽ പാറിനടക്കുന്ന ഒരു പാററയെക്കൊല്ലണമെന്നതിയായ ആഗ്രഹം തോന്നി. കൈവിരലുകൾ ശക്തിയായി കണ്ണിലേക്കുയർത്തിയപ്പോൾ പെട്ടെന്നു് ഓർമ്മവന്നു: പാററകൾ ദൈവത്തിൻെറ സൈന്യമാണു്. അവയെക്കൊല്ലരുതു്. കൈകൾ പിൻവലിച്ചു. പിറകിൽ ശക്തിയായി പിടിച്ചു. ആകാശത്തേക്കു മിഴിയുംനട്ടു നിന്നു.

അപ്പോൾ ആറാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു് ഒരു വം നല്ലിയ ആജ്ഞ ഓർമ്മവന്നു.

തിരക്കിട്ടു നടക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ പേരോർക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു.

ആരാണു്?

ചുരുണ്ട മുടിയും, തടിച്ചുമീശയും, മുഴുത്ത മാംസപേശികളുമുള്ള വടക്കേതിലെ മാധവൻകുട്ടി. ഉള്ളിച്ചാടാൻ തോന്നി.

വെട്ടുവഴിയിലൂടെ ധൃതിപിടിച്ചു നടന്നു. ഞാൻ വളരെ വൈകിപ്പോയിരിക്കുന്നു. മാധവൻകുട്ടിയെ വേഗം കാണണം.

മീൻകുട്ടയുംകൊണ്ടോടുന്ന അയമ്മദുണ്ണിയോടു് വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

"മാധവൻകുട്ടി എവിടെണെന്നറിയോ?" മാധവൻകുട്ടി എവിടെണെന്നറിയോ?" അയമ്മദുണ്ണി ഉറിച്ചു സംശയിച്ചുനിൽക്കുന്ന അയമ്മദുണ്ണി ഉറിച്ചു നോട്ടത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"ഏതു മാധവൻകുട്ടി..."

"വടക്കേവീട്ടിലെ—"

ഉത്തരം പറയാതെ, ചിരിച്ചു്, മീൻകുട്ടയുംകൊണ്ടോടിപ്പോകുന്ന അയമ്മദുണ്ണിയോടു് പകതോന്നി. വെറുപ്പും. അഹങ്കാരിയാണു്. പിറകെ ഓടിച്ചെന്നു കഴുത്തുഞെക്കിക്കൊല്ലണമെന്നു തോന്നി.

പേടിതോന്നി. വല്ലാത്ത പേടി

അയമ്മദുണ്ണി മീൻപിടിക്കാൻ പുഴയിൽ പോയപ്പോൾ മുങ്ങിമരിച്ച കഥ അമ്മ പറഞ്ഞുതന്നിരുന്നില്ലേ? ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ ശരീരം. വലക്കാരെ കൊണ്ടുവന്നല്ലേ തപ്പിയെടുത്തു് കരയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടപ്പോൾ കണ്ടില്ലേ? തന്നതല്ലേ?

ഓർത്തപ്പോൾ പേടി കൂടിവന്നു. തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അയമ്മുട്ടിയെ കാണാനില്ല. വേഗത്തിൽ നടന്നു. നട്ടുച്ചയ്ക്ക് പ്രേതം നടക്കുമെന്ന പണ്ടു മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞതു് ഓർമ്മവന്നു.

ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിലെ ഊട്ടുപുരയിലെത്തിയപ്പോൾ ആശ്വാസം തോന്നി. മാധവൻകുട്ടി ചീട്ടുകളിക്കുന്നുണ്ടാവണം. ഒഴിഞ്ഞ ഊട്ടുപുര കളിക്കാരുടെ സങ്കേതമാണ്.

ധൃതിയിൽ അകത്തേയ്ക്കു നടന്നപ്പോൾ വെളിച്ചംകുറഞ്ഞ അകത്തെ പുരയിൽ കാലിമേയ്ക്കാൻവന്ന കുലിപ്പിള്ളേർ ഗോലികളിക്കുന്നതു കണ്ടു.

മാധവൻകുട്ടിയെക്കണ്ടില്ല. വീട്ടിലായിരിക്കും— വടക്കേപ്പുരയ്ക്കലേക്കുള്ള വഴി ഓർക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

പാടത്തിന്നപ്പുറത്തുള്ള ഇടവഴിയിലെ അഞ്ചാമത്തെ വീട്.

ചുട്ടുപഴുത്ത പാടത്തിന്നപ്പുറമെത്തിയപ്പോൾ വല്ലാത്ത തളർച്ച തോന്നി. ദേഹത്തുകൂടെ വിയർപ്പുചാലുകൾ ഒഴുകുന്നു. വല്ലാത്ത നാററവും: തൊലിക്കുള്ളിൽ പാററകൾ ഒരുപാട് ചുരുണ്ടുകിടപ്പുണ്ടാകും.

മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു– മാധവൻകുട്ടിയെ കണ്ടു് കാര്യം പറഞ്ഞയുടനെ പുഴയിൽപ്പോയൊന്നു കുളിക്കണം.

നെററിയിലെ വിയർപ്പുചാലുകൾ തുടച്ചുകളഞ്ഞു് ധൃതിയിൽ നടന്നു.

ഇടവഴിയിലെ തണലിലെത്തിയപ്പോൾ, തളർന്നു കിടന്നിരുന്ന പാററകൾ വീണ്ടും അരിച്ചരിച്ചു് നടക്കാൻതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. അഞ്ചാമത്തെ വീടെത്തിയപ്പോൾ ആശ്വാസം തോന്നി. മെല്ലെ ചിരിച്ചു.

പൊട്ടിക്കിടക്കുന്ന ഒതുക്കുകല്ലുകൾ, കിതച്ചുകൊണ്ടു മെല്ലെ കയറി.

മുററത്താരുമില്ല–ഇറയത്തും.

ചുമച്ചപ്പോൾ ശബ്ദത്തിനു് വല്ലാത്ത കിതപ്പുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി.

പുറത്തുവന്ന തള്ളയോടു ചോദിച്ചു.

"മാധവൻകുട്ടി ഇല്ലേ'വിടെ?!!

വിറയ്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ തള്ള ചോദിച്ചു.

"ഏതു് മാധവൻകുട്ടി?"

"ഇബ്'ടത്ത്'ന്നെ–വടക്കേതിലെ."

തള്ള പൊട്ടിക്കരയുന്നതിന്റെ കാരണം മനസ്സിലായില്ല. ചുട്ടുപഴുത്ത വെയിലത്തേക്ക നോക്കി ചുമരുംചാരി നിന്നു. തല പുകഞ്ഞാലോചിച്ചു. "മാധവൻകുട്ടി എവിടെപ്പോയിരിക്കും?"

ഏങ്ങലടിച്ചു കരയുന്ന തള്ളയോടു വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"മാധവൻകുട്ടി ഇപ്പഴങ്ങാനും വരോ?"

"വടക്കേതിലെ മാധവൻകുട്ടി നീ തന്നല്ലേ മോനെ."

വെയിലത്തേക്ക മറിഞ്ഞുവീണു. കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ ചിറകടിച്ചു പറന്നുപോകുന്ന ആയിരം പാററകളുടെ ചിറകുകൾ മിന്നുന്നതുകണ്ടു. അവയെ പിടിക്കാൻ വല തയ്യാറാക്കുന്ന കുററൻ എട്ടുകാലികളേയും.

കണ്ണുകൾ മുറുകെ അടച്ചു—

തളർന്നു മയങ്ങി.

എന്നിട്ടു ശാന്തമായി ഉറങ്ങി. വീണ്ടും ഉറക്കം.

"ബന്ധനം."

അപ്പോഴും മഴ തകർത്തു പെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അന്തരീക്ഷം മൂടിക്കെട്ടിയിരുന്നു. ആകാശം കറുത്തിരുണ്ടും.

ഭർത്താവു് ജനൽക്കമ്പികളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു കുത്തിയൊഴുകുന്ന മഴവെള്ളത്തിലേക്കു നോക്കിയിരുന്നു.

രാത്രി വളരെ വൈകിയിരിക്കുന്നു.

ഭർത്താവു വേദനയോടെ മുഖം തിരിച്ചു.

കിടപ്പറ വിളക്കിന്റെ ശക്തികുറഞ്ഞ വെളിച്ചത്തിൽ, തളർന്നു മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ മുഖത്തെ ഭാവം അവ്യക്തമായി കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ മുഖംതിരിച്ചു പുറത്തേക്ക നോക്കിനിന്നു.

ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തു വിഷാദം കലർന്ന ക്രൂരഭാവം പടർന്നു. മഴയുടെ അവസാനത്തിൽ ഇററിററുവീഴുന്ന ദുർബ്ബലമായ മഴത്തു

(Dr P. M. C. Trophy) — The winners-P. S. G. Tech.

Dance performed by Jr. Mehamood on the occassion of the Arts Festival conducted by the College Union

Jr. Mehamood, the budding hero of Hindi Screen inaugurating the Arts Festival, conducted by the College Union

Dr. P. M. C. Trophy goes to St. Teresa's

Susy V. John
Represented University & State in Shuttle

ള്ളികൾ ശക്തിയായ കാറ്റൊന്നു വീണ്ടും വന്ന വീണപ്പോൾ അസ്വസ്ഥമായ ഭാവത്തോടെ അയാൾ ജനൽക്കമ്പികൾ പിടിച്ചമർത്തി. നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം അവശനായി ചുളിവുകൾ വീഴാത്ത കിടക്കയിലേക്കു മറിഞ്ഞു.

മണിക്കൂറുകൾക്കു ശേഷം—

മഴതോർന്ന ആകാശം ശാന്തമായി.

നിലത്തോട്ട് പറ്റിച്ചേർന്നു കിടക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ വീണ്ടും എഴുന്നേറ്റു, വെറുപ്പോടെ.

തെളിഞ്ഞ ആകാശത്തിന്റെ മുഖത്ത് വിളറിയ ചന്ദ്രക്കല നേരിയ മന്ദഹാസം പൊഴിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു വേദനയോടെ അയാൾ നോക്കിനിന്നു.

വളരെനേരത്തിനുശേഷം ഭാര്യയെ അയാൾ അമർന്നശബ്ദത്തിൽ വിളിച്ചു.

സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ ഭാര്യ പെട്ടെന്നു വിളികേട്ട് പ്രകാശത്തിന്നഭിമുഖമായി കിടക്കയിൽ ചാരിയിരുന്നപ്പോൾ ഭാര്യയുടെ മുഖം ദൈന്യം നിറഞ്ഞതും അവശവുമായിരുന്നു.

ഭാര്യ പുഞ്ചിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഭർത്താവു മുഖം തിരിച്ച് ഭിത്തിയിലേക്കു കണ്ണുകളുറപ്പിച്ചിരുന്നു—വളരെ നേരം.

അവസാനം—

വളരെ ദുർബ്ബലമായ സ്വരത്തിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു.

"കാലത്തെ പോകേണം, സാധനങ്ങളെല്ലാം പായ്ക്കുചെയ്തു വെച്ചിട്ടുണ്ട്."

ഭാര്യ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.

നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം കുറേക്കൂടി കനപ്പിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു.

"വിവാഹമോചനത്തിന്നു വേണ്ടതൊക്കെ ചെയ്യാം. നീ അയാളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമേയുള്ളൂ."

ഭാര്യ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

ഭർത്താവു ശ്വാസംവിടാതെ തുടർന്നു—

"പക്ഷേ എന്നോട്ട് ചെയ്തപോലെ പാവം, ആ മനുഷ്യനോടും നീ ചെയ്യരുത്. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിച്ചതിൽ കൂടുതൽ ആ മനുഷ്യൻ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടാവും. നല്ലത്."

പുതിയ മേച്ചിൽപ്പുറങ്ങളും സങ്കേതങ്ങളും പലതുമുണ്ടാകാം, പക്ഷേ—" പെട്ടെന്നു അയാൾ നിർത്തി, ഭാര്യയുടെ മുഖത്തേക്കു തറച്ചുനോക്കി തുടർന്നു.

"ഉറങ്ങിക്കോളൂ. ആറിനുള്ള വണ്ടിയ്ക്കു തിരിക്കണം."

ലൈറ്റണച്ച്, പൊട്ടിക്കരയുന്ന ഭാര്യയെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ, വാതിൽ ശക്തിയായടച്ച് ഭർത്താവു പുറത്തേക്കു വന്നു.

ഡ്രോയിങ്ങ്റൂമിലെ ചാരുകസേരയിൽ തളർന്നുകിടന്നപ്പോൾ അയാളുടെ കണ്ണിൽ നനവൂറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വേദനയുടെ അവ്യക്തമായ ഛായ കണ്ണിൽ നിഴലിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അപ്പോഴും, അകത്തെ മുറിയിൽ തേങ്ങലുകൾ ഉയരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

'യാത്ര'

കായൽത്തീരത്തെ പേരുകേട്ട നഗരത്തിലെ തിരക്കുപിടിച്ച പാർക്കിൽവെച്ചാണെന്നു തോന്നുന്നു, നിന്നെ ഞാൻ ആദ്യമായി കണ്ടത്. പാറക്കൂട്ടങ്ങൾക്കിടയിൽ തലതല്ലിച്ചാർക്കുന്ന തിരമാലകൾക്കിടയിൽ നിന്റെ മനോഹരമായ രൂപം ഞാൻ കണ്ടു. നിന്റെ മുഖത്തെ ഭാവം എന്താണെന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. വളരെനേരം നിന്റെ അവ്യക്തസുന്ദരമായ ദേഹത്തിൽ മിഴിയും നട്ടു ഞാനിരുന്നു; വെളിച്ചം ചക്രവാളത്തിനകലെ, അപാരതയിൽ ഇരുട്ടിൽ ലയിക്കുന്നുവരെ. കട്ടികൂടിയ ഇരുട്ട് പരന്നുപൊങ്ങുന്ന തിരമാലകൾക്ക് ആവരണമിട്ടപ്പോൾ നീ പൂർണ്ണമായും എന്നിൽനിന്ന് മറഞ്ഞു; കഠിനമായ വിഷാദം മാത്രം ബാക്കിയാക്കിക്കൊണ്ട്.

ഞാൻ ആശ്വസിച്ചു—

തിരക്കുപിടിച്ച നഗരത്തിൽ തികച്ചും ഏകനായിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴും തികഞ്ഞ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. വർഷങ്ങളും എണ്ണമറ്റ യുഗങ്ങളും കഴിഞ്ഞാലും വരാതിരിക്കയില്ല. നീ എന്റേതാണ്.

എന്റേതു മാത്രം.

രാത്രിയുടെ വേദനിപ്പിക്കുന്ന നിശ്ശബ്ദതയിൽ, ഞാൻ സമയം തള്ളിനീക്കിയിരുന്നു നിന്നെപ്പററിയുള്ള കിനാവുകൾ കണ്ടുകൊണ്ടായിരുന്നു. ഉറക്കം വരാത്ത രാത്രികളിൽ കിടപ്പറ വെളിച്ചത്തിൻെറ അവ്യക്തമായ പ്രകാശത്തിൽ നിന്നെയും കാത്തു, വളരെ വളരെ നേരം ഞാനിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഉറക്കത്തിനും ഉണർവ്വിനുമിടയിൽ കണ്ണുതുറന്നാൽ നഷ്ടപ്പെടുന്ന അവ്യക്തസുന്ദരമായ ലോകത്തിൽ, എൻെറ സ്വപ്നങ്ങൾ മുഴുവൻ നിന്നെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

സുന്ദരിയായ, മുഖത്തെ ഭാവം ഒരിക്കലും പുറത്തുകാണിക്കാത്ത, നീ.

നീ ആരാണെന്നു വ്യക്തമായി എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എണ്ണമററ യുഗങ്ങൾക്കുമുമ്പ് നിന്നെക്കുറിച്ചു പാടിയവരെപ്പററി ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്—

എണ്ണമററ വർഷങ്ങൾ നിനക്കുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നവരെക്കുറിച്ചും.

ഇന്നു ഞാൻ ആ തപസ്സനുഷ്ഠിക്കുകയാണ്:— നിന്നെ എൻെറ സ്വന്തമാക്കുവാൻ; അനശ്വരതയിൽ നിന്നോടൊപ്പം ചേരുവാൻ.

യുഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാലും ഞാൻ കാത്തിരിക്കും.

സ്നേഹിക്കുന്നവരെ വേദനിപ്പിക്കുവാൻ നിനക്കുള്ള കഴിവോർത്ത് ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വേദനിക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ ആശ്വസിക്കാറുണ്ട്; നീ വരും: നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന എന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ എന്നെങ്കിലും നീ വരും.

ആ പ്രതീക്ഷയായിരുന്നു എൻെറ ജീവൻ.

വിരസമായ പകലുകളും, ഏകാന്തത നിറഞ്ഞ, സംഭവങ്ങളില്ലാത്ത രാത്രികളും പിന്നിടുമ്പോൾ ഒരാശ്വാസമേ എന്നിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നീ വരും. വരാതിരിക്കുകയില്ല.

എൻെറ വിശ്വാസം ശരിയായിരുന്നു.

ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം—

മങ്ങിയ മൂടൽമഞ്ഞുള്ള ഒരു സായംസന്ധ്യയിൽ നിന്നെത്തേടി വിശാലമായ മണല്പുറം മുഴുവൻ ഞാനലഞ്ഞു. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്ന ഓരോ മനുഷ്യനിലും നിന്നെക്കണ്ടെത്തുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. അവസാനം നിരാശനായി പന്തിരിഞ്ഞപ്പോൾ—

നിശ്ചലമായ നദിയിലെ, അഗാധമായ കയത്തിൽ നേരിയ ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കി നീ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഞാൻ ആശ്വസിച്ചു. നീയെന്നെ മറന്നിട്ടില്ല. മാടിവിളിക്കുന്ന നിൻെറ മുഖം കാണാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷെ അപ്പോഴും അതവ്യക്തമായിരുന്നു.

നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം നീ വീണ്ടും മറഞ്ഞു. അന്നു ഞാനനുഭവിച്ച തീവ്രമായ ദുഃഖത്തെക്കുറിച്ചും, നഷ്ടബോധത്തെക്കുറിച്ചും, അല്പമെങ്കിലും നീ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ എൻെറയരികിൽ ഓടിവരുമായിരുന്നു.

പക്ഷെ യുഗങ്ങളോളം നിനക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. അതുകൊണ്ടുമാത്രം വേദനിക്കുമ്പോഴും ഞാൻ ആശ്വസിച്ചു. നീ വരാതിരിക്കയില്ല.

കടൽത്തീരത്തെ ആളൊഴിഞ്ഞ പാറക്കൂട്ടങ്ങൾക്കിടയിലും, തിരക്കുപിടിച്ച നഗരവീഥികളിലുംവെച്ച് പലപ്പോഴും നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. നീയെൻെറ അരികിലേക്ക് ഓടിവരുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ച് മണിക്കൂറുകളോളം ഞാൻ കാത്തുനിന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അപ്പോഴെല്ലാം നീ മകരനിലാവിലെ മഞ്ഞുതുള്ളികണക്കെ നിമിഷങ്ങളോളം മാത്രം പ്രകാശിച്ചു മറഞ്ഞുപോവുമായിരുന്നു—

എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ആഴത്തിൽ മുറിവേല്പിച്ചുകൊണ്ട്.

ഇപ്പോൾ—

അനേകം വസന്തങ്ങളും, ശിശിരങ്ങളും നിനക്കുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നശേഷം ഞാൻ ഈ ഇരുട്ടറയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

ലോകത്തിന് എന്നെയാവശ്യമില്ല

എനിക്കു ലോകത്തേയും.

ഒരിക്കൽക്കൂടിമാത്രം നിന്നെ കാണുക എന്നതാണെൻെറ ആവശ്യം. നിന്നെ എന്റെ സ്വന്തമാക്കണം— എൻെറ മാത്രം; നിമിഷങ്ങളോളമെങ്കിലും.

അപ്പോൾ—

യുഗങ്ങൾക്കുമുമ്പാരംഭിച്ച തീർത്ഥയാത്ര അവസാനിക്കും.

നൈരാശ്യകാലത്തെ നിലംകൂടിയ ഒരു രാത്രിയിലായിരുന്നു നിന്നെ ഞാൻ വീണ്ടും കണ്ടത്. ജാലകത്തിലൂടെ ശക്തികുറഞ്ഞ ഒരു പ്രകാശരശ്മിപോലെ നീ വന്നു. കൈനീട്ടിയാൽ എനിക്കുനിന്നെ സ്പർശിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ എൻെറ ചലനശക്തി പെട്ടെന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ടു. ശബ്ദിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു വാക്കുകൾ പുറത്തുവന്നില്ല. എന്നിട്ടും നിന്നെ കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. നിൻെറ സ്നേഹംനിറഞ്ഞ മുഖം ഒന്നു കാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. വേദന കണ്ടിട്ടാകണം നീ വളരെവേഗം എൻെറയരികിൽ വന്നു.

പക്ഷെ—

നിൻെറ ദേഹം മഞ്ഞുപോലെ തണുത്തതായിരുന്നു.

നീ ദേഹത്തു തലോടിയപ്പോൾ ഞാൻ വേദനകൊണ്ടു പുളയുകയായിരുന്നു.

നിൻെറ കണ്ണുകളിൽ, ഞാൻ ഇതുവരെ കാണാതിരുന്ന പൈശാചികഭാവമായിരുന്നു.

മുഖത്തു ക്രൂരഭാവമായിരുന്നു.

നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം നീയും ഞാനുമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ- നീ, മാത്രം ബാക്കിയായി.

ഞാനലയുന്നു—

യുഗങ്ങളിലൂടെ, കാലമില്ലാത്ത ശൂന്യതയിലൂടെ

അവസാനിക്കാത്ത യാത്ര.

അഞ്ജലി

എൻ. ഹരികുമാർ. (Final B A. Hist. and Econs.)

വന്ദനം, മിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകട്ടെ ഞാൻ
വന്യ കലാലയ ശ്രീമയ സ്വപ്നമേ.
ജീവന്റെ ജീവനിലുള്ളിപ്പിടിച്ചുമൽ—
ഭാവി കരുപ്പിടിപ്പിച്ചാരിനാളുകൾ
എത്രയോ താനുഗ്രഹിത സ്വർഗ്ഗത്തിലും
പൂതമായ് പൂത്തു നിൽക്കുന്നെൻ സ്മൃതികളിൽ.
മുഗ്ദ്ധ സ്മരണകൾ താലമേന്തും മണി—
മുറ്റത്തുത്തത്തിക്കളിച്ചു നടന്നു ഞാൻ.
എത്ര നാളിന്നുവയോട്ടു പോകുമ്പോഴോ
ചിത്തം തുടിക്കയാ,ണെന്തു ചെയ്യട്ടെ ഞാൻ?
* മൂകവിജ്ഞാന സങ്കേതത്തിലങ്ങുമ—
യേകാകിയായിക്കഴിച്ച പകലുകൾ
മുന്നിലൊരു പിടി പൂക്കൾ വിരിയിച്ചു—
മന്ദസ്മിതംതൂകി, ഭാവനത്തെങ്ങണാൽ;
വാടിക്കൊഴിയേണ്ടുമോമനപ്പൂക്കളെ
വാടാ മലരുകളെന്നോർത്തു കാത്തു ഞാൻ.
വിണ്ടും കരളിലുൾ സ്നിഗ്ദ്ധമനസ്സി—
യെങ്ങനെ കത്തിക്കെറിക്കുവാ,നെങ്കിലും
ഈയന്തരീക്ഷത്തിൽത്തങ്ങിനിന്നിടുക—
യാണു മന്നിശ്വാസമാകെയെന്നോർക്കവേ,
കേവലം ശുഷ്കമെന്നാകിലും ചാർത്തട്ടെ
ഭാവന കൊണ്ടൊരു മാല നിൻ മാറിൽ ഞാൻ
ജീവിതത്തിൻ വഴിത്താരയിലേകാന്ത—
ചാരിയായ് ത്തീരാനൊരുക്കി നീയെന്നെയും;
പാഥേയമുണ്ടമൽക്കണ്ണി,ലവിട്ടുന്ന
പാതയിലുണ്ണുവാൻ നൽകിയതാണതും.
താവക മേന്മകൾക്കൊന്നെങ്കിലും തരാൻ
പാവമെനിക്ക കഴിയുകില്ലായതേ
മാമകോൽക്കർഷ,മനുഗ്രഹിച്ചീടണേ
പാദതാരിൽ കൃതജ്ഞമായ് നിൽപ്പിവൻ!!

* ലൈബ്രറി

മുല്ലപ്പൂക്കൾ

കബാധരൻ. എൻ., II ബി. എ. (എക്കണോമിക്സ്)

കഥകളിയാടുന്ന തെങ്ങോലകൾക്കിടയിലൂടെ ഊർന്നിറങ്ങിയ അന്തിക്കതിരോന്റെ തങ്കരശ്മികൾ. ജനൽക്കമ്പികളിലൂടെ അകത്തേയ്ക്കു എത്തിനോക്കി. ബോഗൺ വില്ലപ്പൂത്തിരുട്ടിക്കളിലൂടെ കണ്ണീർക്കാഴ്ചകളെ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തിയ കാറ്റിൽ മുല്ലപ്പൂവിന്റെ പരിമളം കലർന്നിരുന്നു.

നീലക്കമ്പ്യനിട്ട സെററിയിൽ ചരിഞ്ഞിരുന്നപ്പോൾ കണ്ണുകൾ വിദൂരതയിലേക്ക പാഞ്ഞുപോയി. സന്ധ്യയുടെ കവിൾത്തടത്തിൽ ശോണിമ പരന്നിരിക്കുന്നു... ചക്രവാളത്തിനപ്പുറത്തു പതിയിരിക്കുന്ന രാത്രി സുന്ദരിയായ സന്ധ്യയെ ആക്രമിക്കും ...ഇരുട്ടിന്റെ സാമ്രാജ്യം ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടും... വീണ്ടും പുലരിയെത്തും...!! ?

അമ്പലത്തിൽനിന്നും ദീപാരാധനാമണി മുഴങ്ങി. ഇടവഴിയിലൂടെ കടന്നുപോയ സ്ത്രീകളിൽ അവളെ കണ്ടില്ല... അവൾ വരില്ലായിരിക്കും....കൈക്കുമ്പിളിൽ പൂത്താലവും കൺകോണുകളിൽ പൊൻ കിനാക്കളുമായി ആ ദേവത ഇനി വരില്ല......ഒരിക്കലും !!! ?

ഇടവഴിയിലൂടെ നടന്നു വരുമ്പോൾ അവളുടെ മിഴികൾ കുറിയ്ക്കുന്നതാരേയോ തിരയുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ കണ്ണുകൾ കുമ്പിയടയും—അധരങ്ങളിൽ നേരിയ പുഞ്ചിരി വിരിയും... അജ്ഞാതമായൊരു നിർവൃതി ?....

എത്ര വേഗമാണവൾ ജീവിതത്തിലേക്ക കടന്നു വന്നതു്....പക്ഷേ അവൾ പോയി. പുലരാൻ കാലത്തെ സുന്ദര സ്വപ്നംപോലെ ആ അമ്പലപ്രാവു് പറന്നുപോയപ്പോൾ മനസ്സു ശൂന്യമായി ; ആ ശൂന്യതയിൽ വേദനയുടെ ശ്രീകോവിലിൽ അവൾ കൊളുത്തിയ ഭദ്രദീപം അണഞ്ഞപ്പോൾ വീർപ്പുമുട്ടുന്ന അന്ധകാരം വ്യാപിച്ചു....

അനന്തതയിലേക്ക നോക്കുമ്പോൾ കണ്ണുകളിൽ അവൾ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. രണ്ടായി പിന്നിയിട്ട് അഗ്രം വിടർത്തി ചുരുണ്ടിരുന്ന തലമുടിയിൽ മുല്ലപ്പൂമാലയും, വിടർന്ന നീലക്കണ്ണിൽ പൊൻകിനാക്കളും, ഇടുത്ത അധരങ്ങളിൽ നേർത്ത പുഞ്ചിരിയുമായി ആ മാലാഖ ഓർമ്മയിലേക്ക നടന്നു വരുന്നു.... എന്റെ സുധ !! ?

തെളിഞ്ഞ സന്ധ്യകളിൽ പുഴയരികിലെ കടമ്പിന്റെ ചോട്ടിൽ അവൾ വന്നിരുന്നു. പുഴയിലേക്കന്തി നില്ക്കുന്ന പാറക്കെട്ടിൽ കയറിയിരിക്കുമ്പോൾ അവൾ നടന്നു വരും— കൈക്കുമ്പിളിൽ പൂജാഫലവും.... കണ്ണുകളിൽ പൊൻ കിനാക്കളുമായി—

നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളുമായി അവൾ നടന്നുപോയപ്പോൾ....നിശ്ചലമായി നോക്കിനിന്നു. ചാമ്പലായ ഒരുപിടി സ്വപ്നങ്ങളും... നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്ന സ്മരണകളും മാത്രം അവശേഷിച്ചു....

മനഃപൂർവ്വം മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അവയെല്ലാം പരാജയങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു....വീണ്ടും ഞാൻ പരാജയപ്പെടുന്നു ... അവളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ ഒരു പക്ഷേ മരിച്ചാലും എന്റെ ആത്മാവിൽ നിന്നകലുകില്ലായിരിക്കും !! ...

* * *

ഒരു മദ്ധ്യവേനലവധിക്കാലം.

കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞ നെൽപ്പാടങ്ങളിൽ കച്ചിക്കററകൾ തലപൊക്കിനിന്നു. പാട

ത്തിൻ കരയിലെ പറങ്കി മാവു നിറയെ മാങ്ങയുണ്ടായി. കാററിൽ അടർന്നു വീണ മാമ്പഴങ്ങൾ പെറുക്കിയെടുക്കാൻ കന്നുകാലിക്കുട്ടന്മാർ ഓടിക്കൂടി....വിളഞ്ഞ വയൽപ്പരപ്പിൽ കന്നുകാലികൾ മേഞ്ഞുനടന്നു....ദാഹിച്ചപ്പോൾ വരണ്ട പുഴയിലെ നീർച്ചാലുകൾ ഊററിക്കുടിച്ചു.

അമ്പലത്തിൽ വച്ചാണാദ്യമായവളെ കണ്ടതു്. ഇരുട്ട് വ്യാപിച്ച ഇടനാഴിയിൽ കരിങ്കൽത്തൂണു ചാരി നിന്നിരുന്ന ആ പെൺകുട്ടി ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. ആലക്തിക ദീപത്തിന്റെ അരണ്ട ശോഭയിൽ അവളുടെ അരുമയായ മുഖം പ്രകാശിച്ചു...എന്തൊരഴക്‌.... !! സൗന്ദര്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു ദേവത ! ....

സന്ധ്യക്കു വീടിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള ഇടവഴിയിലൂടെയാണവൾ അമ്പലത്തിലേക്കു പോയിരുന്നതു് ....ഏതാണാ പെൺകുട്ടി ... !! ? കണ്ടപ്പോൾ മുതൽ അറിയാനുള്ള ആഗ്രഹം വളർന്നുവന്നു....

ഇടവഴിയിലേക്കു തൂങ്ങിനിന്ന മുല്ലപ്പൂക്കുലകൾ അവൾ പൊട്ടിച്ചെടുക്കുന്നതു പലപ്പോഴും ഞാൻ കണ്ടു. പക്ഷേ അവളെ നേരിടാനുള്ള ധൈര്യം ഉണ്ടായില്ല.

അന്നു മതിലരികിലെ റോസക്കമ്പിനു് വളംചേർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആളൊപ്പം ഉയരമുള്ള മതിലരികിൽ ഞാൻ ഇരുന്നിരുന്നതു് അവൾ കണ്ടില്ല ... മുല്ലവള്ളികൾ ഉലഞ്ഞാടിയപ്പോൾ ഞാൻ എഴുന്നേററുനിന്നു. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾ പരിഭ്രമിച്ചു—പിടിക്കപ്പെട്ട കള്ളനെപ്പോലെ—ഒരു നിമിഷം ആ മുഖം വിവർണ്ണമായി... അപരാധിനിയെപ്പോലെ നതശിരസ്കയായ അവളുടെ കയ്യിൽനിന്നും മുല്ലപ്പൂക്കൾ നിലത്തേക്കു വീണു....എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഞാൻ വിഷമിച്ചു....വാക്കുകൾ പുറത്തേക്കു വരുന്നില്ല ... !! ?

"കുട്ടീടെ പേരെന്താ....? " ഉദ്ദേശിച്ചതല്ല ചോദിച്ചതു്.

"സുധ ..." അവൾ കണ്ണുകളുയർത്തി നോക്കി. ദയനീയമായ നോട്ടം....പാവം പെൺകുട്ടി.... ! "

"സാരല്യ....പൂവെടുത്തോളൂ ..."

വെളുത്ത ഇതളുകളിൽ പററിപ്പിടിച്ച പൊടി തട്ടിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ടു അവൾ പതുക്കെ നടന്നു....കുറച്ചിട കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി ... കൃതജ്ഞത സ്ഫുരിക്കുന്ന നോട്ടം.... !!

രാത്രി ബെഡ്ഡിൽ കണ്ണുകളിറുക്കിയടച്ചു കിടന്നപ്പോൾ കൺമുമ്പിൽ അവളുടെ ശാലീനമായ രൂപം തെളിഞ്ഞുനിന്നു....കുറെ സുന്ദര സ്വപ്നങ്ങൾ അയവിറക്കിക്കൊണ്ടാണ രാവിലെ എണീററതു്....അവളെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ മൃദുലവികാരങ്ങൾ ഇക്കിളിക്കൊള്ളുന്നു....അവ്യക്തമായ ഒരനുഭൂതിവിശേഷം.... !!

പിറേറന്നു് സന്ധ്യക്കു മുൻപു തന്നെ ഞാൻ മതിലരികിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. അവൾ വരും ... എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ സംസാരിക്കണം....മനസ്സിനു ഒരു നവോന്മേഷം.... അവ്യക്തമായ ഒരു വികാരവലയം ഹൃദയത്തിൽ ചുററിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നു.

അവൾ വന്നു. പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് :—

"ഇന്നു പൂവേണ്ടേ... ? "

"ഉം ..." അവൾ തലയാട്ടി.

വിരിഞ്ഞ പൂങ്കുലകൾ മിനുസമുള്ള കയ്യുത്തിയിൽവച്ചു കൊടുത്തപ്പോൾ ചോദിച്ചു :—

"മുല്ലപ്പൂക്കൾ ഇഷ്ടമാണോ....? "

"അതേ...."

കൈവിരലുകൾ സ്പർശിച്ചപ്പോൾ തരിച്ചുപോയി ... അവൾ നടന്നു മറയുന്നതു വരെ നോക്കിനിന്നു. അപ്പോൾ മനസ്സിന്റെ അടിത്തറയിൽനിന്നും അജ്ഞാതമായൊരു വികാരം നുരച്ചു പൊന്തുകയായിരുന്നു...

വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടി......സംസാരിച്ചു...... അന്യോന്യം അറിഞ്ഞപ്പോൾ കൂടുതൽ അടുത്തു .....അങ്ങനെ അവൾ ജീവിതത്തിലെ ഒരവിഭാജ്യഘടകമായിത്തീർന്നു......

തെളിഞ്ഞ സായംസന്ധ്യകളിൽ പുഴയരികിലെ പാറക്കെട്ടിൽ ചെന്നിരിക്കാറുണ്ടു്. തണുത്ത കാററു മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞ സംതൃപ്തി വാരിവിതറും...കൊഴിഞ്ഞുവീണ കടമ്പിൻ പൂക്കൾ പുഴയിലെ തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ ചുഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതു കാണാൻ രസമാണു് അവിടെയിരുന്നാൽ പ്രകൃതിയുടെ

[illegible] ...ലേക്കു പകരാൻ കഴിയൂ ...

സന്ധ്യയുടെ കുങ്കുമം പൂശിയ കവിൾത്തടത്തിൽ കണ്ണും നട്ടിരിക്കുമ്പോൾ പകൽക്കിനാവുകൾ പാറാനെത്തും...അതിൽ ശാലീനയായ ആ ഗ്രാമീണ കന്യക നിറഞ്ഞു നിൽക്കും...അവളെ നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ മണിക്കൂറുകൾ കടന്നുപോകുന്നതറിയില്ല.

ഒരിക്കൽ അവൾ ചോദിച്ചു :—

"എന്റെ പടോന്നു വരച്ചു തരോ ...? "

"കളിയാക്കല്ലെ കുട്ടീ..." ഞാനല്പം ഗൗരവം നടിച്ചു.

"എന്നാൽ ഞാൻ പെണങ്ങും...." അവളുടെ ഇരുണ്ട കവിളിണകളിൽ പരിഭവം നിഴലിച്ചു.........ഇങ്ങനൊരു തൊട്ടാവാടിപ്പെണ്ണു് !!

"അതു ഞാനെത്ര മുൻപു വരച്ചു കഴിഞ്ഞു...!! "

"എവിടെ...? " പെണ്ണിന്റെ പരിഭവം പമ്പ കടന്നു...

"എന്റെ ആത്മാവിൽ...." വികാരഭരിതമായ ഉത്തരം...അവൾ ചൂളിപ്പോയി... പറയരുതാത്തതു പറഞ്ഞപോലെ ഞാനും പരിഭ്രമിച്ചു ..കണ്ണുകൾ തമ്മിലിടഞ്ഞു...മൂകത തളംകെട്ടിനിന്നു...ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷ മൂകതയാണോ...?

"സുധയ്ക്കെന്നെ ഇഷ്ടമാണോ...? " ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അതേ " അവളുടെ കണ്ണുകൾ താനേ അടഞ്ഞു.

നിശ്ശബ്ദമായ നിമിഷങ്ങളിൽ രണ്ടു ഹൃദയങ്ങൾ ഒന്നായിച്ചേരുകയായിരുന്നു. പുഴവക്കത്തെ പാറക്കല്ലിനെ മാപ്പുസാക്ഷിയാക്കിക്കൊണ്ടു...ദിവ്യമായ ഒരനുഭൂതി അലയടിച്ചു ശൂന്യതയിൽ വിലയം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ കടമ്പിന്റെ പൂക്കൾ ഉതിർന്നു വീണു...

അവധിക്കാലം കഴിഞ്ഞു. വിദ്യാലയങ്ങൾ തുറന്നു. അവളും കോളേജിലായി... ഞങ്ങളൊരുമിച്ചു നിത്യവും കോളേജിലേക്കു പോയി...ആശയങ്ങൾ കൈമാറാൻ പററിയ അവസരങ്ങൾ... അനവധിയായിരുന്നു.

നനഞ്ഞൊലിച്ച ദിവസങ്ങളിലും ചുണ്ടിൽ നേരിയ പുഞ്ചിരി തങ്ങിനിന്നു.. ദിവസങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞു വീണപ്പോൾ മനസ്സിൽ പൊട്ടിമുളച്ച ആ വിത്തു വളർന്നു. ഇലകളും മൊട്ടുകളുമായി പൂവണിയാൻ കൊതിച്ചു മൊട്ടുകളെ തെന്നൽ താലോട്ടി...

കള്ളക്കർക്കിടകം കടന്നുപോയി...പൊന്നിൻ ചിങ്ങം പിറന്നു...വിളഞ്ഞ നെൽപ്പാടങ്ങളും നിറഞ്ഞ അറപ്പുരകളും ഐശ്വര്യത്തെ വിളിച്ചറിയിച്ചു. കച്ചിയുടെയും നെല്ലിന്റെയും പുതുമണം കലർന്ന വായുവിൽ കൈകൊട്ടിക്കളിയുടെ ശബ്ദം അലയടിച്ചു...

കോളേജു വിട്ടപ്പോൾ ആകാശത്തിന്റെ കിഴക്കേ കോണിൽ കാർമേഘം ഉരുണ്ടു കൂടിയിരുന്നു. കുറച്ചു നാളുകളായി സുധയെ കാണാനില്ല. അവൾ എന്നെ കാണുമ്പോൾ അകന്നു പോകുന്നു... കാര്യമെന്താണെന്നറിയാതെ മനസ്സു വിഷമിച്ചു.

അപ്രതീക്ഷിതമായാണു് ഇടവഴിയിൽ വച്ചു കണ്ടുമുട്ടിയതു്...കണ്ട മാത്രയിൽ അവൾ പുഞ്ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ജീവനില്ലാത്ത, വിഷാദം പുരണ്ട ഒരു പുഞ്ചിരി! നുണക്കുഴികൾ വിരിയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സുന്ദരമായ പുഞ്ചിരിക്കുപകരം വിളറിയ പുഞ്ചിരി!! ? അടുത്ത നിമിഷം അവൾ മുഖംതിരിച്ചു കളഞ്ഞു.

"എന്താ സുധേ എന്നോടു പിണങ്ങീട്ടുണ്ടോ? "

അവൾ കരയുകയാണു് പൊട്ടി പൊട്ടിക്കരയുന്നു... ?

"എന്താ...കാര്യം പറയൂ...? !! "

ഉൽക്കടമായ വേദന അടക്കാൻ വയ്യാതെ അവൾ വിമ്മിപ്പൊട്ടുകയാണു്....ഹൃദയത്തിന്റെ തേങ്ങലുകൾ !!

"എന്റെ മാര്യേജ് ഫിക്‌സ് ചെയ്തു..." [illegible] പൊട്ടിത്തെറിയായിരുന്നു...കണ്ണീരിന്റെ ഒരു പ്രവാഹം...

അപ്രതീക്ഷിതമായി ഹൃദയത്തിൽ ഒരു വെള്ളിടി വെട്ടി...അന്നോളം പടുത്തുയർത്തിയ സങ്കല്പങ്ങൾ അപ്പാടെ തകർന്നുവീണു.

"എനിക്കു മാപ്പു തരൂ " കണ്ണീരിലീറനായ മുഖവുമായി അവൾ യാചിച്ചു ...

ഞാൻ ഏററവും ബഹുമാനിക്കുന്ന കവി–ചങ്ങമ്പുഴ

Thomas D., M. Sc (Previous) Maths.

ഈ നൂററാണ്ടിൻെറ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ തൻെറ സർഗ്ഗപ്രതിഭകൊണ്ട് കൈരളിയെ പുളകംകൊള്ളിച്ച അനുഗൃഹീതകവിയായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള. ഇത്രയേറെ ആദരിക്കപ്പെടുകയും അനുകരിക്കപ്പെടുകയും വിമർശിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത കവി മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. മലയാളത്തിലെ ഏററവും വലിയ റൊമാൻറിക് കവിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സ്ഥലകാലഭാവങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗാനങ്ങൾ കവിതാപ്രേമികളുടെ നാവിൽ അനിതരസാധാരണമായ വേഗത്തിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. കാലഘട്ടത്തിന്റെ എല്ലാ പരീക്ഷണങ്ങളിലും ഭാഗഭാക്കായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിഷാദമൂകമായ സ്വരമാധുരിയിൽ നാം ലയിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ തന്നെ ആ ഗാനം നിശ്ചലമായി. ആ പ്രതിഭാശാലിയുടെ കാവ്യസപര്യയിലേക്ക് നമുക്കൊന്നെത്തിനോക്കാം.

മഹാകവിത്രയം പണ്ഡിതോചിതമായ രീതിയിൽ കവിതയെ കൈകാര്യം ചെയ്തുവെങ്കിലും അവരുടെ ശംഖനാദം സാമാന്യജനങ്ങളിലെത്തിച്ചേർന്നോ എന്നു സന്ദേഹമാണ്. പണ്ഡിതരായ ഒരു വിഭാഗം ആളുകളാണ് ഇന്നും അവരുടെ ആരാധകർ. അങ്ങനെ രാജകീയ സംരക്ഷണത്തിൽ കവികൾ പണ്ഡിതർക്കുവേണ്ടി കവിതകൾ രചിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ സാധാരണക്കാരനു് അഭിഗമ്യമായ രീതിയിൽ ലളിതകോമള പദാവലികളിലൂടെ താളമേളങ്ങളോടുകൂടി രംഗപ്രവേശനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴ ചെയ്തതു്. സംസ്കൃതവൃത്തനിബദ്ധങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളോട് മലയാളത്തിലെ സാമാന്യജനത വച്ചുപുലർത്തിയിരുന്ന വിരക്താഭിരുചിയെപ്പററി ശരിക്കും ബോധവാനായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴ. തൻെറ അഗാധമായ അനുഭൂതിയുടെ ഹൃദയഹാരിയായ ആവിഷ്കരണം കൈരളിക്കു സംഭാവന ചെയ്യുകയാണ് ചെയ്തതു്. 'പദങ്ങളുടെ കിലുകിലാരവവും സ്നിഗ്ദ്ധകോമളിമയുമാണ് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയുടെ മുഖമുദ്ര.' അങ്ങനെ ബാഷ്പാഞ്ജലിമുതൽ സ്വരരാഗസുധ വരെയുള്ള തൻെറ അമ്പതിൽപരം കൃതികളിലൂടെ നൂതനമായ ഒരു കവിതാസരണി വെട്ടിത്തുറന്നുകൊണ്ട് കാവ്യ

(15–ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച)

"സാരമില്ല സുധേ... അകലാൻ വേണ്ടിയാണെല്ലാവരും അടുക്കുന്നതു...!!" അതു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പി...

അവൾ നടന്നു പോയപ്പോൾ നിശ്ചലനായി നോക്കിനിന്നു, മരവിച്ച ഹൃദയവുമായി.

നിദ്രാവിഹീനങ്ങളായ രാത്രികളിൽ ചിന്തകൾ കെട്ടുപിണഞ്ഞു! ഹൃദയത്തിലെ വ്രണം ഉണങ്ങുന്നില്ല... അതു വിങ്ങി വിങ്ങി വേദനപ്പെടുകയാണ്.

ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചു.

അവളുടെ സൗഭാഗ്യത്തിൽ സന്തോഷിക്കുക... കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറക്കുക...!! അതിനു മാത്രം കഴിയുന്നില്ല. അവൾ പോയിട്ടും വേദന പുരണ്ട ഓർമ്മകൾ മാത്രം ബാക്കിനിന്നു... സ്നേഹത്തിൻെറ ശിക്ഷ വേദന മാത്രമാണ്...

* * *

അശ്രുബിന്ദുക്കൾ അടർന്നു സെററിയിൽ വീണപ്പോൾ തെങ്ങിൻ തലപ്പുകൾക്കപ്പുറത്തു് പകൽ യാത്ര പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഉമ്മറത്തെ നെയ്ത്തിരി ഇരുട്ടിനോടു പടവെട്ടുകയായിരുന്നു.

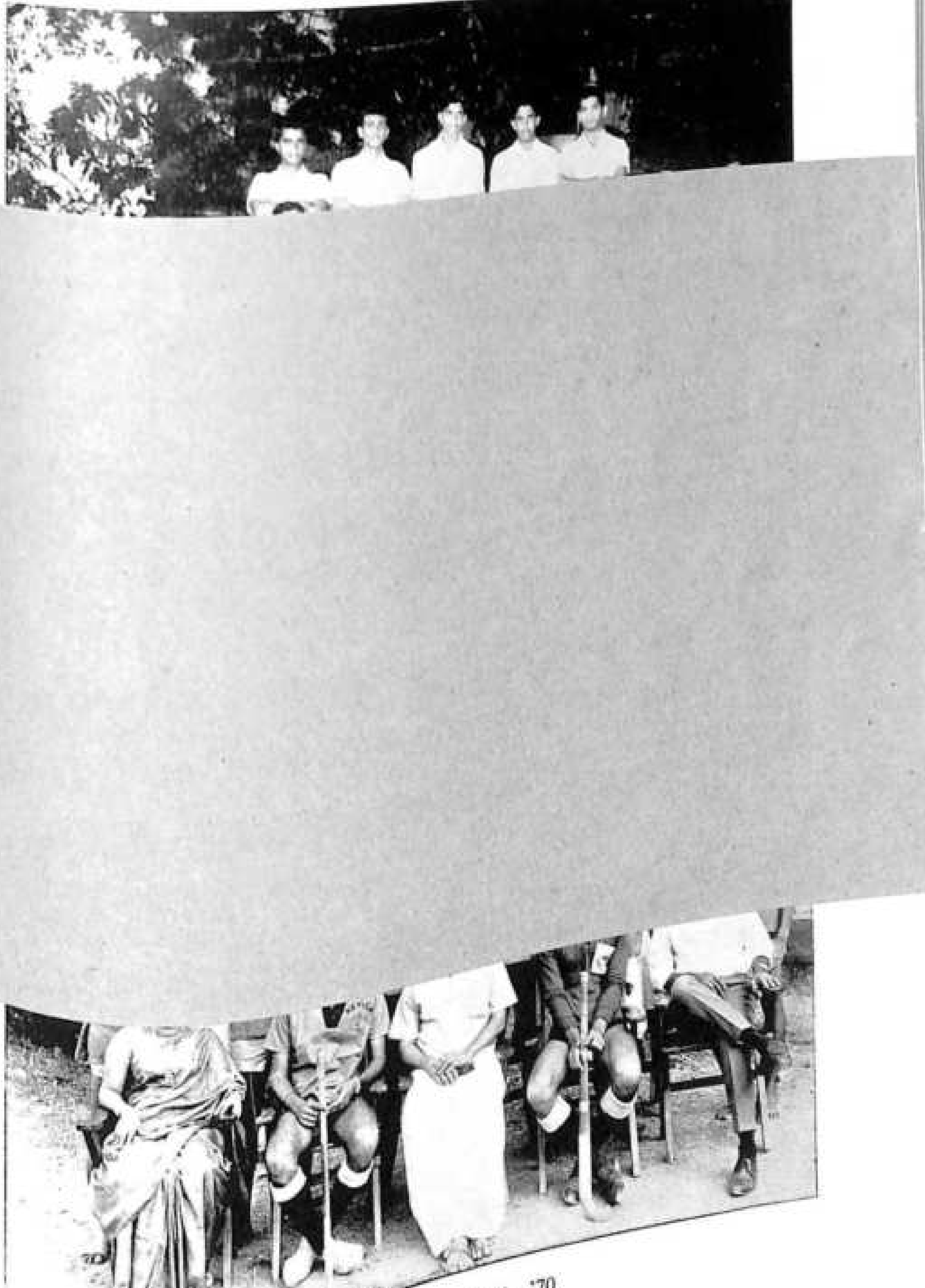

HOCKEY 1969—'70

ഞാൻ ഏററവും ബഹുമാനിക്കുന്ന കവി—ചങ്ങമ്പുഴ

Thomas D., M. Sc (Previous) Maths.

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP WORKING COMMITTEE, 1970

(Along with the national General Secretary)

Sitting :—Prof. T. B. Thomas(Chairman, Kerala SCM), Mr. C. C. Cheriankunju (President), Mr. George Thomas (Associate Secretary, Kerala SCM), Mr. Ninan Koshy (General Secretary, Student Christian Movement of India), Prof. C. T. Benjamin (Principal), Mrs. Susheela Alexander, Mr. Prasad Punnoose (Student Secretary, Kerala SCM).

Standing Ist Row :—Alex P. Kuruvilla, George Joseph (Secretary), Mary Joseph, Susan Cherian, Lila Elizebeth John, Mary Kuriakose, George K. George, Oomman Benjamin.

IInd Row—A. O. Kuruvilla, Johny Kuruvilla, Jacob Cherian, Babu John, E. M. Thomas.

absert—Prof. Varughese Ittiavira (Staff Adviser)

HOCKEY 1969-'70

University Runners-up and District Champions

Sitting L. to R. —Mrs. A. K. Baby B. Sc; B. P. Ed., Iype Mathew (Captain), Sri. C. T. Benjamin (Principal), Antony Tharakan, Sri. C. G. Varghese (Lecturer in Physical Education).

Standing Ist Row L. to R :—P. J. Philip, Sunny Joseph, Koshy Alexander, Mathew P. Koshy, Thampy Thomas, Sebastian Chacko.

IInd Row L. to R.—Mohammed (games boy), Sellunose Korah, O. E. Abraham P. P. Thomas, Y. Rajan, K. P. Yacob, Supran (games boy)

...ഞ്ഞു...

അവൾ നടന്നു പോയപ്പോൾ നിശ്ച ലനായി നോക്കിനിന്നു, മരവിച്ച ഹൃദയവു മായി.

നിദ്രാവിഹീനങ്ങളായ രാത്രികളിൽ ചി ന്തകൾ കെട്ടുപിണഞ്ഞു ! ഹൃദയത്തിലെ വ്ര ണം ഉണങ്ങുന്നില്ല ...അതു വിങ്ങി വിങ്ങി വേദനപ്പെട്ടുകയാണ്.

ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചു.

നിന്നു...സ്നേഹത്തിന്റെ ... മാത്രമാണ്"...

* * *

അശ്രുബിന്ദുക്കൾ അടന്ന സെററയിൽ വീണപ്പോൾ തെങ്ങിൻ തലപ്പുകൾക്കപ്പുറ ത്തു് പകൽ യാത്ര പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഉമ്മ റത്തെ നെയ്ത്തിരി ഇരുട്ടിനോടു പടവെട്ടു കയായിരുന്നു.

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP WORKING COMMITTEE, 1970

HOCKEY 1969—'70

TABLE-TENNIS 1969-70
University Runners-up

Sitting L. to R.—Krishna Gopinath, Sri. C. T. Benjamin (Principal), Sreekumar.
Standing L. to R.—Mrs. A. K. Baby, B. Sc., B. P. E. Ed.,
Sri. C. G. Varughese (Lecturer in Physical Education).
Inabsentia : A. C. Mammen (Captain)

ATHLETICS 1969-70

Sitting L. to R.—Koshy Mathew (Captain) Mrs. A. K. Baby, B. Sc., B. P. Ed., Sri. C. T. Benjamin (Principal), Sri. C. G. Varughese (Lecturer in Physical Education)
Standing L. to R.—Supran (games boy), Padmaraj, Prasad M. George, Ashok S. P. C. Cherry, Mohammed (games boy).

ക്കേരളീയരുടെ ചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇ നിച്ചേർത്ത പ്രൗഢമായ അദ്ധ്യായത്തെ "ഇടപ്പള്ളിപ്രസ്ഥാനം" എന്ന പേർ വിളിക്കുകയാണ് ഡോ: എസ്. കെ. നായർ ചെയ്യുന്നത്.

ചങ്ങമ്പുഴ ഒരു കവിയായി ജനിച്ചു; ഒരു കവിയായി ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് തന്നിലെ വ്യക്തിയിൽനിന്ന് ഒരു കവിയുടെ ലോകത്തിലേയ്ക്ക് അനുഭൂതികൾ പ്രകാശകാര്യം അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. തന്നിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന അഗാധമായ കാവ്യാനുഭൂതിയെ ഒട്ടും മാററിക്കാതെ ശുദ്ധവും ലളിതവുമായ ഭാഷയിൽ ഹൃദയ ഹാരിയായി അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു അവലോകനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ മിക്കതും കർതൃപ്രധാനമാണെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാകും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന് ആ കവിതകളിൽ വലിയ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽതന്നെ ഒന്ന സ്വീകരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്ക സഹജമായിരുന്നു.

നവരസങ്ങളിൽ ശൃംഗാരവും കരുണവുമാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതയിലൂടെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകണ്ടത്. പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ജീവിതഗതിയെ മാററിമറിച്ചിരുന്നു. മതമേക്കത്തായത്തിൽ നിന്ന് മക്കത്തായത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാററം സമൂഹത്തിൽ അനല്പമായ അനിശ്ചിതത്വത്തിനു കാരണമായി. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച ഉള്ളവനെയും ഇല്ലാത്തവനെയും വളരെവേഗം വേർതിരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. താൻ ജീവിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ പരാധീനതകളിൽനിന്ന് കവി ആവേശമുൾക്കൊണ്ട് പരിവർത്തനത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റിൽപ്പെട്ട് അലങ്കോലപ്പെട്ടു പോകുമായിരുന്ന ജനതയുടെ വൈകാരിക ജീവിതത്തിന് ആശ്വാസവും ആശയവും ആവേശവും പകരുവാൻ ശൃംഗാരകരുണ രസങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം രചിച്ച ആത്മാവിഷ്കരണപരമായ ഭാവഗാനങ്ങളിൽ സാമാന്യജനത അവരുടെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾ കണ്ടെത്തി. അതുകൊണ്ടാണ് ചങ്ങമ്പുഴ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു എന്ന് പ്രൊ: മുണ്ടശ്ശേരി പറഞ്ഞത്.

നാടിന്റെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ വന്ന തകർച്ചയും വ്യതിയാനങ്ങളും പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളെ കൊന്നൊടുക്കി. ചൂഷകരും ചൂഷിതരുമുള്ള ആ വ്യവസ്ഥ അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അദ്ദേഹം ഉന്നയിച്ചതല്ലി,

വിത്തപ്രതാപം തഴുതിട്ട ഭദ്രമായ്
കെട്ടിയടച്ച കവാടങ്ങളൊക്കെയും
വെട്ടിപ്പൊളിക്കാൻ സ്വരക്തമൊന്നോ വയ-
റൊട്ടിയ യൗവ്വനത്തിനൽക്കൂട്ടുകൾ

സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സന്ദേശം സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക പകർന്നു കൊടുത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പാടി:

വിപ്ലവത്തിന്റെ വെണ്മഴുവാലി—
വിത്തശക്തി വിഷദ്രുമം വെട്ടി
വിശ്വശില്പി വിചാരനോദ്യാനം
സജ്ജമാക്കാൻ നമുക്കദ്ധ്വമിക്കാം.

ഇതുവിധത്തിലുള്ള ഉദ്ബോധനങ്ങൾ ചങ്ങമ്പുഴയെ ഒരു വിപ്ളവ കവിയായി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ഡോ: എബ്രഹാം വടക്കേൽ ഇടങ്ങിയ നിരൂപകരെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും സമുദായത്തിലെ അനീതിക്കെതിരായി മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആദ്യം ശബ്ദമുയർത്തിയത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. പിന്നീടുള്ള ആത്മാർത്ഥത എത്രയോ ശ്ലാഘനീയമാണ്.

ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയിലെ പ്രേമഭാവന പ്രത്യേകം വിശകലനമർഹിക്കുന്നു.

"പ്രണയ ലോലനായമലേ നിന്നുടെ തിരുവിലിന്നു ഞാനെത്തും." അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേമഭാവനയുടെ പുതുമകൾ നിവരുകയാണ്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പ്രേമതത്വങ്ങൾ സദാചാര വിരുദ്ധമാണെന്നുവാദിച്ചു കൊണ്ട് സഞ്ജയൻ ഇടങ്ങിയ നിരവധി നിരൂപകർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരേ തൊടുത്തുവിട്ട വിമർശനശരങ്ങൾ ആ വികാര ജീവിയിൽ ഉണങ്ങാത്ത മുറിവുകൾ സൃഷ്ടിച്ചു. ആ മുരളി വിഷാദാത്മകമായിത്തീർന്നു.

"ഇമ്മന്നിൽ സ്വാർത്ഥപ്പകലേശവും പുരളാത്ത
നിർമ്മലപ്രേമം പോലുമപരാധമാണല്ലോ."

ഏതായാലും കവിയിലെ പ്രേമോപാസകൻ അത്രനല്ല നിലവാരം പുലർത്തിയോ എന്നു സംശയമാണു്. യുവജനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ആകർഷണീയമായ പ്രേമത്തിന്റെ മാംസള ഭാവത്തിനു് കവിതാരൂപം നല്കുവാൻ ചങ്ങമ്പുഴ പരിശ്രമിച്ചുവെന്നു് "ഹേമന്തചന്ദ്രിക" തെളിയിക്കുന്നു. വിമർശനസമ്രാട്ടായ സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ആശാൻ സമസ്ത ജീവിത വ്യാപ്തമായ സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി പാടിയപ്പോൾ ചങ്ങമ്പുഴ യൗവ്വനമാത്ര നിഷ്ഠമായ പ്രേമത്തേയും അതിനേക്കാൾ പ്രേമഭംഗങ്ങളേയും കുറിച്ചു പാടി.

ജീവിതത്തിന്റെ വിഷാദാത്മകതയിലാണു് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾ വേരൂന്നിയിരുന്നതു്. ജീവിതം ചങ്ങമ്പുഴയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു ദുഃഖസത്യമായിരുന്നു.

" ഇല്ല വെളിച്ചം വെളിച്ചമില്ലെല്ലു-
മെല്ലാമിരുട്ടാണിരുട്ടിലാകുന്നു നാം."

എന്നു് അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു പാടിച്ചതു് ജീവിതത്തിലെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത ദുരിതങ്ങളായിരുന്നു. ആത്മാവിനെ ഇട്ടുപിടപ്പിക്കുന്ന ദുരിതങ്ങളും മോഹഭംഗങ്ങളും

"ഇന്നിക്കൊട്ടും കൽത്തുറുങ്കിനകത്തുനി-
ന്നെന്നെ നീ കാലമേ വിട്ടയക്കേണമേ!"

എന്നു പാടുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. താനനുഭവിക്കുന്ന കടുത്ത പ്രേമനൈരാശ്യം കവിയെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചു:

"വ്യാമോഹമാത്രം പ്രപഞ്ചത്തിലു
ള്ളൊരി-
പ്രേമപ്രണയം വെറും വിഷാദാത്മകം"
"ഭ്രാന്തൻ-ജഗത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ
ഞാൻ വെറും
ഭ്രാന്തൻ-പതിതൻ പരിഹാസപാത്ര
വാൻ"

എന്നു് നിശിതവിമർശകർ കവിയെക്കൊണ്ടു് പാടിച്ചു. തന്റെ പരാധീനതകൾക്കു നിദാനം അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു

"ഞാനെന്റെ ഹൃദയത്തെ വഞ്ചിക്കാൻ
പഠിക്കാത്ത-
താണീ വിപത്തുകൾക്കൊക്കെയുമടി-
സ്ഥാനം" എന്നു്.

ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള പരക്കം പാച്ചിലാണു് ആ ജീവിതത്തെ തകർത്തുകളഞ്ഞതു്. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം മരണത്തെ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. ജീവിക്കുവാനുള്ള അഭിനിവേശമാണു് ആ മരണ ഗീതങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതു് എന്നു് ഡോ: എസ്. കെ. നായർ പറയുന്നതു് എത്രയോ ശരിയാണു്. അഴലിന്റെ ആഴത്തിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു് പ്രതീക്ഷയുടെ കരയിലേക്കു് തത്തിക്കയറുന്നതു് നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും.

"അല്ലെങ്കിലും സഖി, വല്ലകാലത്തുമാ
നല്ലകാലം മർത്ത്യനില്ലാതിരിക്കുമോ"

എന്നു് അദ്ദേഹം പ്രത്യാശ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

" രാവും പകലും യഥാർത്ഥത്തിലൊന്നു
പോ-
ലാവശ്യമാണീ ഇജ്ജഗത്തിലെന്നോർക്കനീ"

എന്നുതുടങ്ങിയ അനർഗ്ഗളമായ ഗാനവീചികൾ പിന്നീടു നാം ശ്രവിക്കുകയാണു്.

വ്യക്തമായ ഒരു ഫിലോസഫി അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. ആർഷഭാരതത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തെ മാനിച്ചുകൊണ്ടു്

"മാനസത്തിന്റെ വിശപ്പിനുമാത്രമാ-
മാമുനിശ്രേഷ്ഠന്മാർ പിച്ചതെണ്ടി"

എന്നു പാടിയ കവി, അടുത്തക്ഷണത്തിൽ

" ജാതൻ ജ്വരജല്പനമയ മായ മായ!!"

എന്നതിനെ തരം താഴ്ത്തുന്നു. "അരികിൽ വരികയേ ഹൃദ്യമേ മദ്യമേ" എന്നു മദ്യത്തെ സംബോധന ചെയ്യുന്ന കവി മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിൽ ചാരായക്കടയായ ഈ ലോകത്തിലേക്കുതന്നെ എന്തിനായി അയച്ചു എന്നു് വിധിയോടു് ചോദിക്കുന്നു.

" ദൈവം നിരർത്ഥകമപ്പദം" എന്നു ജല്പിക്കുന്ന കവി "മർത്ത്യതയുടെ മായക്കുമപ്പുറം
ഉത്തമമാം സനാതനസത്യമേ "
എന്നു ദൈവത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നു.

സ്വജീവിതംതന്നെ ഒരു അഗ്നിപരീക്ഷണമായി കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു് അതിന്റെ നാനാവിധമായ ഭാവങ്ങളെ ആവേശപൂർവ്വം നോക്കിക്കാണുകയും അവയെ അനുഭവിച്ചറിയുമ്പോൾ ഊഷ്മള ഭാവങ്ങളിൽ ചിരിക്കുകയും തിക്തകാനുഭവങ്ങളിൽ കരയുകയും സ്വാനുഭവങ്ങളിൽ ലേശം കൃത്രിമത്വം വരുത്താതെ ശുദ്ധമായ ഗീതികയിലൂടെ തന്നിലെ സഹജമായ നൈസർഗ്ഗിക ഭാവത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുകയുമാണു് അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഉത്തമപുരുഷ പ്രയോഗങ്ങളുടെ അതിപ്രസരം അർത്ഥവത്താണു്. കവിത ആത്മാവിഷ്കരണമാണെന്നും സ്വാനുഭവങ്ങളാണു് കവിതയുടെ ജീവനെന്നും തന്റെ കവിതകളിലൂടെ തെളിയിച്ച ഷെല്ലിയുടെ അനല്പമായ സ്വാധീനം ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യത്തിൽ ചങ്ങമ്പുഴയെപ്പോലെ അവഗാഹം നേടിയ മറ്റൊരു കവി മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല. ആകയാൽ ബൈറൻ, ഷെല്ലി, കീറ്റ്സ് തുടങ്ങിയവരുടെ സ്വാധീനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ നാം ദർശിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല.

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതകളോളം അനുകരണം നേടിയ കവിതകൾ ഭാഷയിലിന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ ശ്രുതിമധുരമായ ആ ആവിഷ്കരണം കേരളത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം യുവഹൃദയങ്ങളിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ കത്തലകൾ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ ശ്രീ സുകുമാർ അഴീക്കോടു് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ ജ്ഞാനപീഠം കയറിയ ശ്രീ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിനുപോലും ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സ്വാധീന വലയത്തിൽനിന്നു് പുറത്തുപോകുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ജി. കുമാരപിള്ള, പി. ഭാസ്കരൻ, ഏറ്റുമാനൂർ സോമദാസൻ തുടങ്ങിയവർ അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കുന്നവരിൽ പ്രഥമഗണനീയരാണു്. അനുകരണം അഭിനന്ദനത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ചങ്ങമ്പുഴയോളം ബഹുമാനാദരവുകൾ അർഹിക്കുന്ന മറ്റൊരു കവി ഭാഷയിൽ ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

നീതിപൂർവകമായ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി

നാരായണപിള്ള സി. (Old Student)

ഗാന്ധിജിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ

മഹാത്മാഗാന്ധി ഒരു രാഷ്ട്രമീമാംസകനോ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞനോ ആയിരുന്നില്ല. അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, പ്ലേറ്റോ, ഹാബ്സ്, ലാക്ക്, മാർക്സ്, എൻജൽസ്, തുടങ്ങിയ ചിന്തകന്മാരെപ്പോലെ സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പററി യാതൊരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥവും രചിച്ചിട്ടുമില്ല. ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളുമല്ല ജീവിതാനുഭവങ്ങളാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾക്കും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും രൂപം കൊടുത്തതു്. മനുഷ്യന്റെ നാനാമുഖമായ ജീവിത വശങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹം ദീർഘമായി എഴുതുകയും പ്രസംഗിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ ചിലപ്പോഴൊക്കെ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധങ്ങളാണെന്നും തോന്നാം. അദ്ദേഹംതന്നെ അതു സമ്മതിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. തന്റെ മരണാനന്തരം താനെഴുതുകയും പ്രസംഗിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു മുഴുവൻ ചുട്ടുകരിക്കണമെന്നും തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ധരിക്കുവാനാഗ്രഹമുള്ളവർക്കു് തന്റെ ജീവിതം മാത്രമാണു് ഒരു സന്ദേശമെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം നേട്ടങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠവും മാതൃകാപരവുമായിരുന്നു.

ഗാന്ധിമാർഗ്ഗം പരീക്ഷിച്ചിട്ടില്ല

അതുകൊണ്ടു് സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാനും പഠിക്കുവാനും ആഗ്രഹമുള്ളവർക്കു് അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങളുമല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതമാതൃകകൾക്കു പുറത്തു് മറെറാന്നും ആശ്രയിക്കുവാനില്ല. തന്റെ സമകാലീനനായിരുന്ന ലെനിനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം ഒരു ഭരണാധികാരിയായിരുന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവുമായ തന്റെ ആശയങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാനദ്ദേഹത്തിനവസരം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ലെനിൻ തന്റെ ഗുരുവായിരുന്ന മാർക്സിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അവയ്ക്കു് കാലാനുരൂപമായ വ്യാഖ്യാനം നൽകി തന്റെ വീക്ഷണത്തോടു പൊരുത്തപ്പെടുത്തി പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയാണു ചെയ്തതു്. നിർഭാഗ്യവശാൽ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ സാമൂഹ്യചിന്തകൾ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരനുഗാമിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം അധികാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ഗാന്ധിജിയുടെ അനുയായികളായിരുന്ന നെഹ്റുവും പട്ടേലും ഇൻഡ്യയുടെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ സംവിധാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അല്പംചില മൗലിക പ്രമാണങ്ങളിലൊഴിച്ചു് ഗാന്ധിജിയുടെ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുവാൻ തയാറായിരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയമായും യാന്ത്രികമായും ജ്വരവേഗതയോടെ പരിവർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ലോകത്തിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രായോഗികങ്ങളല്ലെന്നു് അവർ ധരിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ആ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കുവാൻപോലും ഒരുങ്ങാതെയാണു് അവർ അവയുടെ അപ്രായോഗികതയെപ്പററി വിധിയെഴുതിയതെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അവശേഷിക്കുന്നു. അതെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ. ഗാന്ധിമാർഗ്ഗങ്ങളുടെ പ്രായോഗികതയിലേക്കു് ഞാൻ കടക്കുന്നില്ല.

മതപരമായ അടിസ്ഥാനം

നീതിപൂർവകമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിലേക്കുള്ള ഗാന്ധിയൻ സമീപനമെന്നുള്ളതാണു് ചർച്ചാവിഷയം. സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി ഒട്ടനവധി ഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വിശാലമായ വിഷയമാണു്. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളുമതുൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ആ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഒന്നോരണ്ടോ വശങ്ങൾ മാത്രമേ ഞാൻ ഈ ചെറിയ പ്രസംഗത്തിൽ സ്പർശിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. അവയുടെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു കടക്കുന്നതിനുമുമ്പു് ഗാന്ധിജിയുടെ സാമൂഹ്യ ചിന്തകളുടെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളെന്തായിരുന്നു എന്നന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ ഒരു പത്രലേഖകനദ്ദേഹത്തോടു ചോദിക്കുകയുണ്ടായി, അദ്ദേഹം ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കാരനോ വിശുദ്ധനോ എന്നു്. താൻ വിശുദ്ധനാകാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കാരനാണെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. മതമില്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയം ഒരു മരണക്കെണിയാണെന്നദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് മതപരവും ധാർമ്മികവും സദാചാരപരവുമായ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ സാമൂഹ്യ സിദ്ധാന്തം കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവം സത്യവും മതം കർമ്മവുമാണു്. യുക്തിവാദികൾക്കും നിരീശ്വരവാദികൾക്കും സ്വീകരിക്കാവുന്നവണ്ണം അദ്ദേഹം തന്റെ മതവിശ്വാസങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഗാന്ധിജി ഒരു വിഗ്രഹധ്വംസകനായിരുന്നു. ബുദ്ധിയ്ക്കും യുക്തിയ്ക്കും നിരക്കാത്ത യാതൊരു ഹിന്ദുമതാചാരങ്ങളേയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും സ്വീകരിക്കുവാനദ്ദേഹം വിസമ്മതിച്ചു എന്നുമാത്രമല്ല അവയൊക്കെ അദ്ദേഹം തകർത്തുകളഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു്.

ഗാന്ധിയും മാർക്സും

എന്നാൽ എല്ലാമതങ്ങളും അനുശാസിക്കുന്ന ചില അടിസ്ഥാനമൂല്യങ്ങളിലദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുവാനദ്ദേഹം എപ്പോഴും വിസമ്മതിച്ചു. മാത്രമല്ല ഈ അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങളാണു് മനുഷ്യരാശിയെ നിലനിർത്തുന്നതെന്നും അവയുടെ അഭാവത്തിൽ ലോകം വെന്തെരിയുന്ന ഒരു ഗോളമായിമാറി ആവാസയോഗ്യമല്ലാതായിത്തീരുമെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. ഇവിടെയാണു് ഗാന്ധിസിദ്ധാന്തങ്ങളും മാർക്സിയൻ സിദ്ധാന്തങ്ങളും വേർതിരിയുന്നതു്. മാർക്സിന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ അടിസ്ഥാനമൂല്യങ്ങളൊന്നുമില്ല. മാർക്സിയൻ ഭൗതിക വാദമനുസരിച്ചു് എല്ലാ മൂല്യങ്ങളും സാപേക്ഷകമാണു്. വസ്തുവാണു് ലോകത്തിലാദ്യമുത്ഭവിച്ചതെന്നു് മാർക്സ് പറയുമ്പോൾ ജീവനാണാദ്യമുത്ഭവിച്ചതെന്നു ഗാന്ധി പറയുന്നു. സത്യം സാപേക്ഷകമാണെന്നും അതു പരിതസ്ഥിതികളും ചരിത്രഗതിയുമനുസരിച്ചു മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും മാർക്സ് സിദ്ധാന്തിക്കുമ്പോൾ സത്യം ശാശ്വതവും അടിസ്ഥാനപരവുമാണെന്നു ഗാന്ധിജി വാദിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ പരിതസ്ഥിതികളുടെ സൃഷ്ടി മാത്രമാണെന്നു മാർക്സ് വാദിക്കുമ്പോൾ അവൻ അവന്റെ നടപടികളുടെയും വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിന്റെയും സ്രഷ്ടാവാണെന്നു ഗാന്ധിജി വിശ്വസിക്കുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ സംഘട്ടനങ്ങളുടെയും നിദാനം സാമ്പത്തികമാണെന്നു മാർക്സ് പറയുമ്പോൾ സംഘട്ടനങ്ങളെപ്പോഴും മത്സരബുദ്ധികളായ മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലാണു ജന്മമെടുക്കുന്നതെന്നു ഗാന്ധിജി പറയുന്നു. വർഗ്ഗസമരം ബുദ്ധിയും ബുദ്ധിശൂന്യതയും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനമാണെന്നും ഈ വിദ്വേഷത്തിനുള്ള ഏക പ്രതിവിധി സത്യവും അക്രമരാഹിത്യവുമാണെന്നും ഗാന്ധിജി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

മൂല്യസിദ്ധാന്തം

മാർക്സിന്റെ സാപേക്ഷകമൂല്യസിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചു് അടിമക്കച്ചവടക്കാരന്റെയും അടിമയുടേയും മൂല്യങ്ങൾ രണ്ടും രണ്ടാണു്. ഭൂസ്വാമിയുടേയും കൃഷിപ്പണിക്കാരന്റെയും മൂല്യങ്ങൾ രണ്ടും രണ്ടാണു്. മുതലാളിയുടെയും തൊഴിലാളിയുടേയും മൂല്യങ്ങൾ രണ്ടും രണ്ടാണു്. ഈ സാദൃശ്യം അല്പംകൂടി വലി

ച്ചുനീട്ടിയാൽ കൊലപാതകിയുടെയും കൊല ചെയ്യപ്പെട്ടവൻെറയും മൂല്യങ്ങൾ രണ്ടും രണ്ടാണ്. മോഷ്ടാവിൻെറയും മോഷണത്തിൻെറ നഷ്ടമനുഭവിക്കുന്നവൻെറയും മൂല്യങ്ങൾ രണ്ടും രണ്ടാണ്. സാഹചര്യങ്ങളും പരിതസ്ഥിതികളുമനുസരിച്ചല്ലാതെ മൂല്യങ്ങൾ വിലയിരുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല. സാമ്പത്തികമായ കാരണങ്ങളടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ലാതെ ശരിതെറ്റുകൾ നിർണ്ണയിക്ക സാദ്ധ്യമല്ല. ചരിത്രം വർഗ്ഗസമരങ്ങളുടെ ചരിത്രമായതുകൊണ്ട് ഈ ചരിത്രഗതിയനുസരിച്ച് മൂല്യങ്ങൾ സാപേക്ഷകങ്ങളായി മാറുന്നു. ഈ ഭൗതിക വാദത്തിനും മൂല്യനിർണ്ണയത്തിനും ശാസ്ത്രീയമായ ഒരടിസ്ഥാനവുമില്ല. ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കയാണെങ്കിൽ തന്നെയും മൂല്യങ്ങൾക്ക് അവയുടെ ഉയർച്ചയും താഴ്ച്ചയുമനുസരിച്ചല്ലാതെ സാപേക്ഷക ബന്ധമില്ല. ചരിത്രഗതിയനുസരിച്ച് മൂല്യങ്ങൾ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെങ്കിൽ— അവ വ്യക്തികളുടെ സാമ്പത്തികനിലയനുസരിച്ചാണ് വിലയിരുത്തേണ്ടതെന്ന സിദ്ധാന്തം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ— മനുഷ്യജീവിതത്തിനോ വ്യക്തികൾക്കോ ധാർമ്മികമായ ഒരു നിലവാരവുമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഓരോ വ്യക്തിക്കും ചരിത്രഗതിയനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെങ്കിൽ മാർക്സ് വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന ഭൗതിക വാദത്തിനെതിരായി പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും അവനുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന തീർച്ചയാണ്. കാരണം വ്യക്തികളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ധർമ്മനീതികളൊന്നും തന്നെയില്ലെന്നുള്ളതാണ്. എങ്കിലും സാമ്പത്തിക നീതി, സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം തുടങ്ങിയ ചില അടിസ്ഥാനമൂല്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് മാർക്സിയൻ തത്വശാസ്ത്രം നിലകൊള്ളുന്നതെന്നുള്ളത് എത്ര വലിയ വിരോധാഭാസമാണ്. വർഗ്ഗരഹിതമായ സമൂഹം ഒരു അടിസ്ഥാനമൂല്യത്തെയല്ലേ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്.

മാർക്സിയൻ സിദ്ധാന്തവാദികൾ അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങളെ എതിർക്കുമ്പോൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ മൂല്യങ്ങളെയല്ല മാർഗ്ഗങ്ങളെയാണവരെതിർക്കുന്നത്. ഗാന്ധിജി മാർഗ്ഗവും ലക്ഷ്യവും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾപോലും അവയുടെ പ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുത്തുമെന്നദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധമല്ലാത്ത മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരുവാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷെ ആ ലക്ഷ്യം ശാശ്വതമോ ഗുണപ്രദമോ ആയിരിക്കയില്ല. വർഗ്ഗഭേദമില്ലാത്ത ഒരു സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കുകയെന്ന ലെനിൻെറ ലക്ഷ്യം കളങ്കമറ്റ ഒന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരുവാനദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങൾ അക്രമവും രക്തച്ചൊരിച്ചിലുംകൊണ്ട് കളങ്കപങ്കിലമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് സോഷ്യലിസം സ്ഥാപിച്ച് അൻപതു വർഷം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷവും ഇന്നും രഹസ്യപ്പോലീസും തടങ്കൽപ്പാളയങ്ങളും മർദ്ദനവും പൗരാവകാശധ്വംസനവും കൂടാതെ ഭരണം നടത്തുവാനവർക്കു കഴിയാതെപോകുന്നത്. എന്തായാലും ശുദ്ധമായ ലക്ഷ്യങ്ങളും ശുദ്ധമായ മാർഗ്ഗങ്ങളും അല്ലാതെ എത്ര ശുദ്ധമായ ലക്ഷ്യത്തിനു വേണ്ടിയും വിശുദ്ധമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുവാൻ ഗാന്ധിജി തയാറായിരുന്നില്ല. ഇതാണ് മാർക്സിയൻസിദ്ധാന്തങ്ങളും ഗാന്ധിതത്വങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ഭിന്നതയെന്ന് നിഷേധഭീതി കൂടാതെ പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

ജനാധിപത്യവാദി

ഗാന്ധിജി തൻെറ വിരൽത്തുമ്പുകൾവരെ ഒരു ജനാധിപത്യവാദിയായിരുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജനാധിപത്യം ഇംഗ്ലണ്ടിലും അമേരിക്കയിലും അറിയപ്പെടുന്ന പാർലിമെൻററി ഭരണസമ്പ്രദായമോ പ്രസിഡൻറ് ഭരണമോ ആയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—

> "ബ്രിട്ടനിലെ കോമൺസ് സഭയേയോ റഷ്യയിലെ സോവ്യററ് ഭരണത്തേയോ അനുകരിക്കയല്ല എൻെറ ഭാവനയിലുള്ള ജനാധിപത്യം. അവരുടെ ഭരണം ആ രാജ്യങ്ങളിലെ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കനുഗുണമാണ്. നമ്മുടെ ഭരണം നമ്മുടെ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കനുഗുണമായിരിക്കണം. അതെന്താണെന്നു പറയുവാൻ ഇപ്പോഴെനിക്കു കഴിവില്ല. ജനങ്ങളുടെ ധാർമ്മികവും ആത്മീയവുമായ ശക്തിയിലടിയുറച്ച രാമരാജ്യമെന്നു ഞാനതിനെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്."

ഗാന്ധിജി തൻെറ ഭാവനയിലുള്ള രാമരാജ്യമെന്താണെന്ന് വീണ്ടും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇൻഡ്യയിൽ ജനിച്ചവരും കുടിയേറിപ്പാർത്തവരും ശരീരാദ്ധ്വാനംകൊണ്ട് രാഷ്ട്രത്തിനു നേട്ടമുണ്ടാക്കിയവരും വോട്ടർമാരായി രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരുമായ ബഹുഭൂരിപക്ഷം പ്രായപൂർത്തിയുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ ഭരണാനുമതിയോടുകൂടിയ ഒരു ഗവൺമെൻറാണ് സ്വരാജ്യമെന്നു ഞാൻ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഏതാനും ആളുകൾ അധികാരം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതല്ല പിന്നെയോ അധികാരം ദുർവ്വിനിയോഗം ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ ആ അധികാരത്തെ എതിർക്കുവാനുള്ള കഴിവ് എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും പരിശീലനംവഴി നൽകുകയാണ് യഥാർത്ഥമായ സ്വരാജ്യം. മറുവിധത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ അധികാരശക്തിയെ നിയന്ത്രിക്കയും നിലനിറുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനെപ്പററി ജനങ്ങളെ ബോധവാന്മാരാക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ ജനാധിപത്യഭരണം കൈവരികയുള്ളൂ."

ഈ നിർവ്വചനത്തിൻെറ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗമാണ് ഗാന്ധിജിയുടെ ജനാധിപത്യത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തെപ്പററി ഗവേഷണം നടത്തുന്നവർ അതിപ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. അസത്യവും അനീതിയും അക്രമവും അഴിമതിയും നേരിട്ടുനിന്ന് എതിർക്കുവാൻ വേണ്ട കഴിവും ധീരതയും കർത്തവ്യബോധവുമില്ലാത്ത ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ ജനാധിപത്യഭരണമസാധ്യമാണെന്നദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഗാന്ധിജി ലോകം ഇന്നുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ ഏററവും വലിയ വ്യക്തിവാദിയായിരുന്നു. വ്യക്തികളുടെ സംഘടനയാണ് രാഷ്ട്രം. രാഷ്ട്രത്തിനു വ്യക്തികളിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു പ്രാമാണ്യവുമില്ല. വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ അനർഹമായി ഇടപെടുവാൻ സ്റ്റേററിനവകാശമില്ല. സ്റ്റേററ് എപ്പോഴും ഒരു ക്രമശക്തിയാണ്. സ്റ്റേററിൻെറ ഇടപെടൽ എത്രമാത്രം കുറഞ്ഞിരിക്കുമോ അത്രമാത്രം കൂടുതൽ ആ രാജ്യത്തെ ഭരണം ജനാധിപത്യഭരണമാണ്. അന്ധനും മൂകനും ബധിരനും അദ്ദേഹത്തിൻെറ രാജ്യത്തിൽ തുല്യസ്ഥാനമാണുള്ളത്. അക്രമത്തിലടിയുറച്ച സ്റ്റേററിനെ നിലനിറുത്തുകയെന്നുള്ളതാണ് ഓരോ പൗരൻെറയും കർത്തവ്യം. ഗാന്ധിജിയും ലെനിനും തമ്മിലുള്ള നികത്താനാവാത്ത വിടവും ഇതുതന്നെയാണ്. ലെനിൻ സമൂഹത്തെയല്ലാതെ വ്യക്തികളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ രാഷ്ട്രത്തിൽ സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി എത്ര വ്യക്തികളെയും ബലികൊടുക്കുവാനദ്ദേഹം മടിച്ചിട്ടില്ല. ഗാന്ധിജി ഈ സിദ്ധാന്തം നിഷേധിക്കുന്നു. ആർക്കുവേണ്ടിയും ആരെയും ബലികഴിക്കുവാനദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരുന്നില്ല.

സത്യവും അക്രമരാഹിത്യവും

എല്ലാ വ്യക്തികളും ഗവൺമെൻറിൻെറ അനീതികളും അസത്യവും ചെറുക്കുവാൻ സദാ സന്നദ്ധമായി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൽ ഒരു ഗവൺമെൻറിനു നിലനില്പുണ്ടാകുമോ എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. അതു ശരിയുമാണ്. എന്നാൽ ഗാന്ധിജി ഒരു അരാജകവാദിയായിരുന്നു എന്ന കാര്യം ആരും വിസ്മരിക്കരുത്. ആ വിഷയത്തിലേക്കു ഞാനിപ്പോൾ കടക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഗാന്ധിജി സത്യം പറയുവാനും അക്രമരാഹിത്യമനുഷ്ഠിക്കുവാനുമാണ് ജനങ്ങളെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചതെന്നും അതാണദ്ദേഹം ലോകത്തിനു നൽകിയിട്ടുള്ള സന്ദേശങ്ങളെന്നുമുള്ള തെററിദ്ധാരണകൾ തിരുത്തേണ്ടതാവശ്യമായി വരുന്നു. സത്യത്തെയും അക്രമരാഹിത്യത്തെയുംപററിയുള്ള സന്ദേശങ്ങൾ ലോകത്തിനു നല്കിയതു ഗാന്ധിജിയല്ല. ഗാന്ധിജിയേക്കാൾ വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ നിഷ്കൃഷ്ടമായി അക്രമരാഹിത്യം പരിപാലിച്ചിട്ടുള്ള സിദ്ധാർത്ഥ മഹർഷിമാരും ഇൻഡ്യയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സാമാന്യ ജീവിതത്തിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും അക്രമരഹിതരാണ്. സത്യം മനുഷ്യസമുദായം എന്നും അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ള ഒരു ജീവിതവ്രതമാണ്. വാണിജ്യ വ്യവസാ

യിക സംരംഭങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ വാക്കു വിശ്വസിച്ച് കോടിക്കണക്കിനു പണം ദിവസവും കൈമാറുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സത്യത്തിനും അക്രമരാഹിത്യത്തിനും ഗാന്ധിയൻസിദ്ധാന്തങ്ങളിലുള്ള സ്ഥാനമെന്തായിരുന്നാലും അവയ്ക്കദ്ദേഹം വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥം എന്താണെന്നന്വേഷിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

സത്യം പറയണമെന്നും അക്രമരാഹിത്യമനുഷ്ഠിക്കണമെന്നും മാത്രമല്ല ഗാന്ധിജി തന്റെ അനുയായികളേയും അവർവഴി ലോകത്തേയും ഉൽബോധിപ്പിച്ചതു്. പിന്നെയോ എവിടെയൊക്കെ അസത്യവും അക്രമവും അധർമ്മവും അനുഭവപ്പെടുന്നുവോ അവിടെയൊക്കെ സംഘടിച്ചോ ഏകനായി നിന്നോ അവയെ അക്രമരഹിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി ചെറുത്തു തോല്പിക്കണമെന്നും അതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി സർവ്വസ്വവും ത്യജിക്കുവാൻ ഓരോ വ്യക്തിയും തയാറായിരിക്കണമെന്നുമാണദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചതു്. അക്രമരാഹിത്യം ഭീരുത്വത്തിനുള്ള മറയല്ല. അക്രമങ്ങളും അധർമ്മവും ഭയന്ന് ഒളിച്ചോടിപ്പോകുന്നതിൽ നന്ന് അക്രമം പ്രയോഗിച്ച് അവയെ ചെറുക്കുകയാണെന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അക്രമത്തേയും അധർമ്മത്തേയും അക്രമരാഹിത്യവും സത്യവുംകൊണ്ടു ചെറുക്കയും അതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി ജീവൻ ബലികഴിക്കുവാൻപോലും സന്നദ്ധനാകയും ചെയ്യുന്നതു ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഓരോ പൗരന്റേയും കടമയാണെന്നദ്ദേഹം ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ സത്യത്തേയും അക്രമരാഹിത്യത്തേയും പററി നിരർത്ഥമായി പ്രസംഗിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശങ്ങളെപ്പററി പ്രചരണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഗാന്ധിഭക്തന്മാരിൽ എത്രപേർ ഇതിനു തയാറുണ്ട്. അക്രമങ്ങളും അസത്യവും അധർമ്മവും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണോ അവർ പ്രവൃത്തിരൂപേണ ഗാന്ധിജിയെ അനുകരിക്കാത്തതു്. എന്റെ അറിവിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ ഒരൊററ അനുയായി മാത്രമേ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുള്ളു. അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞ ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഇൻഡ്യ സന്ദർശിച്ചിട്ട് തിരിച്ചുപോയി. ഖാൻ അബ്ദുൾജാഫർ ഖാനെയാണ് ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ 23 വർഷങ്ങളായി ഏകനായി നിന്നുകൊണ്ടദ്ദേഹം പാകിസ്ഥാൻ ഭരണാധികാരികളെ എതിർക്കയും തന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിസ്തുലമായ ത്യാഗങ്ങളും കഷ്ടതകളും അനുഭവിക്കയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അധർമ്മങ്ങളും അസത്യങ്ങളും അക്രമങ്ങളും ജീവൻ ബലികൊടുത്തും എതിർക്കുവാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഒരു ഭരണവ്യവസ്ഥിതിയാണ് ഗാന്ധിജിയുടെ ഭാവനയിലെ ജനാധിപത്യം.

ജനാധിപത്യനിർവ്വചനം

ഗാന്ധിജി ഒരു ജനാധിപത്യവാദിയായിരുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനാധിപത്യം പാർലിമെന്ററി ഭരണസമ്പ്രദായമല്ലെന്നു ഇതിനു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹമെഴുതുന്നു.

> "ഗ്രാമസ്വരാജ്യമെന്ന പദംകൊണ്ട് ഞാനർത്ഥമാക്കുന്നതു് പ്രാഥമികമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കു മററാരേയും ആശ്രയിക്കാത്തതും എന്നാൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യങ്ങൾക്കു പരസ്പരമാശ്രയിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന വില്ലേജ് റിപ്പബ്ളിക്കുകളെന്നാണ്. ഓരോ ഗ്രാമത്തിന്റേയും ആദ്യകർത്തവ്യം അവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള ആഹാരസാധനങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള പരുത്തിയും കൃഷി ചെയ്തുണ്ടാക്കുകയെന്നുള്ളതാണ്. കന്നുകാലികൾക്കു മേയുവാനും കുട്ടികൾക്കു കളിക്കുവാനും ഗ്രാമീണർക്ക് വ്യായാമത്തിനും അവിടെ ഭൂമി ഒഴിച്ചിട്ടിരിക്കണം. ഓരോ ഗ്രാമത്തിനും ആവശ്യമുള്ള ശുദ്ധജലസംഭരണകേന്ദ്രമുണ്ടായിരിക്കും. നാടകശാലയും പള്ളിക്കൂടങ്ങളും പൊതുസമ്മേളനസ്ഥലങ്ങളും ഓരോ ഗ്രാമത്തിലുമുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ സംരംഭങ്ങൾ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കും നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഗ്രാമസംരക്ഷണത്തിനു സേവനമനുഷ്ഠിക്കുവാൻ സൂക്ഷിപ്പുകാരെ മാറിമാറി നിയമിക്കണം. അഞ്ചംഗങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു പഞ്ചായത്തായിരിക്കും ഗ്രാമസർക്കാർ. പ്ര

(Dr. P. M. C. TROPHIES)

" The Opening "

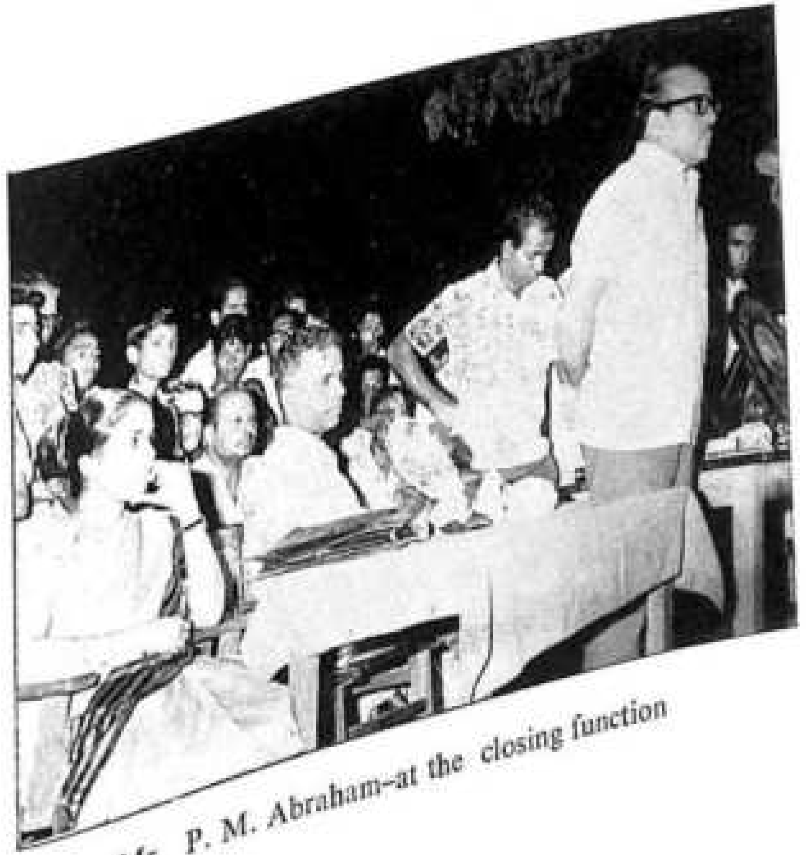

Mr. P. M. Abraham–at the closing function

കലോത്സവത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനം നേടിയ
സ്വർണ്ണരേഖയുടെ "നിഴലുകൾ ശബ്ദങ്ങൾ"

TENNIS TEAM 1969–'70

Krishna Ranganath (Captain of the University team)
Rebecca Thomas (Represented the University)

ത്യേക യോഗ്യതകളുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഇവരെ ഗ്രാമവാസികൾ പ്രതിവർഷം തിരഞ്ഞെടുക്കണം. ഗ്രാമത്തിലെ നിയമസഭയും എക്സിക്യൂട്ടീവും ജുഡീഷ്യറിയും പഞ്ചായത്തായിരിക്കും."

ഇങ്ങനെ സ്വയംഭരണാധികാരവും സ്വയംപര്യാപ്തതയുമുള്ള ഏതാനും വില്ലേജ് റിപ്പബ്ളിക്കുകളാണ് ഗാന്ധിജി വിഭാവനം ചെയ്ത ജനാധിപത്യം. ഈ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനു സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ഗ്രാമഭരണത്തിലിടപെടുവാൻ കേന്ദ്രത്തിനധികാരമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഓരോ വ്യക്തിയും തന്റെ ഗ്രാമത്തിനുവേണ്ടിയും ഗ്രാമം സംസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടിയും സംസ്ഥാനം രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടിയും സർവ്വസ്വവും ബലികഴിക്കുവാൻ തയാറായിരിക്കും.

ഇതിലേക്കു അക്രമരാഹിത്യം വിശ്വാസപ്രമാണമായംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ജനതയും രാഷ്ട്രവും ആവശ്യമാണെന്നദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിച്ചു. അക്രമമാർഗ്ഗങ്ങളിലും സായുധസമരങ്ങളിലുംകൂടിയാണ് ഇൻഡ്യ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആ അക്രമമാർഗ്ഗങ്ങൾ ജന[illegible] നേതൃത്വം നൽകിയ നേതാക്കന്മാർ ജനങ്ങളുടെ തലയിൽ അവരുടെ സർവ്വാധിപത്യം അടിച്ചേല്പിക്കുമെന്നദ്ദേഹമറിഞ്ഞിരുന്നു. ലോകചരിത്രമതാണ് തെളിയിക്കുന്നത്. റഷ്യയിലതാണു സംഭവിച്ചത്. അക്രമത്തിൽകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യംനേടിയ എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും സർവ്വാധിപതികളുടെ നായാട്ടുഭൂമികളാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് കാൺഗ്രസ്സ് അക്രമരാഹിത്യം വിശ്വാസപ്രമാണമായംഗീകരിച്ചില്ലെങ്കിലും, ഗാന്ധിജി കാൺഗ്രസ്സിനോടുള്ള ഔദ്യോഗികബന്ധം ഛേദിച്ചുകളഞ്ഞതിനുശേഷവും സമരകാലങ്ങളിൽ നേതൃത്വമേറെറടുത്തു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരങ്ങളെല്ലാംതന്നെ അക്രമരഹിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി തിരിച്ചു വിട്ടത്. അതുകൊണ്ടുമാത്രമേ ഒരു ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രം പടുത്തുയർത്തുവാൻ കഴികയുള്ളു എന്നദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഇൻഡ്യയിന്നും സർവ്വാധിപത്യ മാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്കോ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിലേക്കോ തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ ജനാധിപത്യ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നത്.

അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തിന്റെ സർവ്വാധിപത്യമെന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ഭരണ വ്യവസ്ഥിതിയാണ് മാർക്സും ലെനിനും വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മാർക്സിനു പററിയ തെററും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തിൽ ഭരണകാര്യം നിർവ്വഹിക്കാൻവേണ്ട കഴിവും പരിജ്ഞാനവുമുള്ളവർ മുന്നോട്ടു വരുമെന്നും അവർ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ പ്രതിനിധികളായി ഭരണം നടത്തുമെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ സംഭവിച്ചതു മറിച്ചാണ്. ഈ സാഹചര്യങ്ങൾ ചൂഷണം ചെയ്ത് ലെനിൻ മാർക്സിന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തിന് ഒരു പാഠഭേദം സ്വീകരിച്ചു. അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തിൽ ഭരണശേഷിയുള്ളവരില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവരെ നയിക്കുവാനും നിയന്ത്രിക്കുവാനും ഭരിക്കുവാനുമുള്ള കർത്തവ്യം ബുദ്ധിജീവികൾ ഒരു പാർട്ടിയായി സംഘടിച്ച് അധികാരമേറ്റെടുക്കണമെന്നും അതു കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയായിരിക്കണമെന്നും അങ്ങിനെ കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ സർവ്വാധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചാൽ മതിയാകുമെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാഠഭേദം. റഷ്യയിലും ചൈനയിലും അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ ഗവൺമെന്റല്ല കമ്യൂണിസ്റ്റുകളുടെ സർവ്വാധിപത്യമാണു നിലവിലുള്ളത്. അത് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ ഗവൺമെന്റല്ല അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ തലയിലടിച്ചേല്പിക്കപ്പെട്ട സർവ്വാധിപത്യമാണ്. ഗാന്ധിജിയും അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ ഗവൺമെന്റാണ് ഭാവനയിൽ കണ്ടിരുന്നത്. ശരീരംകൊണ്ടദ്ധ്വാനിക്കാത്തവന് ആഹാരം ലഭിക്കുവാനവകാശമില്ലെന്ന് കമ്യൂണിസ്റ്റു ഭരണഘടനയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കമ്യൂണിസ്റ്റു ഭരണഘടനയുടെ നിർമ്മാണത്തിനു മുൻപ് ഗാന്ധിജി എഴുതിയ "ഹിന്ദ്സ്വരാജ്" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ശരീരംകൊണ്ട് അദ്ധ്വാനിക്കാത്ത യാതൊരാൾക്കും ഭക്ഷണത്തിനർഹതയില്ലെന്നദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നു. കാൺഗ്രസ്സ് അംഗത്വത്തിന് വാർഷികഫീസ് സ്വയം കൈകൊണ്ടു നൂററ നൂലായിരിക്കണ

U

മെന്നു ഗാന്ധിജി അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ ഓരോ കാൺഗ്രസ്സുകാരനും ശരീരാദ്ധ്വാനം ചെയ്യണമെന്നാണദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. കാൺഗ്രസ്സിലെ വൃദ്ധ നേതൃത്വത്തിനു് അതു സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അടുത്ത തലമുറയെങ്കിലും ശരീരാദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ആവശ്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാനാണു് "നയിതലിം" എന്ന ശരീരാദ്ധ്വാനത്തിനും പ്രാമുഖ്യം നല്കുന്ന അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസരീതി അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചതു്. സമുദായത്തിലൊരു വിഭാഗത്തെ തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ടു കൊന്നൊടുക്കിച്ചല്ല പിന്നെയോ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളെയും അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരായി പരിവർത്തനം ചെയ്താണു് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരുടെ ഭരണമുണ്ടാക്കുവാൻ ഗാന്ധിജി ശ്രമിച്ചതു്.

ഗാന്ധിജി ഒരു അരാജകവാദിയായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ മുൻപു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാർക്സിന്റെ കമ്മ്യൂണിസവും ഈ അരാജക വ്യവസ്ഥിതി തന്നെയാണു് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതു്. എല്ലാ മുതലാളിമാരേയും സംഹരിച്ചു് തൊഴിലാളികളുടെ ഗവർണ്മെന്റു് അധികാരമേറെടുക്കുമ്പോൾ സംഘട്ടനങ്ങൾക്കുള്ള എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും അവസാനിക്കുമെന്നും തലേന്നാൾവരെ കൊലയും കൊള്ളയുംകൊണ്ടു് കൈകഴുകി പ്രതിയോഗികളെ കൊന്നൊടുക്കിയ ജനവിഭാഗം തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യം സ്ഥാപിതമാകുന്ന പ്രഭാതംമുതൽ ആട്ടിൻകുട്ടികളെപ്പോലെ ശാന്തരും അക്രമരഹിതരും സംഘട്ടന വിരുദ്ധമായിത്തീരുമെന്നും പിന്നിട്ടു് ശക്തിപ്രയോഗമാവശ്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഗവർണ്മെന്റു് താനേ കൊഴിഞ്ഞുപോകുമെന്നുമാണു് മാർക്സിന്റേയും ലെനിന്റേയും സിദ്ധാന്തം. എങ്കിലും വിപ്ളവത്തിനുശേഷം 50 വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും റഷ്യയിലെ മർദ്ദനായുധങ്ങളുടെ വായ്ത്തല ഇന്നും ഒട്ടുംതന്നെ തുരുമ്പുപിടിച്ചിട്ടില്ല. ജനാധിപത്യമോ പൗരാവകാശമോ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യമോ സംഘടനാസ്വാതന്ത്ര്യമോ അവിടെയില്ല. എവിടെനോക്കിയാലും സർവ്വാധിപത്യത്തിന്റേയും മർദ്ദനങ്ങളുടെയും മാറൊലി മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാം.

ഗാന്ധിയുടെ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചു് ഈ അരാജകത്വം അത്ര ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമായ കാര്യമല്ല. ഒരുപക്ഷേ ശതാബ്ദങ്ങളിലെതന്നെ പരിശീലനംകൊണ്ടേ അങ്ങിനെയൊരു ലക്ഷ്യം സാദ്ധ്യമാകയുള്ളു. യൂക്ലിഡിന്റെ വരപോലെ ഒരാദർശം മാത്രമാണതു്. അതിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങുവാനുള്ള മനുഷ്യരാശിയുടെ ശ്രമങ്ങൾക്കാണു് അദ്ദേഹം പ്രാമുഖ്യം നൽകുന്നതു്. ഒരു പക്ഷേ എന്നും ഒരപ്രാപ്യ ലക്ഷ്യമായി മാത്രം അതവശേഷിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ആ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണത്തിനു് മാനവ സമുദായത്തിനദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളാണു് സത്യം അക്രമരാഹിത്യം ഇടങ്ങിയ അടിസ്ഥാനമൂല്യങ്ങൾ. ആ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയല്ലാതെ നീതിപൂർവകമായ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി പടുത്തുകെട്ടുവാനാർക്കും കഴികയില്ലെന്നാണു് അദ്ദേഹം ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതു്.

ദുർഗ്ഗ

By GRACE T. P., II Psychology

സമയം 8 മണിയായിക്കാണും. നിറഞ്ഞ അന്ധകാരം. എന്നും മഞ്ഞു പൊഴിയുംപോലെ പൂനിലാവു് പൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിരുന്ന ഇന്ദുവിനു് ഇന്നെന്തുപറ്റി? ചന്ദ്രൻ മനുഷ്യനു് അധീനനായിരിക്കയാണല്ലോ. അതിന്റെ പ്രതിഷേധമായിരിക്കാം. നടത്തത്തിനു വേഗത കൂട്ടി. ചെരുപ്പുകളും ചെമ്മണ്ണും പാദങ്ങളെ നിർബാധം തലോടുന്നുണ്ടു്. കാലിൽനിന്നു് രക്തം വാർന്നുപോകുന്നതായി തോന്നുന്നു. ഛേ! ഒരു മെഴുകുതിരിയെങ്കിലും വാങ്ങിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. തല കുനിച്ചുനിന്നു നൃത്തമാടുന്ന നെല്പാടങ്ങളുടെ നടുവിലൂടെയുള്ള ആ ഇടുങ്ങിയ പാത, വടക്കകലെ വെള്ളിമാടുകുന്നുവരെ നീണ്ടുപോകുന്നു.

ചെവി തുളയ്ക്കുന്ന തവളകളുടെ സംഗീതക്കച്ചേരി, ജീർണ്ണിച്ച അമ്പലക്കുളത്തിനരികെ എത്തിയെന്നു് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ഭയം ഉള്ളിൽ അരിച്ചുകയറുന്നുണ്ടു്. പണ്ടു് അമ്പലക്കുളത്തിൽവച്ചു പേടിച്ചു് പനിയായിക്കിടന്ന രവിയുടെ വിളറിയ മുഖം എന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ ഉദിച്ചു. പാവം രവി! ഏതോ ബിംബത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ തല്ലിയുടച്ചുവത്രെ! ലോഡ്ജിലെത്താൻ ഇനി ഏതാനും വാര ദൂരം മാത്രമേയുള്ളു. ബാബുവും ജയനും മറ്റും ഇപ്പോൾ ചീട്ടുകളി ബഹളമായിരിക്കും. കല്ലുകിടങ്ങത്തെത്തി. ഹാവു രക്ഷപെട്ടു. ലോഡ്ജ് ശൂന്യം! എന്നെ പററിക്കുവാൻ വേണ്ടി വാതിലടച്ചിട്ടിരിക്കുകയായിരിക്കും. ലൈററുമില്ലല്ലോ! ഒരു പുതുവ... അടുത്തെത്തി. വാതിൽ പൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്പൂതിരിയുടെ ലോഡ്ജാണു്. "വേണു" താമസമുള്ള പണിക്കരുടെ മകൻ പറഞ്ഞ കഥകൾ ഒന്നൊന്നായി ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ എന്റെ മനോദർപ്പണത്തിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. മലബാറിൽ കൊള്ളയും കൊലയും നടന്നിരുന്ന കാലം. സ്ഥലത്തെ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഇല്ലമാണു് പാണ്ടോട്ടു് ഇല്ലം. അന്നു പല ചരിത്ര സംഭവങ്ങൾക്കും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ടുള്ള ആ ഇല്ലത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണു് ഞങ്ങളുടെ ലോഡ്ജ്. നമ്പൂതിരി ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചില മിനുക്കുപണികളൊക്കെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം. ഇപ്പോഴത്തെ നമ്പൂതിരിയുടെ മകൻ യൗവനപ്രായത്തിൽതന്നെ ഭ്രാന്തനായി. ഇപ്പോൾ അയാളെ കാണുമ്പോൾ അന്നത്തെ ഭയങ്കരതകളെക്കുറിച്ചു ഭീതി തോന്നും. പഴയ സംഭവങ്ങളുടെ ഒരു ഒടുങ്ങാത്ത ശാപമല്ലേ ഈ ഭ്രാന്തു് എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

ചുററും കാടാണു്. അകലെ കരിംഭൂതങ്ങളെപ്പോലെ കാണുന്ന കരിമ്പനകളിൽ മനുഷ്യന്റെ ചുടുചോര വലിച്ചൂററിക്കുടിക്കുന്ന യക്ഷികൾ എന്നെ ദാഹത്തോടെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നതായിത്തോന്നി. പെട്ടെന്നു ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി. അടച്ചുപൂട്ടപ്പെട്ട നിലവറയിൽനിന്നും ഒരു തേങ്ങൽ കേട്ടതായി തോന്നി. എഴുന്നുനില്ക്കുന്ന രോമകൂപങ്ങളിൽ രക്തം വിയർപ്പായി പൊടിച്ചുനിന്നു. ഒരു സിഗററു കൊളുത്തിയാലോ. സകല ധൈര്യവും സംഭരിച്ചുകൊണ്ടു് തീപ്പെട്ടി ഉരച്ചു. വാതിൽപ്പടിയുടെ മുകളിൽ നിന്നും താക്കോൽ തപ്പിയെടുത്തു. വാതിൽ ഒരു ഞരക്കത്തോടെ തുറന്നു. "അയ്യോ!!!" ശബ്ദം പുറത്തു വന്നില്ല. സപ്തനാഡികളും സ്തംഭിച്ചുപോയി. ഒരു വെളുത്ത രൂപം അല്പം അകലെയായി മുറിക്കകത്തുകൂടി നീങ്ങുന്നു. ഞാൻ വാതിൽ കൊട്ടിയടച്ചു. തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ റോഡിലേക്കോടി. നേരെ ഹോട്ടലിലേക്കു നടന്നു. നന്നേ വിയർത്തു കുളി

ച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂട്ടുകാർ ഊണുകഴിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. പഹയന്മാർ. എനിക്കവരോടു വല്ലാത്ത ഈർഷ്യതോന്നി. ഞാൻ ധൈര്യം അവലംബിക്കാൻ ഒരു നിഷ്ഫലശ്രമം നടത്തി. "താനെന്താടേ വിറയ്ക്കുന്നത്?" ഓ അവരെന്റെ കള്ളി മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. കിതച്ചുകൊണ്ടു നടന്ന സംഭവം ഞാൻ ഒരുവിധം പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

"സാരമില്ലടോ. ജനലിൽക്കൂടിയുള്ള അരണ്ട വെളിച്ചം തന്നെയങ്ങനെ തോന്നിപ്പിച്ചതായിരിക്കും." നല്ലവനായ ജയനെന്നെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു.

ഞങ്ങൾ ലോഡ്ജിൽ തിരിച്ചുവന്ന് പരിശോധിച്ചു. യാതൊന്നും പ്രത്യേകമായി കാണുവാൻ സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും ഭയം ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു നില്പുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം ഈ പ്രേതബാധ ഒരു സംവാദവിഷയമായിത്തീരുവാനുള്ള ഒരു സംഭവം കൂടിയുണ്ടായി. ശാന്തിനികേതനം ലോഡ്ജിലെ ഗോപി ഞങ്ങൾ ഊണു കഴിക്കുവാൻ പോയിരുന്ന സമയത്തു ഞങ്ങളെ തിരക്കി ലോഡ്ജിൽ വന്നിരുന്നു. എനിക്കുണ്ടായ അതേ അനുഭവം തന്നെ അവനും ഉണ്ടായത്രെ!

പിറ്റേദിവസം വേണു സംഭവമെല്ലാം അറിഞ്ഞപ്പോൾ സംഗതിയുടെ രഹസ്യം ഞങ്ങളെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. ദുർഗ്ഗ എന്ന ഒരു പതിനേഴുകാരി അവിടെവച്ച് ആത്മഹത്യ ചെയ്തിട്ടുണ്ടത്രേ! സംഗതിയല്പം ഗൗരവമുള്ളതാണെന്ന് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി. അന്നുരാത്രി മുറ്റത്തുകൂടി ഓലമടൽ വലിച്ചുകൊണ്ട് ആരോ ഓടി. ഞങ്ങൾ മുറ്റത്തിറങ്ങിനോക്കി. ഓലയുടെ അംശംപോലും കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ഉറങ്ങാൻകിടന്നു. ഞാൻ കണ്ണുമിഴിച്ചു കിടക്കുകയാണ്. പ്രേതമെങ്ങാനും വന്നു കഴുത്തുപിടിച്ചു ഞെക്കിയാലോ! പെട്ടെന്നു പുറത്താരോ നടക്കുന്നതായി തോന്നി. ഛ്‌ലിം... ഛ്‌ലിം ഒരു വളകിലുക്കം! നേർത്ത കാലടിശബ്ദം അടുത്തടുത്തു വരുന്നതായിത്തോന്നി. ദുർഗ്ഗയായിരിക്കും. അവളുടെ സുന്ദരമായ ആകാരം ഞാൻ ഒന്നു സങ്കല്പിച്ചുനോക്കി. പെട്ടെന്ന് അവളൊരു യക്ഷിയാണെന്ന കാര്യം ഞാനോർത്തു. പുറത്തെ വാതിലിൽ ഒരു മുട്ടുകേട്ടു. എന്റെ കയ്യും കാലും മരവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ തല ഭംഗിയാംവണ്ണം മൂടിക്കിടന്നു. ട്ടം—ട്ടം— അതാ പിന്നെയും മുട്ടുകേൾക്കുന്നു.

"ആരാണ് വാതിലിൽ മുട്ടുന്നത്?" ബാബു വിളിച്ചുചോദിച്ചു. എനിക്കു അല്പം ധൈര്യംവന്നു. ഞാൻ പുതപ്പ് തലയിൽ നിന്നും മാറ്റി. എല്ലാവരും പുറത്തിറങ്ങി. ആരുമില്ല. അന്നുരാത്രി ഞാൻ ഉറങ്ങാതെ തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

സ്ഥലത്തെ ധൈര്യവാനായ ജോസഫ് ചേട്ടൻ പ്രേതത്തെ പിടിക്കാമെന്നേറ്റു. കൃത്യം പന്ത്രണ്ടുമണിക്കാണ് മുട്ട കേൾക്കുന്നത്. ഞങ്ങൾ മുകളിലത്തെനിലയിലിരുന്ന് ചീട്ടുകളിക്കുകയാണ്. സമയം പന്ത്രണ്ടടിച്ചു. അതാ താഴെ മുട്ട കേൾക്കുന്നു. ജോസഫ്ചേട്ടൻ ഞങ്ങളുടെ തലയ്ക്ക് എണ്ണിയെടുത്തു. എല്ലാവരും സ്ഥലത്തുണ്ട്. ഞങ്ങളെല്ലാവരും താഴേക്കിറങ്ങി. വാതിൽ തുറന്നു. ആരേയും കാൺമാനില്ല. പെട്ടെന്ന് മുകളിൽ ആരോ എന്റെ ബൾബുളിൽ അഞ്ചാറു സ്ട്രൈക്കുചെയ്തു. എല്ലാവരും മുകളിലേക്കോടിക്കയറി. ബൾബുളിന്റെ കമ്പി വൈബ്രേറ്റു ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മുട്ടിയ ആൾ സ്ഥലത്തില്ല.

"പ്രേതംതന്നെ" ജോസഫ്ചേട്ടൻ പ്രതിവചിച്ചു.

"എന്റെ പൊന്നുകുട്ടിമോനെ ഞാനിനി ഇങ്ങോട്ടില്ല" അയാൾ അപ്പോൾതന്നെ സ്ഥലംവിട്ടു.

പിറ്റേദിവസം ഞങ്ങൾ സഭകൂടി പ്രേതത്തെ ശക്തിയായി എതിർക്കുന്നതിനു പ്ലാനിട്ടു. ഇരുപതുപേർ അടങ്ങുന്ന ഒരു സംഘംതന്നെ ലോഡ്ജിൽ ഹാജരുണ്ട്. വില്ലൻ രാജുവും കളരി ബാലകൃഷ്ണക്കുറുപ്പും ആറടിപൊക്കമുള്ള അലക്സും കത്തിയുമായി ഹാജരുണ്ട്. ലോഡ്ജിനുചുറ്റും ബൾബു ഫിറ്റുചെയ്തു. ധൈര്യമുള്ള അഞ്ചാറുപേർ കുറുപ്പിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വാതിലിനു നേരെയുള്ള സൈഡ്റൂമിൽ എന്തിനും തയ്യാറായി ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. ശാന്തിനികേതനത്തിലെ ദൈവവിശ്വാസിയായ അച്ചായനും കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. ബാക്കിയുള്ളവർ അകത്തു ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ചുനിന്നു. രാജുവും അലക്സും പറമ്പിന്റെ രണ്ടുമൂലകളിലായി പതുങ്ങിയിരുന്നു. ലൈറ്റെല്ലാം അണച്ചു. മുട്ടുകേട്ടാൽ ഉടനെ ലൈറ്റിടുക, കുറുപ്പും കൂട്ടരും വാതിൽക്കലേക്കു ചാടിവീഴുക ഇതായിരുന്നു പ്ലാൻ.

നേരം പതിനൊന്നു കഴിഞ്ഞു. അലക്സിനു ലേശം പേടിതോന്നിത്തുടങ്ങി. പുള്ളി പതുക്കെപ്പതുക്കെ നിരങ്ങി രാജുവിന്റെ അടുത്തെത്തി. രാജുവിന്റെ കത്തി ഒന്നുമിന്നി. കത്തി ഓങ്ങിയതും അലക്സ് "രാജു" എന്നു വിളിച്ചതും ഒപ്പം. അങ്ങനെ ഒരു കൊലപാതകം ഒഴിവായി. പിന്നെ അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടിയാവലായി. നേരം പന്ത്രണ്ടുമണിയായി എല്ലാവരും ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുകയാണ്. പക്ഷേ പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിപരീതമായി മുട്ടിനുപകരം രണ്ടു കല്ലുകൾ ചീറിപ്പാഞ്ഞുവന്നു കതകിനുകൊണ്ടു. പെട്ടെന്നു ലൈറ്റിട്ടു കുറുപ്പും കൂട്ടരും പുറത്തുചാടി. ആരുമില്ല എല്ലാവരും ഇളിഭ്യരായി തമ്മിൽത്തമ്മിൽ നോക്കി. "ഏതായാലും ഒന്നുകൂടി പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാം." കൂട്ടത്തിൽ പ്രായമുള്ള അച്ചായൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പരീക്ഷണം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ ഒരു ശബ്ദവുമില്ല. എനിക്കു മുഷിച്ചിൽതോന്നി. ഞാൻ മുകളിലത്തെനിലയിലാണ്. ഒരു കല്ല് ഓടിൽക്കൂടി ഉരുട്ടി താഴെയിട്ടാലോ, എന്റെ മനസ്സു മന്ത്രിച്ചു. പക്ഷെ കല്ലെവിടെകിട്ടാനാണ്. ഞാൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ഭിത്തിയുടെ ഒരു കഷണം പൊളിച്ചെടുത്തു പതുക്കെ ജനലിൽക്കൂടി പുറത്തേക്കിട്ടു. പക്ഷേ അതുരുളാതെ നേരെ അച്ചായന്റെ തലയിൽതന്നെ വീണു.

"ഗ്ള" അച്ചായൻ ഇതുവരെ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ശബ്ദത്തോടെ പുറകോട്ട് മറിഞ്ഞു. എല്ലാവരും കൂട്ടത്തിൽ ഞാനും ഓടി താഴെഎത്തി. (എന്നെ അന്നു കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എല്ലാവരുംകൂടി കഴിച്ചുമൂടിയേനെ!) ഏതാനും മിനുട്ടുകൾക്കകം അച്ചായനു ബോധം തെളിഞ്ഞു. ഏതാനും പേരെക്കൂട്ടി ശാന്തിനികേതനത്തിലേക്കു പറഞ്ഞുവിട്ടു.

എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞുപോയശേഷം രണ്ടുദിവസത്തിനകം ലോഡ്ജുമാറാമെന്ന തീരുമാനത്തിൽ ഞങ്ങളെത്തി.

രണ്ടുദിവസത്തെ ഉറക്കച്ചടവ് എന്നെ വല്ലാതെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചിരുന്നു. പിറ്റേന്നു രാത്രി രാജുവിനോടുകൂടെ കൂടാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഒന്നു സുഖമായി ഉറങ്ങാമല്ലോ. വളരെനേരം ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചിരുന്നു. വിഷയം പ്രേതബാധതന്നെ. ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരുംകൂടി ആരും കാണാതെ പ്രേതത്തെ പിടിക്കാമെന്നുള്ള നിഗമനത്തിലെത്തി. ഞങ്ങൾ കറുത്തവേഷം ധരിച്ച് രഹസ്യമായി പുറപ്പെട്ടു. ഞാനെന്റെ കൊച്ചുപിച്ചാത്തിയും കൈയിലെടുത്തു. ചെറുപ്പത്തിൽ കേട്ട ഒരു കഥയാണെന്നെ അപ്രകാരം ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. പ്രേതത്തെ കണ്ടാലുടൻ ഇരുമ്പിന്റെ ആയുധം കയ്യിലുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു കരിങ്കു നിലത്തുവരച്ച് നടുവിൽ കത്തിയാൽ പ്രേതം ഒരു ചെറുപ്രാണിയുടെ രൂപത്തിൽ രക്തത്തിൽകളിച്ച് ചത്തുകിടക്കുന്നത് പിറ്റേദിവസം കാണാൻ സാധിക്കുമത്രെ!

ഞങ്ങൾ അതിവേഗംനടന്ന് കലുങ്കിനടുത്തെത്തി. "നമുക്കിതിനടിയിൽ കയറിയിരിക്കാം" രാജു അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾ അപ്രകാരം ചെയ്തു. രാജു ടോർച്ചടിച്ചു സമയം നോക്കി. പന്ത്രണ്ടിനു പത്തു നിമിഷങ്ങൾമാത്രം. ഞങ്ങൾ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. നേരം പന്ത്രണ്ടുമണിയായി. ഒരു രൂപം ഞങ്ങൾക്കു മുമ്പായി കലുങ്കിനടിയിലേക്കു നിരങ്ങിവന്നു. വെളുത്തവസ്ത്രം പുതച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭയംകൊണ്ട് ഞാൻ രാജുവിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. ആ രൂപം എന്താണ് ചെയ്യാൻപോകുന്നതെന്ന് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. കയ്യിലുള്ള എന്തോ ഞങ്ങളുടെ ലോഡ്ജിന്റെ വാതിലിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി വലിച്ചെറിയുന്നു! ഒരേറും രാജു ശക്തിയായി അടിച്ചതും ഒപ്പംകഴിഞ്ഞു.

"അയ്യോ" ആ രൂപം ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. മനുഷ്യശബ്ദം! രാജു ടോർച്ചടിച്ചുനോക്കി. ഞങ്ങൾ അത്ഭുതംകൊണ്ടു വാപൊളിച്ചുപോയി. 'വേണു' ഏതാനും കല്ലുകളും കയ്യിൽ പിടിച്ചുനിന്നു വിറയ്ക്കുന്നു. ശബ്ദംകേട്ട് ലോഡ്ജിലുള്ള എല്ലാവരും ഓടി

യെത്തി. ഞങ്ങൾ "പ്രേത''ത്തെ കൂട്ടുകാരുടെ മുമ്പിലേക്കു നീക്കിനിർത്തി.

''ഇതാണോ ദുർഗ്ഗയുടെ പ്രേതം!" ജയന്തന്റെ അത്ഭുതം അടക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. എല്ലാവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

അപ്പോഴാണ് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വേണുവിന്റെ ലോഡ്ജിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം ഞങ്ങൾ നിരോധിച്ച കാര്യം ഓർമ്മവന്നത്. വേണു ഞങ്ങളുടെ സാധനങ്ങളെല്ലാം നിർബ്ബാധം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതിൽ പൊറുതിമുട്ടി, ഇനിമേലാൽ അവിടെ കയറിപ്പോകരുതെന്ന് ഞങ്ങൾ വിലക്കിയിരുന്നു. ഞങ്ങളെ എങ്ങനെയെങ്കിലും അവിടെനിന്നും ഇറക്കുവാൻ, പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗം കണ്ടതാണിത്. ഇനിമേലിൽ ഇതാവർത്തിക്കുകയില്ലെന്ന നിബന്ധനയോടുകൂടി വേണുവിനെ വീട്ടിലേക്കു പറഞ്ഞുവിട്ടു.

ഞങ്ങൾ ലോഡ്ജിൽ ചെന്നപ്പോൾ ആരുമില്ലാതെ ബുൾബുൾവായന തകൃതിയായി നടക്കുന്നുണ്ട്. ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ഞങ്ങൾ ലൈറ്റടിച്ചുനോക്കി. ഒരു തടിയനെലി ബുൾബുളിന്റെ കമ്പി കടിച്ചുവലിച്ച് അകത്തുകടക്കാൻ കഠിനപരിശ്രമം നടത്തുന്നു! വെളിച്ചംകണ്ടു പേടിച്ചരണ്ട എലി എങ്ങോ പോയൊളിച്ചു. രണ്ടുദിവസത്തെ കാറ്റും കോളും അവസാനിച്ചല്ലോ എന്ന സമാധാനത്തോടുകൂടി ഞാനൊരു സിഗരറ്റും കൊളുത്തി പുക ശക്തിയായി വലിച്ച് ചുരുൾ ചുരുളായി ആകാശത്തേക്കു വിട്ടു. അങ്ങനെ ഞങ്ങളുടെ ദുർഗ്ഗയും പുകയായി ആകാശത്തേക്കു പോയി.

ശാസ്ത്രയുഗം

M. P. BHAMINI, Class I Mathematics

1

അനാദ്യന്തമാം കാലചക്രത്തിനൊപ്പം
കറങ്ങുന്നൊരീ സുസ്ഥിതപ്രപഞ്ചം
പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ ഘോഷിച്ച നാലിൽ–
പ്പെടാതുള്ളൊരഞ്ചാം യുഗത്തിൽക്കടന്നു !

2

സയൻസിന്റെ അത്യുച്ചകേന്ദ്രത്തിലെത്തി
പ്രശോഭിച്ചിടും നവ്യവിജ്ഞാനദീപം,
മനുഷ്യന്റെ തെറ്റായ ബോധത്തെ നീക്കി–
പ്പുരോയാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ കാണിച്ചിടുന്നു.

3

പുരാണങ്ങളാം പച്ചപ്പണങ്ങൾ നോക്കി–
പ്പുറംമെന്തളിച്ചുള്ള ലോകേക്ഷണങ്ങൾ,
യഥാർത്ഥം കുറിക്കും സയൻസിന്റെ നവ്യ–
പ്രകാശങ്ങളുൾക്കൊണ്ടു വീണ്ടും തെളിഞ്ഞു.

4

യഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്നു നാം പണ്ടുപണ്ടേ–
യുറപ്പിച്ചുവച്ചുള്ള വിശ്വാസമെല്ലാം
വൃഥാബോധമാണെന്നു ഘോഷിച്ചു ശാസ്ത്രം
നടത്തുന്നു തൻ തേരു മുന്നോട്ടു തന്നെ.

5

കവീന്ദ്രർക്കു സൗന്ദര്യ സങ്കേതമായും,
സുധാധാരയേകുന്ന പൊൽപ്പാത്രമായും,
അനന്തത്തിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന ചന്ദ്രൻ
മനുഷ്യന്റെ കാല്ക്കീഴിലായിക്കഴിഞ്ഞു !

6

"അനേകായിരം കാതമുച്ചത്തിലെന്നോ–
ടടുക്കാൻ മിടുക്കില്ലാത്തതക്ക്''യെന്നായ്;
മദിച്ചുല്ലസിക്കും മതിക്കുള്ള നാട്ടിൽ–
ക്കൊടിക്കൂറപാറിച്ചു"ആംസ്ട്രോങ്ങ്'' ധീരൻ.

7

യുവശ്രീവിലാസ്സ്രീസമുജ്ജ്വല സപ്പ്–
പ്രസിദ്ധോപമാനത്വമാർജ്ജിച്ച മാന്യൻ,
കവിശ്രേഷ്ഠരെല്ലാമമിഷ്ടം വലാമ്പൽ–
ക്കൃശാങ്ഗികൾക്കേകിച്ച യോജിച്ച കാന്തി.

8

ജടാദേവിതന്നാറ കൂട്ടിപ്പി–
ക്ഷമാവാസികൾക്കൊക്കെയുത്താവ,നേവം
സ്ഥിരസ്ലോകനായ് വാനിൽ വാഴുന്ന സാക്ഷാൽ
നിശേശന്റെ ചെമ്പിന്നു നന്നായ്ത്തെളിഞ്ഞു! (യുഗ്മകം)

9

ശരീരം ചിലേടം പിളർന്നും, ചിലേടം
മുഴച്ചും, പൊതംകെട്ടുമാണെന്നാൻ കണക്കെ,
കിടക്കുന്ന ചന്ദ്രന്റെ വൈരൂപ്യഭാവം
നരശ്രേഷ്ഠർചെന്നങ്ങു സാക്ഷാത്കരിച്ചു.

10

ജലം വായുവെന്നൊന്നുമില്ലാതെ, കൂററൻ
കരിമ്പാറയും ചാമ്പലും മുഴക്കെ
വഹിക്കുന്ന ചന്ദ്രന്റെ തത്വം ശരിക്കും
ഗ്രഹിപ്പാനതിൽച്ചെന്നു യന്ത്രങ്ങൾ മർത്ത്യർ.

11

ലഭിച്ചുള്ള ചന്ദ്രാംശവസ്തുക്കൾ നന്നായ്–
പ്പരീക്ഷിച്ചു ശാസ്ത്രജ്ഞർ ശാസ്ത്രീയമായി,
ക്ഷിതിക്കും മതിക്കും പൊരുത്തങ്ങളേറും
വിധത്തിലെന്നാലുമുണ്ടെന്നു കണ്ടു.

12

കട്ടംചാരവും പെട്ടും ചാന്ദ്രമണ്ണിൽ
ചെടിക്കൂട്ടമുണ്ടെന്നു കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ,
പല സസ്യജാലം നിറഞ്ഞുള്ള ഭാവി–
ക്കൃഷിപാനമെല്ലാമസ്സുദൃഷ്ടിക്കു കാണായ്.

13

ദിനംതോറുമേറെപ്പെരുക്കം ജനങ്ങൾ-
ക്കിടംപോരപാർപ്പാനിഹത്തിങ്കലെന്നായ്",
ഭയംവേണ്ട, മർത്യൻ സ്ഥിരം ചന്ദ്രനിൽ
പ്പോയ്"
വസിക്കുന്ന കാലം വിദൂരത്തിലല്ല !

14

"വെറും പത്തുസെൻറിന്നുവേണ്ടിക്കലാപം
പിടിക്കേണ്ട, തക്കംപൊഴിക്കേണ്ടനിങ്ങൾ,
ഇടം വേണ്ടതുണ്ടിങ്ങു പോരാം, യഥേഷ്ടം
സുഖിക്കാ" മിതോതുന്നു നമ്മോടു ചന്ദ്രൻ.

15

കുജൻ ശുക്രനിത്യാദിയത്യന്തദൂര-
ത്തെഴും മററു ഗോളങ്ങൾ പൂകുന്നതിന്നും
ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന "നാസ" ക്ലേശിച്ചും
ഫലിക്കാതിരിക്കില്ലയെന്നാഗ്രഹിക്കാം

16

വിഹായസ്സിലിന്നുക്കമാമദ്ധ്യഭാഗ-
ത്തഹോ ! കൃത്രിമാസ്ഥാനമുണ്ടാക്കിയ
പ്പോൾ.
പരിക്ഷീണമേറെപ്പെടാതിന്നിമേലാൽ
ഗ്രഹംതോറുമുല്ലാസസഞ്ചാരമാകാം !

15 "NASA"—The National Aeronautics and Space Administration. 16 - റഷ്യാക്കാർ നിർമ്മിച്ച Space station.

17

കൊടുംകാററിനേയും നിയന്ത്രിക്കുവാനായ്-
ക്കരുത്തുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കമൂലം,
ജഗത്തെത്രമുന്നോട്ടു കാൽവച്ചുശാസ്ത്ര-
പ്രകാശത്തിലുൾക്കൊണ്ട ചൈതന്യമോതി!

18

സമുദ്രത്തിനടിത്തട്ടിലത്യത്ഭുതം ! നിർ-
ബ്ഭയം ചെന്നു ചേരുന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞരി-
പ്പോൾ
ക്ഷണംതോറുമേറുന്ന വിജ്ഞാനദാഹം
ശമിപ്പിക്കുവോരെങ്ങു കീഴ്മേലുനോട്ടം ?

19

അനുസ്യൂതമിമ്മട്ടു ശാഖോപശാഖം
വളർന്നുല്ലസിക്കുന്ന ശാസ്ത്ര ദ്രുമത്തിൻ,
പ്രപഞ്ചത്തിലെ ശക്തിസർവ്വസ്വവും ഹാ !
ജയിച്ചെങ്ങു ചെന്നെത്തുമെന്നാരറിഞ്ഞു !

20

സയൻസത്രമാത്രം വളർന്നെങ്കിലും മുൻ-
പടിക്കിപ്പൊഴും മർത്യനത്രേമനുഷ്യൻ ;
ശവത്തിന്നു ജീവൻ കൊടുക്കുന്ന സൂത്രം
ധരിച്ചില്ല ശാസ്ത്രജ്ഞരിന്നേവരെയ്ക്കും !

21

മരിക്കാതിരിക്കുന്ന കാലം, മരിച്ചാ-
ലുയിർപ്പിക്കുവാൻ ശക്തികൊള്ളുന്ന കാലം,
ഭവിച്ചീടുകിൽ, ശാസ്ത്രലോകത്തിലന്നേ
ജയിക്കും പരാശക്തിയേയും മനുഷ്യൻ.

Office bearers of the College Union with the Star guest

(Dr. P. M. C. TROPHIES)

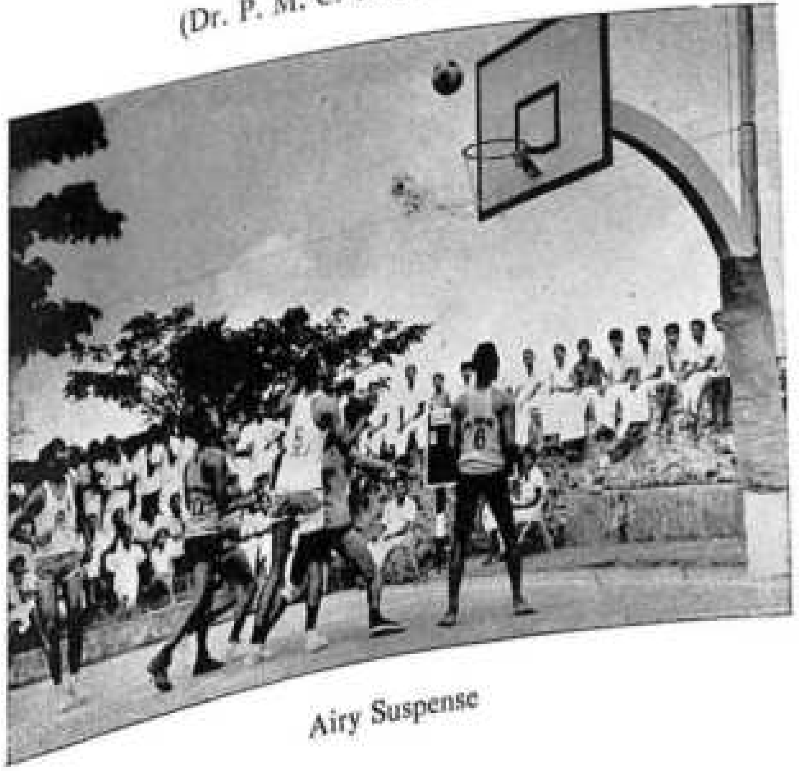

Airy Suspense

CAPTAINS OF TEAMS

CAPTAINS

ഹാസ്യം .....ഹാസ്യം

എം. ജി. എസ്സ്. മേനോൻ, വരാപ്പുഴ, Class II Psychology

ഹാസ്യമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ എ വ്യത്യാസം കൂടാതെയുള്ള ഈ പേരിടൽ ക
ന്നോ ഒരു ആനന്ദം നമ്മിലേവരിലും കളി ത്തം എത്രപേരെ തെററിദ്ധരിപ്പിക്കുമെന്ന്

CAPTAINS OF TEAMS

Sitting L. to R.—Molly Ann Abraham (Ball Badminton), Susamma K. C. (Hockey), Sbyla Mathai (Basket ball), Rachal Mathew (Volley ball), Ambujam (Athletics), Meera K. John, (Shuttle), Krishna Ranganath (Tennis)

CAPTAINS 1969-'70

L. to R.—Alex P. Kuruvilla (Foot ball), Iype Mathew (Hockey), Antony Tharakan (Cricket), Koshy Mathew (Athletics), Thomas P. P. (Ball Badminton), Radhakrishnan P. (Shuttle Badminton)

ണ്ട്! ഇവയെല്ലാം വെറും ഹാസ്യസമ്പ്ര
ദായങ്ങൾ മാത്രമാണോ? അതോ പരി
ഹാസപ്രച്ഛരങ്ങളാണോ? നേരെനിന്ന്
രണ്ടു വാക്ക് സംസാരിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാ
ത്ത 'സിംഹഭദ്ര'ന്മാരും മൂകരാണെങ്കിലും
പേരിൽ അമൃകരായിത്തീരുന്ന 'സുഭാഷി
ണി'മാരും നമുക്കപരിചിതരല്ല. 'മണി,
തങ്കം, കനകം, ശാന്തി' മുതലായ വസ്തുക്രി
യാദികളുടെ പേരുകൾ മനുഷ്യരുടെ ഇടയി
ലും പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ട
ത്തിലാണ് നാമിന്ന് ജീവിക്കുന്നതു്. ലിംഗ

... ഒരു
...ത്യു കവർ പോക്കറിൽനിന്നും എടുത്ത്
മേൽവിലാസം ഒന്നുകൂടി വായിച്ചു—"മി
സ്റ്റർ രമണി" (Mr. Ramani)! ഞാൻ
അമ്പരന്നുപോയി. ഏതു സ്ഥിതി വിശേ
ഷത്തെയാണ് ഞാൻ നേരിടേണ്ടതെന്ന് വ
ളരെയധികം ആലോചിച്ചു. 'എഴുതിയതിൽ
പാററിയ അബദ്ധമായിരിക്കണം.—'മിസ്സി
സ്' (Mrs) എന്നായിരിക്കണം ശരി.' എ
ങ്കിലും അതിൽ 'എസ്' (S) എന്ന കുട്ടി
ച്ചേർക്കുവാൻ ഞാൻ മുതിർന്നില്ല. കാരണം
'മിസ്സ്' ആയിരുന്നാൽ കാര്യമെല്ലാം കഴപ്പ

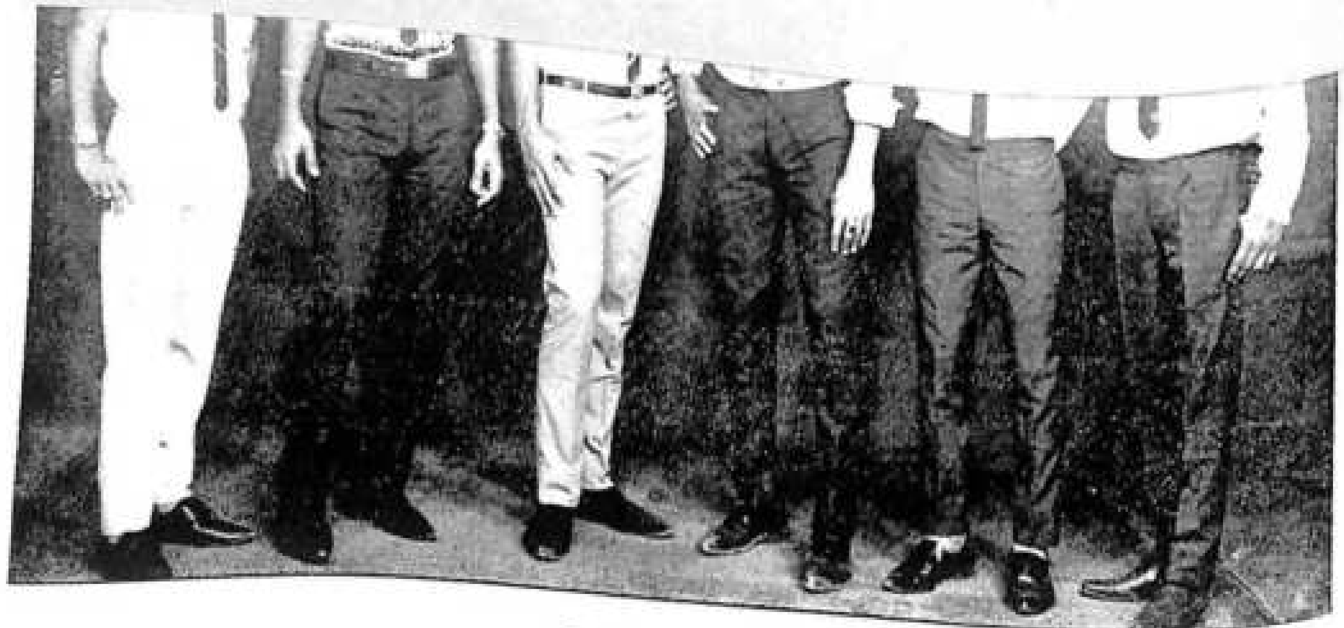

CAPTAINS

ഹാസ്യം .....ഹാസ്യം

എം. ജി. എസ്സ്. മേനോൻ, വരാപ്പുഴ, Class II Psychology

ഹാസ്യമെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ എന്തോ ഒരു ആനന്ദം നമ്മിലേവരിലും കളിയാട്ടും. എന്തെന്നാൽ ഏവരിലും ആഹ്ലാദം പകരുന്ന ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷമത്രേ ഹാസ്യം. ഹാസ്യരസപ്രദങ്ങളായ സംഭവപരമ്പരകൾ ആരെയാണ് സന്തോഷനിർവൃതിയാൽ പുളകം കൊള്ളിയ്ക്കാത്തതു്? എന്താണ് ഹാസ്യം ?—മററു വിഷയങ്ങളിലെന്നപോലെ മനശ്ശാസ്ത്രത്തിലും അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ഒരു സുന്ദരകലയാണ് ഹാസ്യം. മനുഷ്യന്റെ ചിന്താസ്വരൂപത്തെയും രസവാസനകളെയും സംസ്കാരത്തെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു കലാരൂപമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഹാസ്യകല ഒന്നു മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഹസിക്കപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളും ഹാസ്യരീതിയും കാലദേശവ്യത്യാസമനുസരിച്ചു മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

കാളകൂടം ഭക്ഷിച്ചിട്ടെന്നപോലെ കറുത്തിരുണ്ടുള്ള എത്രയെത്ര 'സുവർണ്ണകുമാരി'മാർ നമുക്കു ഹാസ്യം പകരുന്നുണ്ടു്! വട്ടക്കണ്ണുകളുരുട്ടി ആരെയും ഭയപ്പെടുത്തുന്ന എത്രയെത്ര 'കമലാരവിന്ദവിലോചന കാമാക്ഷിമാർ' നമുക്കു ചുററും നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടു്! ഇവയെല്ലാം വെറും ഹാസ്യരസപ്രചുരങ്ങൾ മാത്രമാണോ ? അതോ പരിഹാസപ്രചുരങ്ങളാണോ ? നേരെനിന്നു് രണ്ടു വാക്കു് സംസാരിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാത്ത 'സിംഹഭദ്ര'ന്മാരും മൂകരാണെങ്കിലും പേരിൽ അമൃതകരായിത്തീരുന്ന 'സുഭാഷിണി'മാരും നമുക്കപരിചിതരല്ല. 'മണി, രത്നം, കനകം, ശാന്തി' മുതലായ വസ്തുക്രിയാദികളുടെ പേരുകൾ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലും പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു് നാമിന്നു് ജീവിക്കുന്നതു്. ലിംഗവ്യത്യാസം കൂടാതെയുള്ള ഈ പേരിടൽ കത്തും എത്രപേരെ മതറാടിപ്പിക്കുമെന്നു് പറയുക അസാദ്ധ്യം. 'കുഞ്ഞുകുട്ടൻ, രാവണൻ, കുപ്പണ്ണ' എന്നൊക്കെ പേരിടുവാൻ ആരും ഉദ്യമിക്കുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. കാരണം അവ അത്രമാത്രം കുപ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച പേരുകളത്രെ.

ഈ ലേഖനം എഴുതുവാൻ എനിക്കു പ്രചോദനം നൽകിയതു ഒന്നുരണ്ടു സംഭവങ്ങളാണ്—ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പു് എന്റെ സഹോദരീഭർത്താവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റേതായ ഒരു കത്തു് 'രമണി' എന്ന ഒരു എഞ്ചിനിയറെ ഏല്പിച്ചു് മറുപടി വാങ്ങുവാൻ പോകേണ്ടിവന്നു. കത്തു മടക്കി സുരക്ഷിതമായി പോക്കററിൽ സ്ഥാപിച്ചു യാത്രയായി. പഴയ കവികൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ കരിമ്പിൻ നീരിന്റെ മാധുര്യവും റോസപ്പൂക്കളുടെ സൌരഭ്യവും ചന്ദ്രികയുടെ വെൺകുളിർകാന്തിയും അടങ്ങിയ ഒരു തരുണീമണിയെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന വൈഷമ്യത്തെ ഓർത്തും എന്നാൽ പോകാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന സ്ഥിതിയെച്ചൊല്ലിയും ഞാൻ വളരെ വിവശനായി. യാത്രാമദ്ധ്യേ കവർ പോക്കററിൽനിന്നും എടുത്തു് മേൽവിലാസം ഒന്നുകൂടി വായിച്ചു—"മിസ്റ്റർ രമണി" (Mr. Ramani)! ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി. ഏതു സ്ഥിതി വിശേഷത്തെയാണു് ഞാൻ നേരിടേണ്ടതെന്നു് വളരെയധികം ആലോചിച്ചു. 'എഴുതിയതിൽ പററിയ അബദ്ധമായിരിക്കണം.—'മിസ്സിസ്' (Mrs) എന്നായിരിക്കണം ശരി.' എങ്കിലും അതിൽ 'എസ്' (S) എന്നു കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ ഞാൻ മുതിർന്നില്ല. കാരണം 'മിസ്സ്'' ആയിരുന്നാൽ കാര്യമെല്ലാം കുഴപ്പ

ന്നാകുമല്ലൊ! 'വരുന്നതു വരട്ടെ' എന്ന നിഗമനത്തിൽ ഞാൻ സ്ഥലത്തെത്തി. രമണിയുടെ ഓഫീസിൽ കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ ഞാനാകെ സ്തബ്ധനായിപ്പോയി. "മഹാതിക്തകം'' സേവിച്ചാലെന്നപോലെ എന്റെ മുഖം എന്തൊക്കെയോ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. നായിക 'മിസ്റ്റർ രമണി' തന്നെ. പിന്നീട്ട് ആരെ കാണണമെന്ന് ആരു പറഞ്ഞാലും ആദ്യമായി ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത് ആൾ സ്ത്രീയോ പുരുഷനോ എന്നായിരിക്കും. എന്തിനധികം പറയുന്നു പദ്മ, ജയ മുതലായ സംജ്ഞകൾ നെൽവിത്തുകളിലേക്കും അതുപോലെയുള്ള മററു വസ്തുക്കളിലേക്കും പകർന്നിട്ട അവയുടെ പേരുകൾ തൽസ്ഥാനത്തു് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്.

രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ ഏകാഗ്രമായി വേദപുസ്തകത്തെ അതേപടി ഹൃദിസ്ഥമാക്കുവാൻ വെമ്പൽപൂണ്ട ഒരു മാന്യനെ നാലഞ്ചുപേർ സഹായിക്കുകയാണ്. ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങൾ അവരോരോരുത്തരും അയാൾക്കു പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. (മതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ പൂർണ്ണമായിട്ടല്ലെങ്കിലും ഭാഗികമായിട്ടെങ്കിലും അനുവർത്തിക്കണമെന്നുള്ള ഒരാഗ്രഹം ഈ ലേഖകനുമുണ്ട്.) ഭാവിഭാസുരതരം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന ഏതോ ഒരു പരീക്ഷയെ ആ മാന്യൻ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ പോകുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. രണ്ടാം ക്ലാസ്സുവരെ മാത്രം പഠിച്ചിട്ടുള്ള അയാൾ വളരെ ബദ്ധപ്പെട്ട് വായിച്ചിട്ടും അവ ഹൃദിസ്ഥമാക്കുവാനുണ്ടായ വൈഷമ്യം അയാളുടെ മുഖം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. വളരെ ആകാംക്ഷയോടെ ഞാൻ വിവരമന്വേഷിച്ചു—അടുത്ത ഞായറാഴ്ച തന്റെ മനസ്സമ്മതമാണെന്നും വേദപുസ്തകം പഠിക്കാതെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനുള്ള "ലൈസൻസ്'' ലഭിക്കുകയില്ലെന്നും അയാൾ ഒററ ശ്വാസത്തിൽ എന്നെ അറിയിച്ചു. അയാളുടെ ഈ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ ലയിച്ചു ഞാനും അല്പമൊന്നു ചിന്തിച്ചുപോയി — ഈ ലേഖകനുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വലിയ വിഭാഗം ജനങ്ങൾക്ക് (ഹൈന്ദവസമുദായം) വിവാഹം കഴിക്കണമെങ്കിൽ വല്ല 'ഭഗവത്ഗീത'യോ, 'രാമായണ'മോ മറെറാ മനഃപാഠമാക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ...... !!

ഹാസ്യം സാഹിത്യത്തിലൂടെ

പാശ്ചാത്യകാവ്യമീമാംസകന്മാർ ഹാസ്യത്തെ പ്രധാനമായി മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു—1. വിററ് അഥവാ ഉക്തിഹാസ്യം. (അനുവാചകരിൽ പെട്ടെന്നു ആശ്ചര്യാനന്ദങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള പ്രതിപാദനരീതി.) 2. സററയർ അഥവാ പരിഹാസ–ആക്ഷേപ–സാഹിത്യം. 3. ഹ്യൂമർ അഥവാ സാത്വിക ഹാസ്യം. (ജീവിതത്തിന്റെ പൊരുത്തക്കേടുകളെയും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയും പുരസ്കരിക്കുന്നത്.) എന്നാൽ സംസ്കൃതാലങ്കാരികന്മാർ ഹാസ്യത്തെ സ്മിതം, ഹസിതം, വിഹസിതം, അവഹസിതം, അപഹസിതം, അതിഹസിതം എന്നിങ്ങനെ ആറായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹാസ്യം ഉൽപാദിതമാകുന്നത് അന്യരുടെ വികൃതമായ വേഷാലങ്കാരങ്ങൾ, ധൃഷ്ടത, ലോലമനോഭാവം, ശണ്ഠ, അസഭ്യപ്രലപനം, അംഗവൈകൃതപ്രദർശനം, അന്യോന്യം കുററപ്പെടുത്തൽ മുതലായവയിൽ നിന്നാണെന്നാണ് 'അഭിനവഭാരതി' ഉൽഘോഷിക്കുന്നത്—("ഹാസ്യോനാമ–വികൃതപരവേഷാലങ്കാര ധാർഷ്ട്യലൗല്യ കുഹ കാസൽ പ്രലാപ വ്യങ്ഗദർശന ദോഷോദാഹരണാദി ഭാവൈരുൽപദ്യതേ.")

വിനോദത്തിനും സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനുമായി ഹാസ്യത്തെ ബോധപൂർവ്വം വിനിയോഗിച്ച ആദ്യത്തെ മഹാകവി തോലനാണ്. ജീവിതത്തെ മധുരിപ്പിക്കുന്നതിനെന്നപോലെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനും ഹാസ്യത്തിനുള്ള കഴിവു അസാമാന്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടുവോളമറിയാമായിരുന്നു. ഹാസ്യസാഹിത്യത്തെപ്പററിയും ഹാസ്യസാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പററിയും ചിന്തിക്കുമ്പോൾ കേരളജനതയുടെ മനസ്സിൽ ആദ്യമായിതെളിഞ്ഞു വരുന്നതു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരായിരിക്കും. അന്തസ്സററ പൗരാണിക കഥാപാത്രങ്ങളെ വിദൂഷകവേഷം കെട്ടിച്ച് അരങ്ങത്തു പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ ആ ഹാസ്യസമ്രാട്ടിനു യാതൊരു മടിയുമില്ലായിരുന്നു. വൈരുദ്ധ്യമാണ് ഫലിതത്തിന്റെ ബീജമെന്നും പരിഹാസത്തിലൂടെ മാത്രമേ നാടിനെ സമുദ്ധരിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നും നമ്പ്യാർ വേണ്ടുംവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി

യിരുന്നു. കാട്ടാറുപോലെ കുത്തിയൊലിക്കുന്ന ആ വാഗ്ധോരണിയിൽ ഹാസ്യം സ്വാഭാവികമായും അക്ലിഷ്ടമധുരമായും ഒഴുകി വരുകയാണ്. അദ്ദേഹം തീററിപ്പണ്ടങ്ങളായ പട്ടന്മാരെ പരിഹസിക്കുന്നതു നോക്കൂ—

'അല്ലമല്ല ഉളിക്കുന്ന കഴുത്തോളം പുള്ളി
മായി-
ട്ടപ്പുറത്തു കവിഞ്ഞാലും തൃപ്തിയില്ല
ചിലർക്കെല്ലാം
മുപ്പതു കോരികച്ചക്കപ്രഥമൻതാൻ കു
ടിച്ചിട്ടും
മുപ്പറപ്പപ്പടം തിന്നാൽ ചിലർക്കേതും
കുറവില്ല.''

അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽക്കു തന്നെ സാമുദായിക ദൗഷ്ട്യങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഇവിടത്തെ പ്രമുഖ പരിഹാസകന്മാരായിരുന്ന ചാക്യാന്മാരും നമ്പ്യാന്മാരും ഉററു ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഹാസ്യരസപ്രകടനത്തിൽ കേരളീയർക്ക് പൊതുവെയും അവരിൽ നമ്പൂരിമാർക്കു പ്രത്യേകമായും നൈസർഗ്ഗികമായിട്ടുള്ള ഒരു വാസനാവിശേഷമുണ്ട്. മദ്ധ്യകാലമലയാള സാഹിത്യത്തിലെ അതിപ്രധാനനായ ചെറുശ്ശേരിയും ഹാസ്യരചനാപാടവത്തിൽ തന്റെ സമകാലികനായിരുന്ന കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരിൽനിന്നും അത്ര വിഭിന്നനല്ല. കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ പരിശോധിക്കുമ്പോഴും ചെറുശ്ശേരിയുടെ ശൃംഗാരത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്ന ഹാസ്യരസം നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്.

സ്ത്രീകളുടെ ആഡംബരഭ്രമത്തെ വിഷയമാക്കാത്ത ഹാസ്യസാഹിത്യകാരന്മാർ വളരെ വിരളമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ സവിശേഷശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതു പുനം നമ്പൂതിരിയാണ്. "പുടവ ഞെറിഞ്ഞതു മുപ്പിളിഭംഗി വരുത്തി-പ്പുനരപി പുനരപി വട്ടമഴിച്ചുടുത്തു''കൊണ്ടു രാമാഭിഷേകം കാണ്മാൻ പോകുന്ന സ്ത്രീകൾ

''നിഴലിൽ തെരുതെരെ നോക്കിക്കണ്ടും
കുറിയുടെ ചുററും വെള്ളംക്കൂട്ടി നനച്ചു
ഉച്ചും
വെള്ളം ചെററുടനെത്തീടായ്കിൽ
ഉപ്പൽ പിരട്ടീട്ടിടയിൽ നനച്ചും......''

കൊണ്ടു യാത്ര ഉടരുന്ന ഭാഗം ഗംഭീരമായിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരീതിയെ അനുകരിക്കുന്നതിനാൽ പുടവ മുപ്പതുവട്ടം അഴിച്ചുടുക്കേണ്ട ഗതികേട് ഇന്നത്തെ സ്ത്രീകൾക്കില്ല. എന്നാൽ ഈ അനുകരണഭ്രമം 'ടൈററ്' പാൻറ്സി'നേയും കടന്നു പിടിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ വിവേചിച്ചറിയുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു കാലം അതിവിദൂരമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭാര്യാഭർത്തൃവിഷയകമായ പൊരുത്തക്കേടിനെ കളിയാക്കുവാൻ പുനം സദാ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നതായി കാണാം. വെണ്മണി, ശീവൊള്ളി, മറവങ്കര ഇങ്ങിനെയവരും ഇക്കാര്യത്തിൽ പുനത്തിനെക്കാൾ ഒട്ടും മോശമല്ല.

സ്ത്രീകളെപ്പോലെ തന്നെ പുരുഷന്മാരെയും തങ്ങളുടെ ഇലികൾക്ക് പാത്രമാക്കുവാൻ ഹാസ്യസാഹിത്യകാരന്മാർ ശ്രമിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഇതേപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യരുടെ 'കൊച്ചുതൊമ്മൻ' എന്ന കവിതയാണെനിക്കോർമ്മ വരുന്നത്. ആ കൊച്ചുതൊമ്മന്റെ രൂപമൊന്നു നോക്കൂ—

'മുയൽ പോൽപ്പല്ലിൽത്തുള്ളും ഷൂസി
മേൽസ്സെർജ്ജാൽ തീർത്തു
ചുളിവീഴാതെ ചന്തമാമെഴും ശരായി
യും,
ഇവെള്ളസ്സില്ലിൻ ഷർട്ടും തൊണ്ടയിൽ
ബ്ലൊറവും മൂക്കിൻ
താഴെ മീശയും, മീതെ പൊന്നണിക്ക
ണ്ണാടയും
കൊച്ചോളമാന്നും നടപിരിഞ്ഞും പി
ന്നോട്ടുന്ന
കൈശ്യവും, ചുണ്ടിന്നുള്ളി 'ലോലാലാ'
സംഗീതവും
ഗോൾഡ് ഫ്ളേക്കിൻ ഗന്ധപ്പുകച്ചുരു
ളും—കലാശാലാ-
മോടിതൻ സർവ്വാംഗീണ മാതൃകയാരു
തൊമ്മൻ'

ഇപ്പോൾ ഈ മാതൃകയ്ക്ക് അല്പസ്വല്പം വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സിൽക്കിന്റെ ഷർട്ടിനു പകരം ടെർലിൻഷർട്ടുകളാണെന്നു മാത്രം, തലമുടി

ഫാഷൻ വളരെ മാറിപ്പോയി-സത്യസായി ബാബയെപ്പോലെയോ മറേറാ തലമുടി വളർത്തി എണ്ണ തൊടാതെ തലയിൽ പാറിപ്പറന്നു നടക്കുക എന്നുള്ള രീതിയാണിപ്പോഴത്തേത്. അവരെപ്പററി കൂടുതൽ പ്രതിപാദിച്ചു ഈ ലേഖനം ദീർഘിപ്പിക്കുവാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

ഇനി ഗദ്യലേഖനങ്ങളിലേക്കു കടക്കാം. സാമുദായിക സററയറുകൾ രചിച്ച പ്രമുഖ സററയറിസ്ററുകളായ കേസരി നായനാർ, മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ, ചന്തുമേനോൻ, ഇ. വി., സഞ്ജയൻ എന്നീ പ്രതിഭാശാലികളും ഉതിഹാസ്യകർത്താവായ വേളൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടിയും സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുകയാണിവിടെ. മലയാളം പ്രായോഗികമാകുന്നതു തങ്ങളുടെ 'സ്ററാററസി'നു കുറവാണെന്നു കരുതി അർത്ഥമറിയാതെ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൾ തട്ടിമൂളിക്കുന്ന വിദ്വാന്മാരെ കേസരി കണക്കിനു കളിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. "..........മജിസ്ട്രേട്ടായി നിശ്ചയിച്ച ഒരു വിദ്വാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ വിധിയെഴുതാൻ നിശ്ചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മുമ്പാരോ എഴുതിയ നാലഞ്ചുതരം വിധികൾ മാതൃകയായി കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചു തരംപോലെ നാളും പേരും മാററി വിധി കല്പിക്കുന്നതായി നമുക്കു തന്നെ പരിചയമുണ്ട്......." എന്നാണ് ശ്രീ നായനാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. **സഞ്ജയൻ:-** ഇദ്ദേഹത്തോളം സാംസ്കാരികമായ കലാസമ്പത്തോടുകൂടി വിനോദസാഹിത്യത്തിൽ വിഹരിച്ചവർ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർക്കിപ്പുറം വേറെയില്ലെന്നുള്ള കാര്യം അവിതർക്കിതമാണ്. ഇദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ 'സമസ്തകേരള കൊതു മഹാസമ്മേളന'വും 'അഖിലഭാരത ലഹരി പദാർത്ഥസമ്മേളന'വും വിളിച്ചുകൂട്ടുവാൻ കഴിവുററ സാഹിത്യനായകന്മാർ മലയാളത്തിൽ വളരെ കുറവാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ പററൂ. ഗദ്യലേഖനങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ പദ്യലേഖനങ്ങളും സഞ്ജയന്റെ വകയായുണ്ട്. അക്രമത്തിനും അനീതിക്കും എതിരായി ഏററവും ശക്തിമത്തായ ഭാഷയിൽ തന്റെ ഹാസ്യതൂലിക ചലിപ്പിച്ച ആ കർമ്മധീരനെ നമുക്കു വിസ്മരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

സഞ്ജയൻ നാട്ടിൽ നിലവിലിരുന്ന അനാചാരങ്ങളും അക്രമങ്ങളും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടിയാണ് തന്റെ കൃതികൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതെങ്കിൽ വേളൂർ തന്റെ ആസ്വാദകർക്ക് അല്പം പൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാനുള്ള വകയാണ് തന്റെ കൃതികളിൽ സംഭരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആയതിൽ പ്രത്യേകമായ ആശയങ്ങളോ അഭിപ്രായങ്ങളോ വേളൂരിനു നൽകാനില്ല. 'അഖിലകേരള വയസ്സൻസ് ക്ലബ്ബ്'. 'നിത്യകല്യാണി പ്രൊഡക്ഷൻസ്'. 'ദൈവത്തെ തൊട്ടാൽ തൊട്ടോനെ തട്ടും', 'ആൾക്കൂട്ടത്തിലേലിയാമ്മ' മുതലായ വേളൂരിന്റെ കൃതികളുടെ പേരുകൾ കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഹാസ്യവും പരിഹാസവും നമുക്കൂഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു. "പിള്ളേരല്ലേ. പിള്ളാരല്ലേ കണ്ടാലിച്ചിരെ തിന്നാകേലേ" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ അവിവാഹിതയായ പെണ്ണല്ലേ. പത്രമല്ലേ. കണ്ടാലൊരു വിവാഹവാർത്തയെങ്കിലും വായിക്കാതെ വിടുമോ" എന്നു തന്റെ നായികയെ പരിഹസിക്കുന്ന ഭാവേന അന്തരംഗക്കാരായ തരുണീമണികളെ തന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഹാസ്യരസത്താൽ ഒരു 'അച്ചന' നടത്തുകയാണ് ശ്രീ വേളൂർ. ലേലം വിളികൾക്കിടയിൽ ഉറക്കം തൂങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ബീഡി തെറുപ്പുകാരനെക്കൊണ്ട് 'ഒരു കെട്ട് ബീഡി' എന്നു വിളിച്ചു പറയിപ്പിക്കുവാനും നമ്മുടെ കഥാകൃത്തു മടിക്കുന്നില്ല.

വെററിലക്കറ പുരണ്ട അധരങ്ങളിളക്കി, നീണ്ട ദംഷ്ട്രങ്ങൾ പുറത്തേക്കു നീട്ടി വൃത്തിയായി ചിരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ ഒരു ചിത്രകാരൻ എടുത്തുകാട്ടുമ്പോൾ, അതിവിരൂപമായ ഒരു രൂപത്തെ മനോഹരമായ അമ്പിളിയോട് ഒരു കവി ഉപമിക്കുമ്പോൾ, വിരസതകലർന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ വികടതയാർന്ന സംഭവത്തെപ്പററി ഒരു കഥാകൃത്ത് വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ, വായനക്കാരായ നാമേവരും പരിസരത്തെ അപ്പാടെ വിസ്മരിച്ച് ഹൃദയം കുളിർക്കെ ഒന്നു ചിരിച്ചുപോകും. ഇതിനെല്ലാം കാരണമെന്ത്? അവസരോചിതമല്ലാത്ത സംഭവപരമ്പരകൾ, അനുയോജ്യമല്ലാത്ത വേഷവിധാനങ്ങൾ അഥവാ രൂപസാദൃശ്യങ്ങൾ, പ്രതീക്ഷക്കു നിരക്കാത്ത അരങ്ങേററങ്ങൾ—ഇവയെല്ലാം ഹാസ്യജനകമാണ്.

ഇരുട്ടും വെളിച്ചവും

കെ. രാധാകൃഷ്ണൻ, ക്ലാസ് I മലയാളം

അവൾ ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി. നീണ്ടുകിടക്കുന്ന തൊടി. അതിനപ്പുറം യൂക്കാലിപ്റ്റസ് മരങ്ങൾ വളർന്നുനില്ക്കുന്നു. കുന്നിനെ ചുംബിക്കുന്ന വെള്ളിമേഘങ്ങൾ.

ഇവിടെ വന്നിട്ട് ഒരു മാസമായി. എങ്കിലും ഒന്നിനും പുതുമ നശിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ഭാഗ്യമെല്ലാം തനിക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടമായിരുന്നു. എത്ര വേഗമാണ് എല്ലാം സംഭവിച്ചത്. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറക്കണമെന്നുണ്ട്. നഷ്ടപ്പെട്ട നാളുകളെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കലും ഓർക്കരുത്, പക്ഷേ ആ നാളുകൾ മറക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. അവയെല്ലാം മനസ്സിൽ വീണ്ടുംവീണ്ടും തികട്ടിവരുന്നു.

ഓർമ്മകളുടെ ചുരുളുകൾ അഴിയുകയാണ്...... മൂന്നുനാലുവർഷങ്ങൾകൊണ്ട് എന്തൊക്കെ സംഭവിച്ചു! സ്വപ്നങ്ങൾകൊണ്ട് പടുത്തുയർത്തിയ കണ്ണാടിമാളിക എത്ര പെട്ടെന്നാണ് തകർന്ന് മണ്ണടിഞ്ഞത്. അവസാനം നിനച്ചിരിക്കാത്ത മണിമാളികയിലെ രാജകുമാരിയാകേണ്ടതായും വന്നു.

കോളേജിൽ പഠിക്കുമ്പോഴാണ് ദുഃഖത്തിന്റെ കയ്പുനീർ ആദ്യമായി കുടിക്കേണ്ടി വന്നത്. അന്ന് സീനിയർ പ്രീഡിഗ്രിക്ക് പഠിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് തന്റെ വീടിനടുത്ത് ഒരു ലോഡ്ജ് എടുത്ത് രവിയും കൂട്ടരും താമസം തുടങ്ങിയത്. കോളേജിലെ ഏററവും പ്രശസ്തനായ വില്ലനായിരുന്നു രവി. അദ്ധ്യാപകന്മാർക്ക് അയാൾ ഒരു പേടിസ്വപ്നമാണ്.

കോളേജിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ എന്നും അയാൾ പുറകേകാണും. ആദ്യമെല്ലാം കണ്ടഭാവം നടിക്കാതെ നടന്നു. പിന്നീട് അയാൾ ഒരു തീരാശല്യമായിത്തീർന്നു. തന്റെ പേരോട് ചേർത്ത് രവിയുടെ പേരും പറഞ്ഞ് കമന്റടിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ കാണുമ്പോൾ മനസ്സിൽ വിദ്വേഷം പതഞ്ഞുപൊങ്ങിവരും.

ഒരിക്കൽ കോളേജ് ലൈബ്രറിയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങുകയായിരുന്നു. എതിരേ രവി വരുന്നത് കണ്ടില്ല. മനഃപൂർവ്വം അയാൾ തന്റെ ദേഹത്ത് അറിയാത്തഭാവത്തിൽ മുട്ടിയിടിച്ചു. അതു കണ്ട് അകലെ രവിയുടെ കൂട്ടുകാർ കൈകൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. സങ്കടവും വെറുപ്പും ഒപ്പമുണ്ടായി. അന്നുതുടങ്ങിയതാണ് അയാളോടുള്ള വിരോധം.

ഒരുദിവസം തന്റെ ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന ലത ഒരു എഴുത്ത് കൊണ്ടുവന്നു തന്നു. ഏതെങ്കിലും കൂട്ടുകാരിയുടേതായിരിക്കുമെന്നാണ് വിചാരിച്ചത്. പൊട്ടിച്ച് വായിച്ചപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത് അത് രവിയുടേതാണെന്ന്. നിറയെ പരിദേവനങ്ങളും സ്നേഹവചനങ്ങളും! കൂട്ടുകാരികൾ ആ എഴുത്ത് വായിച്ച് തന്നെ കളിയാക്കി. രണ്ടു ദിവസംകൊണ്ട് ആ സംഭവം കോളേജിൽ പാട്ടായിത്തീർന്നു. കമന്റടികളുടെ കൂരമ്പുകൾ ഏററ് പലപ്പോഴും തനിയേ ഇരുന്ന് കണ്ണുനീരൊഴുക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുവാൻ കൂട്ടുകാരികളുടെ നിർബ്ബന്ധംമൂലം പ്രിൻസിപ്പാളിനോട് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യേണ്ടിവന്നു.

ക്ലാസ്സിൽ നോട്ടീസ് വായിച്ചത് കേട്ടപ്പോഴാണ് അന്ധാളിച്ചുപോയത്. "പെരുമാററദൂഷ്യംകൊണ്ട് രവിയെ ഒരാഴ്ച സസ്പെൻഡ് ചെയ്തിരിക്കുന്നു—...."

ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. ആകെ ഭയംതോന്നി. എന്തും

ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്തവനാണ് രവി. അയാളുടെ കഥ കൂട്ടുകാരികൾ പറഞ്ഞ് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മനസ്സിൽ ഭീകരസംഘട്ടനങ്ങൾ നടക്കുന്നതുപോലെതോന്നി. 'പ്രിൻസിപ്പാളിനോട് റിപ്പോർട്ട്ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നില്ല' എന്ന് മനസ്സാക്ഷി അനുനിമിഷം മന്ത്രിച്ചുതുടങ്ങി.

വൈകിട്ട് പ്രാക്ടിക്കൽ കഴിഞ്ഞ് വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ നേരം നന്നേ വൈകിയിരുന്നു. കോളേജിൽനിന്ന് മൂന്നു ഫർലോംഗ് നടക്കണം വീട്ടിലേക്ക്. വേഗത്തിൽ നടന്നു. പുറകെ കാലടിശബ്ദംകേട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഞെട്ടിപ്പോയി! രവി! ഈശ്വരാ... ..

വിജനമായ വഴി....... പലതും സംഭവിക്കാം. ഉള്ളിൽ ശേഖരിച്ചിരുന്ന ധൈര്യമെല്ലാം പെട്ടെന്ന് ചോർന്നുപോയി. ഉള്ളിൽ ഭയം കത്തിക്കാളുകയാണ്. ഒരോ നിമിഷത്തിനും എന്തു ദൈർഘ്യം...നടന്നിട്ടുമുന്നോട്ട് നീങ്ങുന്നില്ല; കാലുകൾ ഇടറുകയാണ്. എങ്കിലും ധൈര്യംസംഭരിച്ച് ആവുംവിധം വേഗത്തിൽ നടന്നു. ഹാവൂ— ആശ്വാസമായി. ഇനി വളരെ കുറച്ച് ദൂരമേയുള്ളൂ വീട്ടിലേക്ക്.

"രാജീ"

ശബ്ദം കേട്ട് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. പിറകിൽ രവി. എന്തോ പറയാൻ വെമ്പുന്നതുപോലെ നില്ക്കുകയാണ്.

''എന്നോട് ക്ഷമിക്കൂ രാജീ'' ആ ശബ്ദത്തിൽ തേങ്ങലിന്റെ ധ്വനിയുണ്ടായിരുന്നു. "യാത്ര ചോദിക്കുവാനാണ് ഇത്രയും സമയം കോളേജിൽ കാത്തുനിന്നത്... നാളെ ഞാൻ ഇവിടെനിന്ന് പോകുകയാണ്. ഇനി നാം ഒരിക്കലും കണ്ടുമുട്ടുകയില്ല. എന്നോട് ക്ഷമിക്കൂ....... വേദനിപ്പിച്ചതിന് മാപ്പ്...'' പിന്നെയും എന്തോ പറയുവാൻ ആ ചുണ്ടുകൾ വെമ്പി.

അതുവരെ പിടിച്ചുനിർത്തിയിരുന്ന ദുഃഖം അണപൊട്ടിയൊഴുകി. ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറയിൽനിന്ന് തേങ്ങലുകൾ ഉയർന്നുപൊങ്ങി. മനസ്സിൽ അതുവരെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്ന വെറുപ്പ് പെട്ടെന്ന് ഉരുകിപ്പോയി. വർദ്ധിച്ചദുഃഖം പൊട്ടിത്തെറിക്കാതിരിക്കാൻ കീഴ്ച്ചുണ്ടുകൊണ്ട് കടിച്ചമർത്തി.

എന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശബ്ദം പുറത്തേക്ക് വരുന്നില്ല. കൂടുതൽ സമയം നിന്നാൽ ദുഃഖം നിയന്ത്രണം വിട്ടുപോകും. അതുകൊണ്ട് തിരിഞ്ഞുനടന്നു. വീട്ടിലേക്ക ഉള്ള ഗേററ് കടക്കുമ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അപ്പോഴും ദുഃഖത്തിന്റെ ഒരു പ്രതീകംപോലെ രവി അവിടെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

പിറേറദിവസം കോളേജിൽ ചെന്നപ്പോൾ രവി ടി. സി. വാങ്ങിപ്പോയ വിവരമാണ് കേട്ടത്.

രവി സെക്കൻറ് ഇയർ ബി. എസ്സ്സി–ക്ക പഠിക്കുകയായിരുന്നു. താൻമൂലം ഒരു ജീവിതം നശിച്ചു! ഈശ്വരാ... ആരെയും വേദനിപ്പിക്കാതെ ജീവിക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ താൻമൂലം എത്രപേർ വേദനിക്കുന്നു. മനസ്സ് ആകെപ്പതറി. പഠിത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധകുറഞ്ഞു.

പക്ഷേ, തനിക്ക് അന്നും ആനന്ദംനല്കുവാൻ ഒരു രൂപം മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു– രാജേട്ടൻ. ഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ കൈത്തിരികത്തിച്ച ആദ്യത്തെ പുരുഷൻ!

"രാജിയും. രാജനും, പേരിനുപോലും എന്തൊരു ചേർച്ച'' രാജേട്ടന്റെ അമ്മ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞത് കേട്ടപ്പോൾ കോരിത്തരിച്ചുപോയി. കൂട്ടുകാരികൾ രാജേട്ടന്റെ പേരുപറഞ്ഞ് തന്നെ കളിയാക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ പൂത്തിരി കത്തിച്ച അനുഭവമായിരുന്നു. ആ പ്രതീക്ഷകൾ എത്ര പെട്ടെന്നാണ് തകർന്നടിഞ്ഞത്. ഒരിക്കലും തകരാത്ത ബന്ധമാണ് അതെന്ന് അഭിമാനംകൊണ്ടിരുന്നു.

ജഡ്ജി സുധാകരമേനോന്റെ മകൾ ലതയെ രാജേട്ടൻ വിവാഹംകഴിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ വിശ്വസിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒരിക്കൽ രാജേട്ടൻ വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ! അമ്മ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. ''എന്നാലും രാജാ...... നീ ഇത് എന്നോട് ചെയ്യുമെന്ന് വിചാരിച്ചില്ല. ആ പാവം പെണ്ണിന്റെ ചങ്കിൽ കത്തികുത്തിയിറക്കുക

യാണ് നീ ചെയ്തത്.'' അത് കേട്ടപ്പോൾ തേങ്ങിപ്പോയി.

ഹൃദയത്തിൽ പടുത്തുയർത്തിയിരുന്ന ആ താജ്മഹൽ തകർന്നുവീണപ്പോൾ അടിതെററിപ്പോയി. ജീവിതത്തിൽ ഇനി ഒരിക്കലും ഒരു പുരുഷനാൽ വഞ്ചിക്കപ്പെടരുതെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആശിച്ചു.

ദിവസങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞുവീണു. വിധവയായ ഒരു യുവതിയെപ്പോലെ ജീവിക്കുക. അതിൽ ക്രൂരമായ ഒരാനന്ദം കണ്ടെത്തി. പൂജാമുറിയും ശ്രീകൃഷ്ണവിഗ്രഹവും പിടയുന്ന ആത്മാവിന് ശാന്തിനല്കി. മരിക്കുന്നുവരെ അങ്ങിനെ കഴിയണമെന്ന് ആശിച്ചു. അങ്ങിനെ രാജേട്ടനോട് പകവീട്ടണം.

പക്ഷേ സംഭവിച്ചത് മറിച്ചായിരുന്നു. അന്ന് ദുഃഖതപ്തമനസ്സോടെ പിരിഞ്ഞുപോയ രവി ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്നു. രവിയോടൊപ്പം രാജേട്ടന്റെ വീട്ടിൽ വിരുന്നിനു ചെന്നപ്പോഴാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ പക വീട്ടിയ സംതൃപ്തി ലഭിച്ചത്.

ഇന്ന് രവിയുടെ വീട്ടിൽ താൻ ഏററവും വലിയ ഭാഗ്യവതിയായി കഴിയുന്നു. എങ്ങും നിറഞ്ഞ സന്തോഷം അലയടിച്ചുയരുന്നു.

തണുത്ത രണ്ടുകൈകൾ തോളിൽ സ്പർശിച്ചപ്പോൾ ചിന്തകളിൽനിന്നു ഞെട്ടിയുണർന്നു. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ... .. രവി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്നു. ബലമുള്ള ആ കരവലയത്തിലകപ്പെട്ടപ്പോൾ ഹൃദയത്തിൽ നിർവൃതിയുടെ മൊട്ടുകൾ വിരിയുകയായിരുന്നു.

മഹാത്മജിയും ആധുനികയുഗവും

പ്രസന്ന

മഹാത്മജിക്ക് ഈ ആധുനിക യുഗത്തിന്റെ ശില്പവേലയിൽ വല്ല പങ്കുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെന്താണ്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടിയുറച്ച ആത്മവിശ്വാസത്തിൽ വേരൂന്നിയിരുന്ന ആ തത്വസംഹിതകൾ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ നമുക്ക് സ്വീകരണയോഗ്യങ്ങളാണോ? അത് അതേപടി പകർത്തുക സാധ്യമോ? എന്ന ഇടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് സമാധാനം കണ്ടുപിടിക്കാനല്പം വിഷമമുണ്ടെങ്കിലും ഒന്നു ശ്രമിച്ചുകളയാം.

മനുഷ്യർ നശീകരണ പ്രവണതകളിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഈ യുഗത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ സന്ദേശവുമായി ഭാരതത്തിൽ മാത്രമല്ല, ലോകമൊട്ടുക്കുതന്നെ ഒരു ദൈവദൂതനെന്നോണം സഞ്ചരിച്ച ഒരു സത്യമൂർത്തിയാണ് ഗാന്ധിജി. ഭാരതത്തിൽ ജനിച്ച് ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി പടപൊരുതി മരിച്ച ഒരു മഹാനാണ് അദ്ദേഹം. ഗാന്ധിജിയുടെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളും കേവലം ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന മന്ത്രത്തിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ജനങ്ങളെ സമാധാന സമന്വിതരായി കാണാനാഗ്രഹിച്ചു. 'പ്രവർത്തിക്കുക അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കുക' എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം. അക്രമത്തെ അക്രമം കൊണ്ടുതന്നെ ചെറുക്കുന്നതിനെ അദ്ദേഹം വെറുത്തു. ഹിംസയെ അഹിംസ കൊണ്ട് അതായത് അധർമ്മത്തെ ധർമ്മംകൊണ്ട് കീഴടക്കുകയാണ് ഗാന്ധിജി ചെയ്തത്.

രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിൽ സത്യവും അഹിംസയും പരിപാലിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും സാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽത്തന്നെ അതിന്റെ ആവശ്യമില്ലെന്നുമാണ് ഈ നവീന യുഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായഗതി. എന്നാൽ ഗാന്ധിജി ഇതിനൊരുതി വരുത്തി. ലക്ഷ്യത്തോടൊപ്പംതന്നെ മാർഗ്ഗവും പരിശുദ്ധമായിരിക്കണമെന്നും രണ്ടും സത്യത്തിലും അഹിംസയിലും അടിയുറച്ചതായിരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഗാന്ധിജി തത്വോപദേശം നടത്തുകമാത്രമല്ല ചെയ്തത്. ആ തത്വങ്ങളെ തന്റെ ജീവിത നാടകത്തിൽ പകർത്തി അതനുകരിക്കാൻ ജനങ്ങളെ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ഏതൊരു ജോലിയും സത്യസന്ധതയോടും ആത്മാർത്ഥതയോടുംകൂടി നിർവ്വഹിക്കുന്നപക്ഷം അതിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ആത്മസംതൃപ്തിയിലൂടെ നമുക്ക് ഈശ്വരചൈതന്യം നേരിട്ടുകാണാമെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം.

സത്യാഗ്രഹങ്ങളിലൂടെയും ഉപവാസങ്ങളിലൂടെയും ബ്രഹ്മചര്യത്തിലൂടെയും ഗാന്ധിജി തന്റെ സത്യാന്വേഷണ പരീക്ഷണം നടത്തി. ഈശ്വരൻ സത്യത്തിന്റെ മൂർത്തിമത്ഭാവമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഈശ്വര സാക്ഷാത്കാരത്തിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം മതചിന്തകളായിരുന്നു. എതിരെ, സമാധാനപൂർണ്ണമായ ഒരു ലോകം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തു അദ്ദേഹം ഒട്ടൊക്കെ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഗാന്ധിജി തന്റെ തത്വസംഹിത ഈ ലോകത്തിന് കാഴ്ചവെച്ചതിനുശേഷമാണ് അന്തരിച്ചത്. ഇഷ്ടമുള്ളവ സ്വീകരിക്കാം. ഇഷ്ടമുള്ളത് തിരസ്കരിക്കാം. സോഷ്യലിസം എന്ന ആദർശം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് രക്തരൂക്ഷിതമായ ഒരു വിപ്ലവം ഒഴിച്ചുകൂടാൻവയ്യാത്ത ഒന്നാണെന്നാണ് പലരുടെയും അഭിപ്രായം. എന്നിരിക്കിലും സത്യത്തിലൂടേയും അഹിംസയിലൂടേയും മുന്നോട്ട് നീങ്ങുന്നപക്ഷം സോഷ്യലിസമല്ല അതിലും വലിയ ആദർശങ്ങൾപോലും നടപ്പിലാക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയുമെന്ന് ഗാന്ധിജി

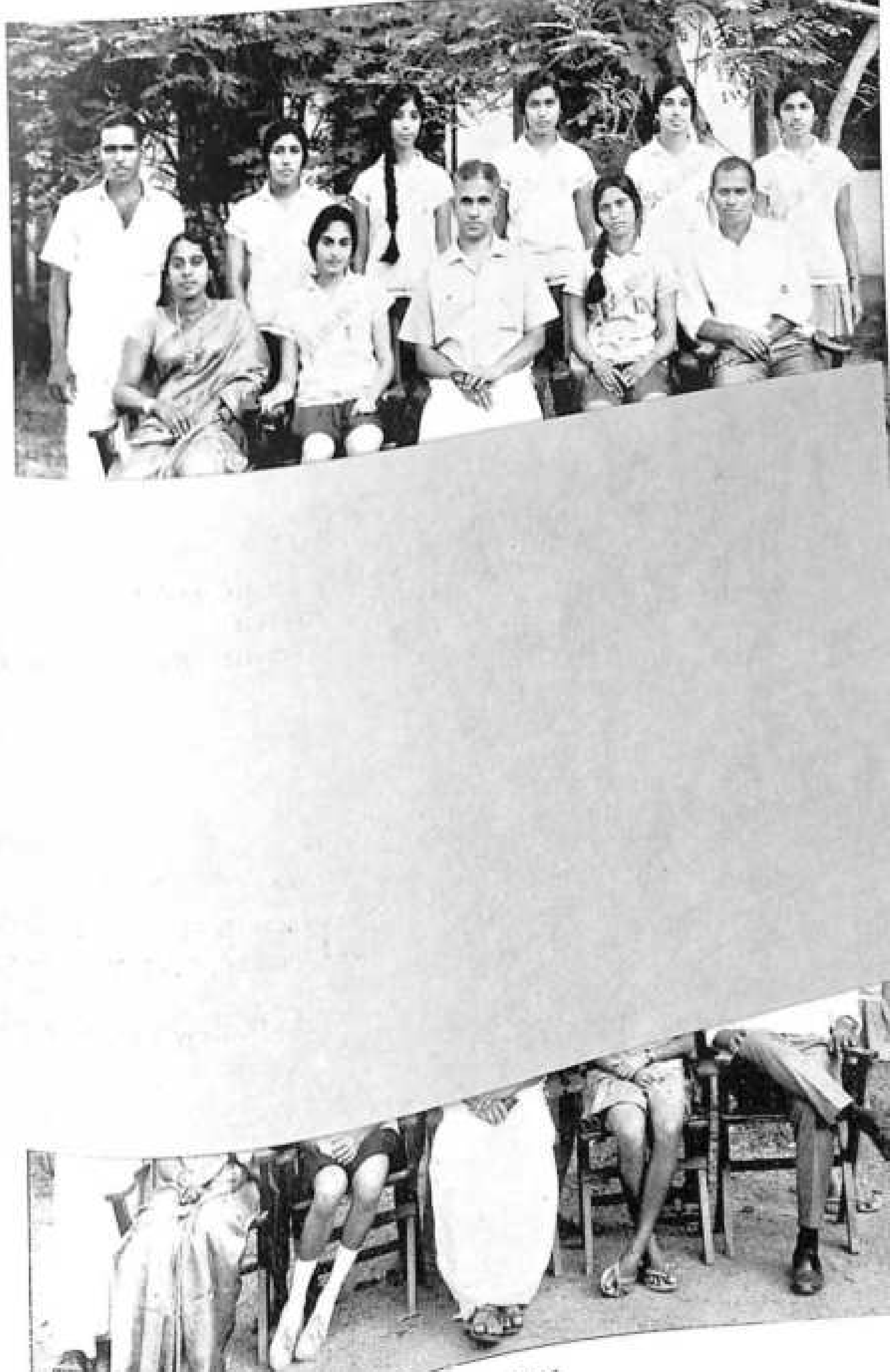

BASKET BALL

മഹാത്മജിയും ആധുനികയുഗവും

പ്രസന്ന

മഹാത്മജിക്ക് ഈ ആധുനിക യുഗത്തിൻെറ ശില്പവേലയിൽ വല്ല പങ്കുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെന്താണ്? അദ്ദേഹത്തിൻെറ അടിയുറച്ച ആത്മവിശ്വാസത്തിൽ

ത്തോടൊപ്പംതന്നെ മാർഗ്ഗവും പരിശുദ്ധമായിരിക്കണമെന്നും രണ്ടും സത്യത്തിലും അഹിംസയിലും അടിയുറച്ചതായിരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം നിർബന്ധിച്ചു. ഗാന്ധിജി ...ത

VOLLEY BALL

Sitting L. to R.—Mrs. A. K. Baby, Rachal Mathew (Captain), Mr. C. T. Benjamin (Principal), Susamma K. C., Mr. C. G. Varughese

Standing:—Mohammed (Games boy), Annamma Zacharia, Rema Korath, Mercy Philip, Usha Punnoose, Anne George

BASKET-BALL 1969–'70

District Runners-up

Sitting L. to R.—Mrs. A. K. Baby B. Sc., B. P. Ed., Shyla Mathai (Captain), Shri. C. T. Benjamin (Principal), Susi V. John, Sri. C. G. Varughese (Lecturer in Physical Education)

Standing:—Mohammed (Games boy), Annamma Zakaria, Regy Varughese, Padmakumari, Mercy Philip, Baby Jacob

അക്രമം കൊണ്ടുതന്നെ ചെറുക്കുന്നതിനെ അദ്ദേഹം വെറുത്തു. ഹിംസയെ അഹിംസ കൊണ്ട് അതായത് അധർമ്മത്തെ ധർമ്മംകൊണ്ട് കീഴടക്കുകയാണ് ഗാന്ധിജി ചെയ്തത്.

രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിൽ സത്യവും അഹിംസയും പരിപാലിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും സാദ്ധ്യമാണെങ്കിൽത്തന്നെ അതിൻെറ ആവശ്യമില്ലെന്നുമാണ് ഈ നവീന യുഗത്തിൻെറ അഭിപ്രായഗതി. എന്നാൽ ഗാന്ധിജി ഇതിനൊരുതി വരുത്തി. ലക്ഷ്യ

ലോകത്തിന് കാഴ്ചവെച്ചത് [illegible] അന്തരിച്ചത്. ഇഷ്ടമുള്ളവ സ്വീകരിക്കാം. ഇഷ്ടമില്ലാത്തത് തിരസ്കരിക്കാം. സോഷ്യലിസം എന്ന ആദർശം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് രക്തരൂഷിതമായ ഒരു വിപ്ലവം ഒഴിച്ചുകൂടാൻവയ്യാത്ത ഒന്നാണെന്നാണ് പലരുടേയും അഭിപ്രായം. എന്നിരിക്കിലും സത്യത്തിലൂടേയും അഹിംസയിലൂടേയും മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നപക്ഷം സോഷ്യലിസമല്ല അതിലും വലിയ ആദർശങ്ങൾപോലും നടപ്പിലാക്കാൻ നമുക്കു കഴിയുമെന്ന് ഗാന്ധിജി

VOLLEY BALL

BASKET BALL

HOCKEY

University Runners-up

Sitting L. to R :—Mrs. A. K. Baby, Susamma K. C. (Captain) C. T. Benjamin (Principal). M. C. Mariamma, Mr. C. G. Varughese (Lecturer in Physical Education)

Standing L. to R :— Supran (games boy), Mercy Philip, Annamma Philip, Leelamma Chacko, Ambujam K., Rebecca Thomas, Molly Ann Abraham, Cissy Babu. Shyla Mathai, Mary Thomas, Mary Joseph

തെളിയിച്ചു. മതത്തിന് അടിയുറച്ച വിശ്വാസമുള്ളവനേ ഉയർച്ചയുണ്ടാകൂ. അതിനാൽ ഒരു മതസഹിഷ്ണുതാബോധത്തോടെ എല്ലാ കിഷ്ടമായ മതം നിങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുക— എന്നദ്ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്തു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്വസംഹിതകൾ അതേപടി കൈക്കൊള്ളണമെന്നൊന്നും ഇപ്പറയുന്നതിന്നർത്ഥമില്ല. എന്നിരിക്കിലും വേണ്ടുന്ന മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി അതു് പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുക മാത്രമാണ് നമുക്കിന്ന് ചെയ്യുവാനുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ദേവനേപ്പോലെ കരുതി ആരാധിക്കുവാൻ പാടില്ല. അദ്ദേഹവും ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു— മജ്ജയും മാംസവുമുള്ളൊരു മനുഷ്യൻ. ഒരിക്കലും അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കരുതു്; ബഹുമാനിക്കയേ പാടുള്ളൂ.

ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലും ഗാന്ധിജിയെ ജനങ്ങൾ അനുകരിക്കുന്നുണ്ട്, ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ടു്. അമേരിക്കൻ ഗാന്ധിയായിരുന്ന മാർട്ടിൻ ലൂതർകിംഗും ജപ്പാൻ ഗാന്ധിയായിരുന്ന കഗാവായും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. ഗാന്ധിജി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹനസമരം രംഗത്തു് കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഓർത്തിരിക്കയില്ല. ഒരു ആദർശജീവിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തി ലോകമെമ്പാടും പരന്നു.

ഗാന്ധിജിയുടെ ജന്മശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ആ തത്വസംഹിതകൾ അനുയോജ്യമായവിധം നടപ്പിൽവരുത്തേണ്ടതു് നമ്മുടെ കടമയാണ്. അതിനുവേണ്ടി നമുക്കൊത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാം......—

ജയ്ഹിന്ദ്.

ചെറുകഥ

കഥാകൃത്ത്

എബ്രഹാം പീറ്റർ, വാഴൂർ

സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മേശപ്പുറത്തു ഫയലുകൾ കുന്നുകൂടിക്കിടക്കുന്നതുപോലെയാണ് കലാസ്സുകെട്ടുകൾ ഇരിക്കുന്നത്. കഷ്ടം! ഇതിനോടകം എത്ര മനുഷ്യരെ ജീവിതത്തിന്റെ പല ഘട്ടങ്ങളിൽവച്ച് കൊന്നൊടുക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്തൊരു കടുംകൈയാണിനി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്? നൂറു നൂറു മനുഷ്യരെ കഷ്ടതയനുഭവിപ്പിക്കുന്നു, കൊല്ലുന്നു, ആത്മഹത്യചെയ്യിക്കുന്നു. അവരുടെ കണ്ണുനീരിലും കഷ്ടപ്പാടിലുമാണ് തന്റെ വിജയം. എന്തുകൊണ്ടോ ഒരൊറ്റ കഥപോലും സന്തോഷത്തോടെ അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. സന്തോഷത്തിൽ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. നീറിദ്ദഹിക്കുന്ന മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളുടെ വികാരങ്ങൾ! അവയാണ് തന്റെ കലാസൃഷ്ടികൾ. പൂർത്തിയായവയും പൂർത്തിയാകാത്തവയുമായ ചെറുകഥകൾ, നോവലുകൾ! ഹായ്. ഇവയെല്ലാം തന്റെ തൂലിക ചലിച്ചതാണ്.

സഫലീകരിക്കാത്ത ആഗ്രഹങ്ങളുമായി ഇഷ്ടതോഴനെയും പ്രതീക്ഷിച്ച് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന യുവതികൾ. പണക്കാരി പെൺകുട്ടികളുടെ വലയിൽ കുടുങ്ങിയതുമൂലം നിരാശരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന യുവകോമളന്മാർ, നാടും വീടും ഉപേക്ഷിച്ച് ഒളിച്ചോടിപ്പോകുന്ന യുവതീയുവാക്കൾ, ആത്മഹത്യയെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്ന ഒരുകൂട്ടർ. ഇവരെല്ലാം തന്റെ മിത്രങ്ങളാണ്. ഇവരാണ് തന്റെ വിജയങ്ങളുടെ രഹസ്യം.

പാവം സണ്ണി! അയാൾക്ക് ഭ്രാന്താണ്. അയാളെ തെരുവിലൂടെ അലഞ്ഞു നടത്തുവാൻതുടങ്ങിയിട്ട് എത്ര നാളുകളായി? തെരുവുബാലന്മാരെക്കൊണ്ട് എത്ര പ്രാവശ്യം കല്ലെറിയിച്ചിരിക്കുന്നു? ഇതിനോടകം എന്തുമാത്രം വേദനകൾ അയാൾ അനുഭവിച്ചു?

ഇനിയും കഷ്ടതപ്പെടുത്തിക്കൂടാ. കടുത്ത നിരാശയാണ് അയാളെ ഭ്രാന്തനാക്കി മാറ്റിയത്. പരീക്ഷയിൽ തോറ്റതും, പിതാവിന്റെ മരണവും, 'കാമുകി'യുടെ വിവാഹവും അയാളെ നിരാശയിലേക്കു തള്ളിവിട്ടു. ഇനിയും അയാളെ ഈ യാതനകളിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കണം. അതിനെന്തുചെയ്യണം? രോഗം ഭേദമാക്കിയാൽ നോവൽ 'കോമഡി'യാകും, അതു പാടില്ല. 'ട്രാജഡി'തന്നെ ആയിരിക്കണം. അപ്പോൾ സണ്ണിയെ കൊല്ലണം. എങ്ങനെ കൊല്ലുവാൻ സാധിക്കും? റയിൽപ്പാളത്തിലേക്കു പറഞ്ഞയച്ചാലോ? അതിൽ പുതുമയില്ല. നിരാശരാകുന്ന സകലരുടെയും ആശാകേന്ദ്രം റയിൽപ്പാളമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ആകാശത്തിനും ഭൂമിക്കും ഇടയിൽ യൂദായെപ്പോലെ ഒരു മുഴം കയറിൽ.... ടിക് റവൻടി കൊടുത്താലോ? പാടില്ല: കുട്ടിയെ കൊല്ലുന്ന വിഷം ഉപയോഗിച്ച് മനുഷ്യനെ കൊന്നുകൂടാ.

എന്തെങ്കിലും നവീനമായ ഒരാശയം കിട്ടണം. കുറെ നടക്കുവാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. സ്റ്റാച്യൂജംക്ഷൻകടന്ന് മുൻപോട്ടു നടന്നു. സെക്രട്ടറിയേറ്റ് ഗേറ്റിനുമുൻപിലൂടെ നടന്നപ്പോൾ സമരക്കാരുടെ മുറവിളികൾ കേൾക്കാമായിരുന്നു. സ്പെൻസർ ജംക്ഷനിലെത്തിയപ്പോൾ കുറെസമയം അവിടെ നിന്നു. മരയ്ക്കാത്തിപ്പെണ്ണുങ്ങൾ മീൻ നിറച്ച കുട്ടകളുമായി ഓടിപ്പോകുന്നു. എന്തൊരു ചന്തം ആ ഓട്ടത്തിന്! ഹും... എന്തൊരു ഗന്ധം? തലച്ചോറിലേക്ക് ഇരച്ചു കയറുകയാണ്. സണ്ണിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയ്ക്കിപ്പോൾ സ്ഥാനമില്ല. മരയ്ക്കാത്തിപ്പെണ്ണിന്റെ മീൻകുട്ട! അതേപ്പറ്റി ഒരു കഥ എഴുതിയാലോ? റോഡിന്റെ ഒത്തനടുവിൽനിന്ന് ഒരു വെള്ളയുടുപ്പുകാരൻ കഥകളി നടത്തുന്നു. നന്നായിരിക്കുന്നു. ഒന്നാന്തരം അഭിനയം. ഇയാളെയും ഒരു കഥാനായകനാക്കണം. തലസ്ഥാന നഗരിയിൽ 'ഓട്ടോമാറ്റിക് സിഗ്നൽ' വരേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് സകല കവലകളിലും പോയിനിന്ന് വിളിച്ചുപറയണം എന്നുതോന്നി. അതേപ്പറ്റി സകല പത്രങ്ങളിലും എഴുതണമെന്നുതോന്നി. പക്ഷേ എന്തു പ്രയോജനം? പറഞ്ഞാൽ ആരു കേൾക്കുവാനാണ്. എഴുതിയാൽ ആരു വായിക്കുവാനാണ്?

പാളയം ബസ്സ്സ്റ്റോപ്പിലെത്തി റോഡിന്റെ അരികുചേർന്നുനിന്നു. പാളയം പള്ളിയിൽനിന്നും സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞ് ഭക്തജനങ്ങൾ പുറത്തേക്കു പോകുന്നു. "ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ സ്റ്റേഡിയ"ത്തിൽ ആരൊക്കെയോ പ്രാക്ടീസുചെയ്യുന്നു. "ഭാഗ്യക്കുറി ടിക്കറ്റുകൾ, കേരളം, മദ്രാസ്, പഞ്ചാബ്, ഹരിയാന, മധ്യപ്രദേശ് ഭാഗ്യക്കുറിടിക്കറ്റുകൾ. ഉടൻ വാങ്ങുക. നറുക്കെടുപ്പിന് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കൂടിമാത്രം. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കു ശേഷം നിങ്ങളിൽ ആരാണ് ഒരു ലക്ഷാധിപതി എന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ പോകുകയാണ്. മാസങ്ങളില്ല; ആഴ്ചകളില്ല; ദിവസങ്ങളില്ല; ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ കൂടിമാത്രം. മടിച്ചുനില്ക്കാതെ മുൻപോട്ടുവരൂ. ഭാഗ്യവാന്മാരേ ഭാഗ്യവതികളേ. വരൂ ... .. വേഗം വേഗം കടന്നുവരൂ.... —"

ഭാഗ്യക്കുറി ഏജന്റുമാരുടെ പരസ്യപ്രക്ഷേപണമാണ്. ഭാഗ്യക്കുറി! കൊലച്ചക്രം! എത്രയെണ്ണം എടുത്തിരിക്കുന്നു? മുടക്കിയ കാശെങ്കിലും കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ സങ്കടമില്ലായിരുന്നു. അവിടെ വളരെനേരംനിന്നു. നിരാശതോന്നി. യാതൊരാശയവും കിട്ടിയില്ല. ബസ്സ്സ്റ്റോപ്പിനടുത്തുള്ള ഷാപ്പിൽ ഒന്നു കയറി. ഒരു കുപ്പിയും ഗ്ലാസ്സും മുൻപിൽ വന്നുനിന്നു. അതിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ ഡോക്ടറുടെ ആജ്ഞ ഓർത്തു. "ലഹരിസാധനങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ഉപയോഗിച്ചാൽ ജീവൻ അപകടത്തിലാകും." സിഗററ്റു വലിക്കുന്നതുപോലും വിലക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ഈ വിലക്ക് ആരു വകവയ്ക്കുന്നു? ജീവൻ പോകുകയാണെങ്കിൽ പോകട്ടെ. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ മരിക്കണം. എന്നാൽ പിന്നെ ഇന്നുതന്നെ ആയാലെന്താ? ജീവിക്കുമ്പോൾ സുഖമായി ജീവിക്കണം. അതിന് ഈ കുപ്പി കൂടാതെ വയ്യ. സാഹചര്യങ്ങൾ ആ സ്ഥിതിയിലെത്തിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആവശ്യത്തിന് കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം ഒരു സിഗററ്റും വലിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും നടന്നു. മ്യൂസിയം പാർക്കിലെ ഒരൊഴിഞ്ഞ ബഞ്ചിൽ കയറിയിരുന്നു.

തിരികെ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ പാതിരാത്രി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരാശയം തലച്ചോറിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നതുപോലെ ഒരു തോന്നൽ. ശരി എഴുതിക്കളയാം. ജനലഴികൾക്കിടയിലൂടെ റോഡിലേക്കു നോക്കി. തികച്ചും ശൂന്യം. പേപ്പറും പേനയും എടുത്തുവച്ചു. എഴുതിയെഴുതി പേജുകൾ മറിക്കണം. സണ്ണിയെ കൊല്ലണം. ഒരു സിഗററ്റെടുത്തു കത്തിച്ചു വലിച്ചുതുടങ്ങി. എന്തോ ഓർത്തിട്ടെന്നവണ്ണം പെട്ടെന്ന് നിശ്ചലനായി. ഭിത്തിയിലിരിക്കുന്ന ഫോട്ടോകൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അപ്പൻ! അതിനടുത്ത ഫോട്ടോയിൽ അമ്മ! പിന്നെ ഗീത! ഇവയെല്ലാം ഇന്നും സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്നു. ഇവരുടെ ഓർമ്മകളാണ് ഇന്നും തന്നെ ജീവിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. അപ്പൻ ഒരു സാഹിത്യകാരനല്ലായിരുന്നു. അമ്മയും യാതൊരു കൃതിയും എഴുതിയിട്ടില്ല. ചേച്ചിമാരും യാതൊന്നും എഴുതിയിട്ടില്ല. ഇളയ സന്താനമായി പിറന്ന താൻ മാത്രം കലാകാരനായി. നാലുപെൺകുട്ടികളെ പ്രസവിച്ചതിനുശേഷം ജന്മം നൽകിയ ഒരേയൊരാൺ! ഏകാന്തതയിൽ വളരുവാൻ സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രചോദനം നൽകി. ബാഹ്യലോകവുമായി യാതൊരു ബന്ധത്തിനും ഇടം നൽകിയില്ല. ഏകാന്തതയിൽ സംതൃപ്തികണ്ടെത്തുന്ന ഒരു യുവാവായി മാറിയപ്പോൾ കൂട്ടുകാർ പരിഹസിക്കുമായിരുന്നു. "നാണം കുണുങ്ങി" അതിനുത്തരവാദി ഞാനാണോ? ഞാൻ വളർന്നുവന്ന സാഹചര്യമല്ലേ?

ഉദ്യോഗം ലഭിച്ചതോടെ വീടിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി. വീട്ടിലേക്ക് ഒന്നു ചെല്ലുവാൻ അമ്മ മുടങ്ങാതെ എഴുതുമായിരുന്നു. പക്ഷേ! പോകില്ല. അങ്ങൊട്ടു കത്തുകൾ കിട്ടുമ്പോൾ ഒന്നുപോകും; അടുത്ത ദി

വസം തിരികെപ്പോരും. വിവാഹം നടത്തണമെന്ന് പലരും നിർബന്ധിച്ചു. പക്ഷേ! ഒരു സാഹിത്യകാരൻ വിവാഹിതനായിക്കൂടാ എന്നായിരുന്നു എന്റെ പ്രമാണം. കാരണം, അവന് ഭാര്യയോടൊത്ത് സന്തോഷമായി ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ വിവാഹിതനാകുന്നതു കാണുവാൻ കൊതിച്ചിരുന്ന അച്ഛനും അമ്മയും സഫലീകരിക്കാത്ത ആഗ്രഹങ്ങളുമായി മൺമറഞ്ഞു. വർഷങ്ങൾക്കുമുൻപ് ഹൃദയത്തിനേററ ഒരു മുറിവാണ് വിവാഹത്തിൽനിന്നും തന്നെ ആദ്യമായി അകററിനിർത്തിയതു്. ഒരിക്കലും കരിയാത്ത ഒരു മുറിവ്. അതു് കരിയാത്തിടത്തോളം കാലം......

കോളേജിൽ വച്ചാണ് ഗീതയെ കണ്ടതും പരിചയപ്പെട്ടതും. അന്തഃകരണം അതിനെ വിലക്കി. എങ്കിലും അതു വകവച്ചില്ല. ജീവിതത്തിലാദ്യമായി ഒരു സ്ത്രീയോട് അടുത്തു. അതുവരെ അയോഗ്യമായി കരുതിയിരുന്ന പലതും യോഗ്യമായിത്തോന്നി. അവളെ ജീവനിൽപ്പരം സ്നേഹിച്ചു. ഗീതയെക്കൂടാതെ ജീവിതം സാദ്ധ്യമല്ലെന്നായി. അവൾ എന്റെ എല്ലാമായിത്തീർന്നു എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു. പക്ഷേ......

ഗീതേ! നീ ഇന്നെവിടെയാണ്? വേദനയുടെ തീച്ചൂളയിൽ കിടന്നു ഞരങ്ങുന്ന, ദിനംപ്രതി നീറി ദഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, നിന്റേതുമാത്രമായിരുന്ന ഈ ബാബുവേട്ടനെ ഇന്നു നീ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല; ഇന്ന് അതൊന്നും ഓർക്കുവാൻ നിനക്കു സാധിക്കില്ല. നീ എന്നെ ഓർക്കണം എന്നു പറയുവാൻ എന്തധികാരം എന്നു നീ ചോദിച്ചേക്കാം. ചോദിച്ചില്ലെങ്കിലേ അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതുള്ളൂ. തളിരിലകളെ തലോടിവന്ന കുളിർകാററ് തഴുകി കടന്നുപോയപ്പോൾ, ചുററും നിന്നിരുന്ന കാട്ടുചെടികൾ തളിരിലകൾ ഇളക്കി ആശീർവദിച്ചപ്പോൾ, കൂററൻ പാറപ്പുറത്തിരുന്നുകൊണ്ട് എന്റെ കൈകളിൽ പിടിച്ച് നീ സത്യം ചെയ്ത ആ നിമിഷം! അതു് ഇന്നും എന്റെ സ്മരണയിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. അതു് അന്ന് കുളിർമ്മനൽകുന്ന ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. ഇന്ന് ആ സ്മരണപോലും എന്നിൽ വിദ്വേഷം ജനിപ്പിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ഞാനതു് ഓർത്തുപോകുന്നു. ഓർക്കാതിരിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കില്ല. നിനക്ക് അതു സാധിക്കുമെങ്കിലും. എന്റെ കണ്ണുകളിൽത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നീ ചോദിച്ചു.

''ബാബുവേട്ടാ, ഇനിയെന്നാണ് നാം കാണുന്നതു്?'' ഞാൻ യാതൊന്നും പറയാതിരുന്നപ്പോൾ നീ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ''എന്താണൊന്നും മിണ്ടാത്തതു്?''

"ഗീതേ ! ഞാനെന്തു പറയുവാനാണ്? "

''എന്നോടു പറയുവാൻ ഒന്നുമില്ലേ? ''

''നിന്നോടു മാത്രമേ ഞാനെന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ, ഇനിയും നിന്നോടു മാത്രമേ പറയുവാനുമുള്ളൂ. പക്ഷേ ! ....''

'' എന്താണ് ? "

''ഒന്നുമില്ല. ''

''ബാബുവേട്ടൻ എന്നിൽനിന്നും എന്തൊക്കെയോ ഒളിച്ചുവച്ചു സംസാരിക്കുന്നു. ഈ വേർപാടിന്റെ നിമിഷമെങ്കിലും തുറന്നു പറഞ്ഞുകൂടെ? ''

"പറയാം. നിന്നോടെല്ലാം പറയാം. നാം തമ്മിൽ എങ്ങനെയോ അടുത്തുപോയി. ഇപ്പോൾ വേർപെടുന്നു. ഇതു് ഒരു പക്ഷേ ശാശ്വതമായ... അഥവാ ഇനിയുമൊരിക്കൽ നാം കണ്ടുമുട്ടിയേക്കാം. അതു് പല വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞായിരിക്കാം. അതിനിടയിൽ...''

"അതിനിടയിൽ...? പറയൂ..."

''ഗീതയെ എനിക്കു നഷ്ടപ്പെടുമോ? "

"ബാബുവേട്ടാ... ! എന്നെ ഇനിയും വിശ്വാസമായിട്ടില്ലേ? ''

"നിന്നെ എനിക്കു വിശ്വാസമാണ്. പക്ഷേ ! ഈ ലോകം! അതിൽ വിശ്വാസം അർപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കില്ല.''

"അതെന്താണ് ? ''

"ഗീത ഒരു ധനിക കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവൾ. ഞാനോ? ഒരു ദരിദ്രൻ ! അർഹിക്കാത്തതല്ലേ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്?''

''അർഹിക്കാത്തതും ആഗ്രഹിച്ചുകൂടെ ? "

''ആഗ്രഹിക്കാം. പക്ഷേ ലഭിക്കില്ല ഗീതേ...''

''ബാബുവേട്ടാ ! എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ. ഞാൻ സത്യം ചെയ്യുന്നു. ഞാനെന്നും ബാബുവേട്ടന്റേതു മാത്രമായിരിക്കും. സത്യം."

"ഗീതേ......''

''ബാബുവേട്ടാ....''

നിന്റെ വാക്കുകളെ ഞാൻ അക്ഷരംപ്രതി വിശ്വസിച്ചു. അതിനു എനിക്കു കിട്ടിയ പ്രതിഫലമോ?

അതെപ്പററി അന്വേഷിക്കുവാൻ നീ മിനക്കെടാറില്ലല്ലോ? വേണ്ട, നിനക്കിന്ന് അന്വേഷിക്കുവാൻ ഭർത്താവുണ്ട്. ആ ഭാഗ്യഹീനൻ അഥവാ ഭാഗ്യവാൻ ആരാണ്? അതു പറയുവാൻ നിനക്കു മനസ്സില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിൽ പറയേണ്ട. പൂർവ്വകാലസ്മരണകളൊക്കെ ഇന്നലെയെന്നോണം എന്നെ പിന്തുടരുന്നു, അവ ഓരോന്നും ഹൃദയഭിത്തികളിൽ കുത്തി നോവിക്കുന്നു. വിയർപ്പുതുള്ളികൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാണയങ്ങൾ നിനക്കുവേണ്ടി വാരിയെറിയുന്നതിൽ ഞാൻ സംതൃപ്തി കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. അച്ഛന്റെ വിയർപ്പിന്റെ വില നിന്റെ മുമ്പിൽ ഞാൻ വാരിയെറിഞ്ഞു. അതിനു എനിക്കു കിട്ടിയ പ്രതിഫലമോ ? വഞ്ചന !

പ്രകൃതിയുടെ വികൃതികളെ നോക്കി പല്ലിളിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഒരായിരം പിശാചുക്കൾ എന്റെ ചുററും കൂടുന്നു. റേഡിയോ ഗാനത്തിന്റെ മാധുര്യമോ പ്രകൃതിയുടെ സൗന്ദര്യമോ യാതൊന്നും ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. വഞ്ചനയുടെയും ക്രൂരതയുടെയും കറുത്ത മുഖങ്ങൾ ഓടിയണയുന്നു എന്റെ മുമ്പിൽ. കനത്ത കറുത്ത ഒരു കരിമ്പടം എന്റെ മുൻപിൽ ഒരു ഉരുക്കു കോട്ട പോലെ നില്ക്കുന്നു. അതിന് അപ്പുറം കടക്കുവാൻ വഴിയില്ല. അടച്ചുപ്പെട്ട ഈ വഴികളൊന്നും ഇനിയും തുറന്നു കിട്ടില്ലേ? തുറന്നു കിടക്കുന്ന വാതിലുകളിലൂടെയും വഴികളിലൂടെയും കയറിയിറങ്ങി രസിച്ചു നടന്നതിനു കിട്ടിയ പ്രതിഫലമാണോ ഈ അടച്ചപ്പെട്ട വഴികൾ? ചുററുപാടും അന്ധകാരം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നോ? ഈ ഇരുട്ടിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞു് എത്രകാലം ജീവിക്കണം? എന്നെ ഈ അന്ധകാരത്തിലേക്കു തള്ളിയിട്ട നീ ഒരു കൈത്തിരിയെങ്കിലുമായി വരുമോ ?

കളകളാരവത്തോടെ ഒഴുകുന്ന ആലുവാപ്പുഴയിലെ ജലത്തെ നോക്കി മധുരമായി നീ പാടിയ ഗാനങ്ങൾ, അവയോടു ചേർന്നുള്ള പൊട്ടിച്ചിരികൾ, എല്ലാം ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ അന്ധകാരത്തിൽ നിന്റെ പൊട്ടിച്ചിരിയുടെ ശബ്ദം ഭയാനകമായി ഞാൻ കേൾക്കുന്നു. അപ്പോൾപോലും ഞാൻ നിന്നെ ഓർക്കുന്നു. ഭയാനകമായ ഓർമ്മകൾ! നീ ഇന്നെനിക്കു ഒരു പേടി സ്വപ്നമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നെ ഇഞ്ചിഞ്ചായി കൊല്ലുന്നതിൽ നീ ഇന്ന് സന്തോഷം കണ്ടെത്തിയേക്കാം, ഇങ്ങനെയാണോ നീ മനസ്സുഖം നേടുവാൻ ആശിക്കുന്നതു് ? ഒരുവന്റെ നെഞ്ചിൽ കഠാര കുത്തിയിറക്കിയിട്ടു അതിൽനിന്നും ഒഴുകുന്ന ചോര കുടിച്ചുവേണോ ദാഹം തീർക്കുവാൻ ? ആ കട്ടച്ചോരയിൽ കൈവിരൽ മുക്കി വേണോ നിനക്കു തിലകം ചാർത്തുവാൻ? എന്നിട്ടു വേണോ നിന്റെ സൗന്ദര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ? ഹോ ! മാടപ്രാവു കഴുകനായി മാറുകയാണോ ?

നിശയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ ഞാൻ നിന്റെ ഗാനങ്ങൾ കേൾക്കുന്നു. മേഘങ്ങൾക്കിടയിൽനിന്നും ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ ദേവതപോലെ നീ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ശോഭയാർന്ന മുഖകമലത്തിൽ വിടർന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ, നീ ആകാശത്തിലൂടെ ഒഴുകിയൊഴുകി വരുന്നു. വെണ്മയാർന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച നിന്റെ സുന്ദരാകാരം നോക്കി അത്യാർത്തിയോടെ ഞാൻ കൈകൾ നീട്ടി നിന്നെ പുണരുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. നിന്റെ ഗാനമാധുരിയിൽ ലയിച്ചു നിർവികാരനായി നോക്കിനില്ക്കുന്നു. എന്ത് ? നീ അപ്രത്യക്ഷയാകുന്നോ ? രൂപം മാറുന്നോ ? ആകൃതി വ്യത്യാസപ്പെടുന്നോ? ഒരു ക്രൂരരാക്ഷസിയോ? പ്രേതമോ ? വിരൂപമായ പല്ലുകൾ ! ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ ! ബീഭത്സമായ മുഖം! ഗീതേ നീ തന്നെയാണോ ഇതു് ? വയ്യ ! ഇതു കാണുവാൻ കെല്ലില്ല. കണ്ണുകൾ മുറുകെ അടച്ചു.

കൈയിലിരുന്ന പുകയുന്ന സിഗരററു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ആ രൂപം മറക്കുവാൻ സാ

ധിക്കുന്നില്ല. അന്ധകാരത്തിൽ ആ രൂപം! വയ്യ. സഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഭിത്തിയിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന ഗീതയുടെ ഫോട്ടോ എടുത്തു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. പൊട്ടിച്ചിതറിയ കണ്ണാടിച്ചില്ലുകൾ മുറിയിലെല്ലാം നിരന്നു കിടക്കുന്നതു കണ്ടു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. തൃപ്തിയായി. ഗീതയെ തകർത്തുകളഞ്ഞു. വിജയാട്ടഹാസത്തോടെ ടെറസ്സിലേക്കു കയറിപ്പോയി.

ശാന്തം! സകലവും ശാന്തം! പാതിരാനേരത്ത് അല്ലെങ്കിലെന്തിരിക്കുന്നു ബഹളം വയ്ക്കുവാൻ? ഹായ്! ഇതാണ് ലോകം. ശബ്ദമില്ല. ചലനമില്ല, വെളിച്ചമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ലോകമാണ് തനിക്കാവശ്യം. അവിടിരുന്ന് എഴുതണം. ഈ ലോകത്തിൽ മാറാതും ഇല്ല. സ്ത്രീജനങ്ങളോട് വെറുപ്പാണ്. അവരെ കാണുവാൻ മനസ്സ് അനുവദിക്കില്ല. ആരും തന്നെയും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട. ആരുടെയും സഹതാപവും വേണ്ട. അതിനുവേണ്ടിയാണു ഉദ്യോഗംകൂടി രാജിവെച്ചത്. തനിക്കു ഭ്രാന്താണെന്നു പലരും പറയുന്നു. പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ, ഇഷ്ടംപോലെ എന്തും പറയുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എല്ലാവർക്കുമുണ്ടല്ലോ.

മനുഷ്യരുടെ നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ ഞാൻ കാണുന്നു. അവയെപ്പറ്റി എഴുതുന്നു. അങ്ങനെ തന്റെ കൃതികളൊക്കെ വിജയിക്കുന്നു. നീറുന്ന മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമാണ് തന്റെ നോവലുകൾ. ഒരു സിഗരറ്റുകൂടി കത്തിച്ചു വലിച്ചാലോ? ഡോക്ടർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്താണ്? അതൊന്നും കാര്യമാക്കാനില്ല വലിക്കുക തന്നെ. ഒന്നല്ല, രണ്ടല്ല, മൂന്നു സിഗരറ്റുകൾ ഒന്നിച്ചു വലിച്ചു. ഹായ്! എന്തൊരു സുഖം! ഇപ്പോഴാണു ഭാവനകൾ ഉണർന്നു തുടങ്ങുന്നത്. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നും ബഹിർഗ്ഗമിക്കുന്ന ചുട്ടുപിടിച്ച വികാരവിചാരങ്ങളെ തന്റെ തൂലികയിലൂടെ ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കാഴ്ചവയ്ക്കും. അതു വായിച്ചെങ്കിലും ലോകർ മനസ്സിലാക്കട്ടെ. അങ്ങനെയെങ്കിലും സമൂഹം നന്നാകുമോ എന്നു നോക്കട്ടെ. വീണ്ടും സിഗരറ്റു പുകഞ്ഞപ്പോൾ ചുമ തുടങ്ങി. ഖൊൽ.... ഖൊൽ.... ഖൊൽ.... അന്തമില്ലാത്ത ചുമ. എന്നിട്ടും സിഗരറ്റു കളയുവാൻ മനസ്സനുവദിച്ചില്ല. ചുമയുടെ ശക്തി കൂടി വരികയാണ്. ചങ്കു പൊട്ടിത്തെറിച്ചു പോകുമെന്നു തോന്നി. ടെറസ്സിൽ കിടന്നു. ഡോക്ടറുടെ വാചകം മുഴങ്ങി കേൾക്കുന്നു. "ലഹരി സാധനങ്ങൾ ഇനിയും ഉപയോഗിക്കരുത്" ചുമച്ചു ചുമച്ചു തുപ്പി. രക്തവും കഫവുംകൂടി കട്ടപിടിച്ചത്! ദേഹം തളരുകയാണ്. തീരെ അവശത അനുഭവപ്പെട്ടു. അപ്പോഴും ഓർത്തു പോയി, "സണ്ണിയെ എന്തു ചെയ്യണം?" ആ ഓർമ്മകളെയും മറച്ചുകൊണ്ടു ബോധം മറഞ്ഞുപോയി

മണൽച്ചിറകൾ

മോഹൻ കര്യൻ

കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തിന്റെ സ്മരണകൾ ഏറ്റുപാടുന്ന, പേരകേട്ട സുഖവാസകേന്ദ്രത്തിന്റെ കുന്നിൻ ചരിവിലുള്ള മനോഹരമായ ഉദ്യാനത്തിലെ, തണുത്തുറഞ്ഞ കോൺക്രീറ്റ് ബഞ്ചിലിരുന്ന, സതീശ് ആലോചിച്ചു—

ഓർമ്മകൾ തന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം താങ്ങാനാവാത്ത ഭാരമാണ്; കാലത്തിന്റെ അനുസ്യൂതമായ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ട് ലക്ഷ്യമില്ലാതെ നടക്കുന്ന ഒരു പൊങ്ങുതടിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന . കലാകാരനായ സതീശ്—

ഉറക്കത്തിനും ഉണർവ്വിനുമിടയിൽ കണ്ട ലോലവർണ്ണങ്ങളുടെ അവ്യക്തസുന്ദരമായ ഒരു ലോകം തനിക്ക് എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു—

ജീവിതം പകലുറക്കത്തിൽ കണ്ട സ്വപ്നം പോലെ അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു—

വലിഞ്ഞുനീങ്ങുന്ന ഭാരവണ്ടി പോലെ യായിരുന്ന ജീവിതം. തികച്ചും യാന്ത്രികം-

—അവശേഷിക്കുന്നത് കഴിഞ്ഞുപോയ ഇന്നലെകളെക്കുറിച്ചുള്ള മങ്ങൽപറ്റാത്ത ഓർമ്മകളാണ്.— അതിനുമാത്രമേ ആശ്വാസം നല്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു— സുന്ദരമായ അനേകം സ്വപ്നങ്ങൾ താലോലിച്ചു വളർത്തിയിരുന്ന ഒരു കാലം— പേരുകേട്ട കോളജിൽ, വർണ്ണങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്വപ്നലോകത്തിൽ, ഒരു നായകനെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലം—

—എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് വസന്തത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ വിരിയുന്ന പുഷ്പങ്ങളാണ്— തിരിച്ചുകിട്ടാത്ത സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പൂക്കൾ.

കാലത്തിന്റെ സ്മരണകൾ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഇരുളടഞ്ഞ മനസ്സിന്റെ ഉള്ളറകൾ തുറന്നുനോക്കുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത വേദനയനുഭവപ്പെടുന്നു—

—ഇപ്പോൾ; അലിഞ്ഞുചേരാൻ പറ്റാത്ത ജീവിതം ഒരു ഭാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.— അതിറക്കിവയ്ക്കാൻപോലും താൻ അശക്തനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

—മനസ്സ് ചപലനായ ഒരു കുരങ്ങനാണെന്ന് പറഞ്ഞതാരാണ്?

ഏതായാലും തന്റെ കാര്യത്തിൽ അതു തികച്ചും സത്യമാണെന്നയാൾ ഓർത്തു—

—പൂമ്പാറ്റയെ അന്വേഷിക്കലായിരുന്നു തന്റെ ജീവിതം, ഓരോ പൂവിനെയും സ്നേഹിക്കുക, കൈയിലെത്തുമ്പോൾ പുതുമനഷ്ടപ്പെട്ടു വീണ്ടും അന്വേഷിക്കുക—

സൗന്ദര്യം തേടിയുള്ള പോക്കിൽ ജീവിതത്തിലെ സുന്ദരമായ കാലം കടന്നുപോയതറിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നതല്ലേ സത്യം?

അവസാനം ജീവിതം കുടുംബമെന്ന തടവുമുറിയിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ഇന്നലെയുടെ ഞാത്ത കണ്ണുകൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നില്ലേ?

ആരെയാണ് കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടത്?

സൗന്ദര്യം തേടിയുള്ള പോക്ക് കുറ്റപ്പെടുത്തലിൽ അവസാനിക്കുന്നു.

"ഓ, ആ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്നാൽമതി."

ബാഹ്യലോകവുമായി വീണ്ടും ബന്ധപ്പെടുത്തിയത് ഒരു കൂട്ടം കോളേജ് പിള്ളേരുടെ ശബ്ദമായിരുന്നു—

ഒരുകാലത്തു് തന്റേതു മാത്രമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു ജീവിതം ഇന്നു് മറ്റുള്ളവർ പങ്കിടുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അസ്വസ്ഥതതോന്നി.

—അവർ ജീവിതം ആസ്വദിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു— നാളെയെപ്പററി ഓർക്കാതെ—

—കലാകാരനായ സതീശും അക്കൂട്ടത്തിൽ കണ്ടേക്കും. വിപ്ലവിയായ സതീശ്—

പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു കടന്നുപോകുന്ന അവരോടു വിളിച്ചുകൂവണമെന്നു തോന്നി—

" ഈ ജീവിതത്തിന്റെ മൂകസാക്ഷിയാണു് ഞാൻ "—

വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്—

ഇതേ കുന്നിൻചരിവിലൂടെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് നടന്നിരുന്നപ്പോൾ ഇപ്പോൾ ഇവരനുഭവിക്കുന്ന അതേ വികാരമായിരുന്നില്ലേ തനിക്കും?

ബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതും, ഹൃദയത്തിൽ പോറലേൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തകർന്നുപോയതും ഇവിടെവെച്ചാണു്—

അതായിരിക്കും ഈ സ്ഥലത്തിനോട് പ്രത്യേകതാല്പര്യം തോന്നുവാൻ കാരണം. വേദനയിൽ പൊതിഞ്ഞ ഒരു സംതൃപ്തി ഇവിടെയിരിക്കുമ്പോൾ തനിക്കനുഭവപ്പെടുന്നു.

പരിചയമുള്ള മുഖങ്ങൾ ഓരോന്നായി അവ്യക്തതയിൽ നിന്നുയർന്നുവരികയാണു്— ഈ പരിസരത്തിനുമാത്രമേ കഴിച്ചുമൂടിയ ഓർമ്മകൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവരാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു—

—കൃശഗാത്രയായി അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന ചുരുണ്ടമുടിയുള്ള നീണ്ടുമെലിഞ്ഞ കോളേജ് കുമാരൻ ആരെയാണു് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതു്?

—രാജേശ്കുമാർ മിശ്ര— ഒരു ലക്ചറർ പോസ്റ്റിനും, ഒരു പെൺകുട്ടിയ്ക്കുംവേണ്ടി, സ്വന്തം കൂട്ടുകാരെ തള്ളിപ്പറയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന രാജേശ്കുമാർ മിശ്രയെപ്പററി പുച്ഛമായിരുന്നു—

ഇന്നു് മനസ്സിലാകുന്നു— നിങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വിജയമായിരുന്നു— സ്നേഹമെന്നതു് വികാരമല്ല സെന്റിമെന്റലിസമാണെന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ഒരിക്കലും പിരിയുകയില്ലെന്നും, മരണംവരെ സ്നേഹം നിലനിർത്തണമെന്നും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന നാലു കൂട്ടുകാരെക്കുറിച്ചോർത്തു.

—ഇന്നു് അവരുടെ മുഖങ്ങൾപോലും അവ്യക്തമായിട്ടേ ഓർമ്മിക്കാനാവൂ—

കാലം ബന്ധങ്ങളുടെ കെട്ടഴിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതു് എത്രമാത്രം ശരിയാണു്?

ഉററസുഹൃത്തായിരുന്നു, എല്ലാം അന്യോന്യം കൈമാറിയിരുന്നു, കലയും രാഷ്ട്രീയവുമായി നടന്നിരുന്ന, വലിയ ശരീരവും അതിനേക്കാൾ വലിയ ഹൃദയവുമുണ്ടായിരുന്ന, വികാരജീവിയായ—

—രാമചന്ദ്രൻ അവനെപ്പററി കേട്ടിട്ട വർഷങ്ങൾതന്നെയായെന്നു തോന്നുന്നു.

അവസാനമായി കണ്ടതു് കായൽത്തീരത്തുള്ള പേരുകേട്ട നഗരത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധിപെററ ഒരു പുസ്തകശാലയുടെ അരികിലുള്ള തിരക്കുപിടിച്ച കൊച്ചു റസ്റ്റാറന്റിലെ ക്യാബിനിൽ. കായലിന്നഭിമുഖമായിരുന്നു്, കഥപറഞ്ഞിരുന്ന രാമചന്ദ്രന്റെ സ്വഭാവം ഇന്നു് ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമാണു്—

—രാഷ്ട്രീയവും കലയുമായി നടന്ന അവനും ജീവിക്കാൻ മറന്നുപോയിരിക്കുന്നു.

പ്രഭാതത്തിന്റെ സൗന്ദര്യമുള്ള കറുത്ത അംബാസഡർ കാറിൽ, ഒരു സിനിമാതാരത്തെപ്പോലെ കോളജിൽ വന്നിരുന്ന മിസ്സ് സുമനായരെ മൂകമായാരാധിച്ചിരുന്ന ദാമോദരൻ ഇന്നു് വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലെവിടെയോ വിരസമായ ജീവിതം തള്ളിനീക്കുകയാണെന്നു് രാമചന്ദ്രൻ എത്ര നിസ്സംഗതയോടെയാണു് പറഞ്ഞിരുന്നതെന്നോർത്തു.

—നമ്പൂതിരിയുടെ ജീവിതം മാത്രമാണു് സ്വച്ഛമായി ഒഴുകുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

മനശ്ശാസ്ത്രം പഠിച്ചിരുന്ന കൂട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞതെത്ര സത്യമാണു്— സ്നേഹം വേദനയാണു്.

ജീവിതം ഒരു ചന്തസ്ഥലമാണെന്നു പറഞ്ഞതു് ആരാണു്? അവിടെവച്ചു കണ്ടുമുട്ടുകയും ബന്ധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

—വഴിത്തിരിവുകളുണ്ടാകുന്നതും ഇവിടെവച്ചാണു്. സ്വപ്നവും യഥാർത്ഥ്യവുംതമ്മിൽ ഒരുപാടു് അകൽച്ചയുണ്ടെന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു് ചോക്കുകഷണങ്ങളും ബഹളംനിറഞ്ഞ ക്ലാസ്സ്മുറികളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുവാൻ കഴിയാതെവന്നപ്പോഴായിരുന്നു.

കലാകാരനായ സതീശ് ഇവിടെ പരാജയപ്പെട്ടു.

സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നതു് തന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന കലാകാരിയായ ഒരു ഭാര്യയേയും, സൗന്ദര്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഈ കുന്നിൻചെരുവിലെ ഒരു കൊച്ചുവീടുമായിരുന്നു—

പകൽ മുഴുവനും ഈ സൗന്ദര്യം ക്യാൻവാസിൽ പകർത്തുക:— മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമാകുമ്പോൾ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ, മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു സ്ത്രീ അടുത്തുണ്ടായിരിക്കുക—

വിളറിയ ഗോതമ്പിന്റെ നിറവും, നീണ്ടുകറുത്ത കണ്ണുകളുമുള്ള പെൺകുട്ടിയിൽ താൻ കണ്ടതും അതായിരുന്നു—

കൂട്ടുകാർ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുംകൂടിചെയ്തപ്പോൾ ഒരു ധൈര്യംകൂടിതോന്നി: പെരുമാററത്തിൽ അതു വ്യക്തമായി കാണിക്കുകയും ചെയ്തു.

മഹാഗണി മരച്ചുവട്ടിൽവച്ചും, വെളിച്ചം കുറഞ്ഞ ഇടനാഴികളിൽവെച്ചും അവളുമായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ വിളിച്ചുപറയാൻ തോന്നിയിരുന്നു:

—എന്റെ ജീവിതം വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു.

സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ പോകുന്നു:

പൂത്തുലഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഒരു പൂമരംപോലെയായിരുന്നു മനസ്സ്—

പക്ഷേ— ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം പൂത്തമരച്ചില്ലകൾ കാററിൽ അടിഞ്ഞുപോകുന്ന വാകപ്പൂപോലെ ആഗ്രഹങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞുപോയപ്പോൾ മനസ്സിൽ ശൂന്യതയായിരുന്നു.

സ്വന്തം സഹോദരനെപ്പോലെയാണു് താൻ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന കുട്ടി തന്നെ കരുതിയിരുന്നതെന്നു് മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ കടൽത്തീരത്തു് കെട്ടിയ മൺകൊട്ടാരംപോലെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം തകർന്നുപോയി—

ഇന്നു് ജീവിതം യാന്ത്രികമാണു്— എത്തിച്ചുകെട്ടിയ കുടുംബബന്ധമെന്നതു് തകർന്നപ്പോൾ വേദന തോന്നിയിരുന്നില്ല. മരവിച്ചുപോയിരുന്നു. പൊരുത്തപ്പെടാത്ത ദാമ്പത്യബന്ധത്തിന്റെ ചങ്ങലപൊട്ടിച്ചു സ്വതന്ത്രനായപ്പോൾ നൈമിഷികമായ ഒരാനന്ദം തോന്നിയിരുന്നു.

മിസ്സ് നിലീനാ ജോർജിന്റെ ഓർമ്മ, മരുഭൂമിയിലെ ഒരു മരുപ്പച്ചപോലെ മനസ്സിലുണ്ട്. ഒരിക്കൽ കിട്ടിയ മഞ്ഞുതുള്ളി കണക്കിലാവിൽ കിട്ടിയ മഞ്ഞുതുള്ളി കണ്ണിലെ ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു ജീവിക്കാം—

പക്ഷേ— കണ്ണീരോടെ, കാത്തുനിന്ന ഒരു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞ ഭാര്യയുടെ മുഖം മനസ്സിൽ പൊങ്ങിവരുന്നു—

അവളെ വേദനിപ്പിക്കുകമാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ഒരിക്കലെങ്കിലും സന്തോഷത്തോടെ ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല—

വേദനയുടെ പ്രതീകംപോലെ ആ ഗദ്ഗദങ്ങൾ കടിച്ചമർത്തി അവൾ കഴിയുമ്പോൾ ഒരു പരാജയബോധംകൂടി മനസ്സിൽ വളർന്നുവരികയുണ്ടായില്ലേ?

ഭാര്യയുമായി തെററിപ്പിരിഞ്ഞ ദുർബ്ബലനിമിഷത്തെക്കുറിച്ചു് അയാൾ ദുഃഖത്തോടെ ഓർത്തു—

കണ്ണീർ ഓരോന്നായി അടർന്നുപോകുന്നു— പൊന്തുതടിപോലെ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ ഒഴുക്കിൽ അലഞ്ഞുനടക്കാം—

കാലത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കുന്നിൻചെരുവിലെ വൃദ്ധകെട്ടിടത്തിലെ പഴയ കോൺക്രീററു് ബെഞ്ചിലുമായി ജീവിതം അവസാനിക്കുന്നു—

തകർച്ചയിൽനിന്നും തകർച്ചയിലേക്കു്— തെരുവുമുറിയിൽനിന്നും ഇരുട്ടുമുറിയിലേക്കു്.

U

മാടപ്പിറാവു്

BABY K. J., III B. A. Ecs.

മനോഹരമായ രാത്രി. പൗർണ്ണമിച്ചന്ദ്രൻ നീലവാനിൽ വർദ്ധിച്ച ശോഭയോടെ പ്രകാശിക്കുന്നു. അതിനെ വട്ടമിട്ട നക്ഷത്രങ്ങൾ നൃത്തംചവിട്ടുന്നു. പക്ഷേ... സുന്ദരമായ ഈ രാത്രിയിലും ബേബിക്കു് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവനുമാത്രം ആ രാത്രി വിഷാദമൂകമായിരുന്നു. ഉറക്കത്തിന്റെ കണികപോലും കൺപീലികളിൽ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. സമയം അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ആകാശഗംഗയിൽ നീന്തിത്തുടിക്കുന്ന അമ്പിളിയുടെ ഇളംനിലവെളിച്ചം തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന ജാലകത്തിന്റെ ഇരുമ്പഴികൾക്കിടയിലൂടെ മുറിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. പൂന്തയിലിന്റെ മധുരഗാനത്തിന്റെ നേർത്ത അലകൾ കർണ്ണങ്ങളിൽ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നു.

...ആത്മാവിന്റെ കരിന്തിരിയിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ എണ്ണ പകർന്നുതന്ന പ്രിയപ്പെട്ട ലാലീ...നിന്നെക്കുറിച്ചു്... ഓർമ്മിക്കാൻപോലും എനിക്കു കരുത്തില്ല. കണ്ണുനീർ ചിറപൊട്ടി ഒഴുകുകയാണു്. ദുഃഖപാരവശ്യത്താൽ തല വേദനിക്കുന്നു. മനസ്സു് കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത കുതിരയെപ്പോലെ സ്മരണകളുടെ പിന്നാലെ പായുന്നു.

ലാലീ...എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ലാലീ. ഒന്നു പറയൂ! സ്നേഹിക്കുന്നതു തെറ്റാണോ?... പറയൂ ലാലീ....പറയൂ അങ്ങനെയെങ്കിലും ഈ ചേട്ടന്റെ ഹൃദയത്തിനു തെല്ലൊരാശ്വാസം ലഭിക്കട്ടെ. മനസ്സിന്റെ ചൂടു് അല്പമൊന്നു ശമിക്കട്ടെ...നിന്നെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ എരിയുന്ന തീയിൽ എണ്ണയൊഴിച്ചാലെന്നതുപോലെയുള്ള അനുഭവമാണു് എനിക്കുണ്ടാകുന്നതു്. ലോകം ഇത്ര ക്രൂരമാണോ? ഞാനും നീയും ഒരമ്മയുടെ വയററിലല്ല പിറന്നതു് എന്ന കാരണത്താലാണോ സ്നേഹം നമുക്കു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതു്?...നീ എന്റെ അമ്മയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ആങ്ങളയുടെ മകളല്ലേ? അപ്പോൾ എന്റെ കൊച്ചനുജത്തിയായ നിന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ എനിക്കു് അവകാശമില്ലേ?...ഇല്ലേ?

...നീണ്ട പന്ത്രണ്ടുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു്...ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഞാനോർക്കുകയാണു്. സന്തോഷത്തെയും സമാധാനത്തെയും വേദനയുടെ ചുഴിയിൽത്തള്ളുവാൻവേണ്ടി മാത്രം ആ ഓർമ്മകൾ എന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്യുകയാണു്. അന്നു് എനിക്കു പന്ത്രണ്ടുവയസ്സുപ്രായം കാണും. ആറാം സ്റ്റാൻഡേർഡിൽ പഠിക്കുന്നു. അപ്പനു് സ്ഥലംമാററം കിട്ടിവന്നതു് പ്രശാന്തസുന്ദരവും പ്രകൃതിരമണീയവും ആയ ഈ പട്ടണത്തിലേക്കാണു്. അന്നു് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ സുവർണ്ണദിനമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നി. കാരണം സഹോദരി സഹോദരന്മാരില്ലാത്ത എനിക്കു് ഒരു കൊച്ചനുജത്തിയെ കിട്ടി. വെറും അഞ്ചു വയസ്സേ അന്നു നിനക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഞാൻ ഉണ്ണുന്നതും ഉറങ്ങുന്നതും കളിക്കുന്നതും എല്ലാം എല്ലാം നിന്റെ കൂടെയായിരുന്നല്ലോ? നിന്റെ കൈയും കോർത്തുപിടിച്ചു് ആ കിളിക്കൊഞ്ചലുംകേട്ടു നടക്കുക....ഹാ....അതു് എത്ര രസാവഹമായിരുന്നു. ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്നതോടെ നമ്മുടെ സ്നേഹം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒപ്പം നമ്മളും. നിന്റെ ആ ചേട്ടാ എന്ന വിളിയിൽ ഞാൻ എന്റെ സർവ്വ വേദനകളും മറക്കുമായിരുന്നു. ഞാൻ പുളകിതനാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു് അവ എന്നെ വേദനിപ്പിക്കുകയാണു്. നിന്നെ സ്നേഹിച്ചു എന്ന ഒരേ ഒരു കാരണത്താൽ പ്രിയ ലാലീ...ഞാനിന്നു കണ്ണീർ പൊഴിക്കുകയാണു്. അധികമായാൽ അമൃതും വിഷമാണു്." ആരും ആരെയും അധികമായി സ്നേഹിക്കരുതു്... സ്നേഹിച്ചാൽ...ദുഃഖിക്കും. അതേ...ഞാനിന്നു ദുഃഖിക്കുന്നതു് ആ ഒരു കാരണംകൊണ്ടു മാത്രമാണു്. ആരും എന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ... എട്ടാ എന്നൊന്നു വിളിക്കാൻ...ഇല്ല. ഈ ഉമിത്തീയിൽക്കിടന്നു മരിക്കുന്നതിന്നായിരിക്കാം ഞാൻ ജീവിക്കുന്നതു്.

കാലങ്ങൾ മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വസന്തവും വേനലും മഞ്ഞും മാറിമാറിവന്നു. വർഷങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും കാലം അതിന്റേതായ കൈവേലകൾ നമ്മിലും പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നാം അറിയാതെ നമ്മുടെ സ്നേഹവും പരിപുഷ്ടിപ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ അതു് നമ്മുടെ പ്രായത്തിനു് ഒരു പ്രത്യാഘാതമായിരുന്നില്ല. കാരണം...നീ എന്റെ കൊച്ചനുജത്തി...ലാലിമോൾ മാത്രമായിരുന്നു അന്നും. സ്നേഹത്തിനു് ഒരു പ്രതിഫലവും ഞാൻ നിന്നിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ലോകം അതിനെ മറെറാരുതരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കാൻപോലും ഞാൻ അശക്തനായിരുന്നു. പ്രിയപ്പെട്ട ലാലീ...നീ ചേട്ടനോടു ക്ഷമിക്കുമോ? നിന്റെ ആത്മാവെങ്കിലും ചേട്ടനു മാപ്പുതരില്ലേ?

എന്തെല്ലാം മധുരപ്രതീക്ഷകൾ നിന്നിൽ മൊട്ടിട്ടിരുന്നു? നീ ഭാവിയെപ്പററി എത്രയേറെ ആകാശക്കോട്ടകൾ കെട്ടിയിരുന്നു? നിന്റെ കരിങ്കൂവളക്കൺമുനകളിൽ സ്വപ്നങ്ങൾ തങ്ങി നിന്നിരുന്നില്ലേ?....ആയിരമായിരം പ്രതീക്ഷകൾ നിന്റെ മനസ്സിന്റെ മണിക്കോവിലിൽ മൊട്ടു വിരിച്ചില്ലേ? അവയെല്ലാം ഈ ചേട്ടനെ ചേട്ടനായി സ്നേഹിച്ചു എന്ന കാരണത്താൽ തകർന്നു തരിപ്പണമായി...ഓർമ്മകൾ എന്നെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്നു. അവയെല്ലാം ഒന്നു മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ.

നിനക്കു വളരെയധികം വിവാഹാലോചനകൾ വന്നു. നിന്റെ നല്ല ഭാവി; സ്നേഹനിധിയായ ഒരു ഭർത്താവുമൊന്നിച്ചു സന്തോഷത്തിന്റെ പൂന്തോപ്പിൽ വിഹരിക്കുന്നതു കാണുവാൻ നിന്റെ ഈ ചേട്ടന്റെ ഹൃദയം എത്ര മാത്രം ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ സംഭവിച്ചതോ...അയ്യോ!...ഓർക്കുവാൻകൂടി ശക്തിയില്ല.

"ഓർത്തു് ഓർത്തു് നീ വേദനിക്കണം. അങ്ങനെ നീ നിന്റെ അനുജത്തിയെ സ്നേഹിച്ചു എന്ന കാരണത്താൽ ഹൃദയംതകർന്നു മരിക്കണം" എന്നു് എന്റെ അന്തരാത്മാവു് ആജ്ഞാപിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി.

എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒന്നു് ഉറങ്ങിയിരുന്നെങ്കിൽ...അല്പനിമിഷത്തേക്കെങ്കിലും ഓർമ്മയുടെ ഓളങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷപെടാമായിരുന്നു. പക്ഷേ നിദ്രാദേവി എന്നോടു് കോപിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അങ്ങനെ കിടക്കയിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു. കണ്ണുകൾ ഇറുകെയടച്ചു നിദ്രാദേവിയുടെ കോമളകരങ്ങളിൽ അമരുവാൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും അതു പരാജയപ്പെട്ടു. ദേഹം വിയർത്തൊലിക്കുകയാണു്. തലയ്ക്കു ഘനം വർദ്ധിക്കുന്നു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ഞാനൊരു ഭ്രാന്തനായിത്തീരും.

അന്നൊരു ബുധനാഴ്ചയായിരുന്നു. കോളേജു വിട്ടുവന്നു കാപ്പി കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അമ്മച്ചി പറഞ്ഞു ലാലിയെക്കാണാൻ ഇന്നൊരു ചെറുക്കൻ വന്നിരുന്നുവെന്നു്. പണവും സൗന്ദര്യവുമുണ്ടു്. ഡോക്ടറാണു്. പേരു ജോസു്.

എന്റെ സന്തോഷത്തിനതിരില്ലായിരുന്നു. മററാരെക്കാളും അധികമായി സന്തോഷിച്ചതു് ഞാനായിരുന്നു. കൊച്ചു പെങ്ങൾക്കു് അനുയോജ്യനായ ഒരു വരനെ കണ്ടെത്തുമ്പോൾ ഒരു ചേട്ടനു് എത്രമാത്രം സന്തോഷമുണ്ടാകുമോ അതിലേറെ ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു. സമാധാനിച്ചു.

അനുമോദനങ്ങളും ആശംസകളും അറിയിക്കുന്നതിന്നായി ഞാൻ ലാലിയുടെ വീട്ടിലേക്കു് ഓടി. എന്റെ കാലുകളുടെ വേഗത കുറവാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നി. കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ഞാൻ പാഞ്ഞു. ലാലിയുടെ വീട്ടിലെത്തി. കതകുകൾ തള്ളിത്തുറന്നു് അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. അണപ്പും സന്തോഷവും എല്ലാം ഉള്ളിൽ ചേർന്നിരുന്നതിനാൽ "ലാലീ..." എന്നുള്ള എന്റെ വിളി വളരെ ഉച്ചത്തിലായിപ്പോയി.

ലജ്ജകൊണ്ടു പാതിവിടർന്ന വെള്ളാമ്പൽപ്പൂവിനെപ്പോലെ അവൾ എന്റെ

മുമ്പിൽ വന്നുനിന്നു. ഹൃദയത്തിൽ, പറയുന്നതിന്നായി കരുതിവച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങളൊക്കെയും അവളെക്കണ്ടപ്പോൾ മറന്നുപോയി. സന്തോഷാധിക്യം കാരണം വാക്കുകൾ തൊണ്ടയിൽത്തടഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ ഏകാന്തതയെ ഭേദിക്കുവാനെന്നപോലെ ആന്റി കടന്നുവന്നു. "അല്ല ബേബി അറിഞ്ഞില്ലേ? നമ്മുടെ ലാലിമോളുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു. രണ്ടു മാസത്തിനകം വിവാഹം നടത്തണം'' എന്ന് ആന്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ "പെണ്ണിനെ വല്ലവിധവും പറഞ്ഞയച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു'' എന്നു ഞാനും പിന്താങ്ങി. അവളുമായി വളരെനേരം സംസാരിച്ചു. സമയം സന്ധ്യമയങ്ങിയപ്പോഴാണ് ഞാനവിടെനിന്നും തിരിച്ചുപോന്നത്. ആനന്ദത്തിന്റെയും സംതൃപ്തിയുടെയും പുഷ്പങ്ങൾ എങ്ങും വിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി.

എന്റെ സന്തോഷം അതിന്റെ അതിർവരമ്പുകളെല്ലാം പൊളിച്ച് പുറത്തുവരികയായിരുന്നു. ''രണ്ടു മാസത്തിനകം എന്റെ ലാലി വിവാഹിതയാകും'' എന്ന് എല്ലാവരോടും ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയണമെന്നുതോന്നി. പക്ഷേ... പരിസരം അതിനനുകൂലമായിരുന്നില്ല.

അങ്ങിനെ വിവാഹദിവസമടുത്തു. വിവാഹത്തിന്റെ തലേദിവസം ലാലിയുടെ വീടിന്റെ മുന്നിൽ ഒരു പന്തലുയർന്നു. ലാലി തന്നിൽനിന്നും വേർപിരിയുമെന്നോർത്തപ്പോൾ വേദനതോന്നി. എന്നുവരികിലും അവളുടെ സന്തോഷകരമായ ഭാവിയെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ വളരെ ആനന്ദം തോന്നി. കൊട്ടും കുരവയും കുഴലുവിളിയും മുഴങ്ങുകയാണ്. സ്ത്രീകളുടെയും കുട്ടികളുടെയും പൊട്ടിച്ചിരികളും തമാശപറച്ചിലുകളും ഉയർന്നു കേൾക്കാം. ഇവരുടെയെല്ലാമിടയ്ക്കു് സംതൃപ്തി നിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയവും പേറി ആനന്ദലഹരിയിൽ നീന്തിത്തുടിച്ച് ഞാനും അവിടെയൊക്കെ ചുറ്റിനടന്നു.

വിവാഹദിവസം രാവിലെ വരനും പാർട്ടിയും വന്നെത്തി. ലാലി വെള്ളവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ് ഒരു കൊച്ചു മാലാഖയെപ്പോലെ നില്ക്കുന്നു. എന്റെ ലാലിമോൾ എത്ര മനോഹരിയായിരിക്കുന്നു! ഞാൻ വരനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. ലാലിക്ക് അനുയോജ്യൻ തന്നെ. ആ മനുഷ്യൻ ലാലിയുടെ കഴുത്തിൽ താലി ചാർത്തി. ഒരിക്കലും പൊട്ടാത്ത ബന്ധത്തിന്റെ ഒരു സൂചനയായിരുന്നു അത്. അങ്ങനെ എന്റെ കൊച്ചനുജത്തി മറ്റൊരാളുടെ സ്വന്തമായിത്തീർന്നു. ഞാൻ മൂകനായി നിന്ന് അവർക്കു മംഗളങ്ങൾ ആശംസിച്ചു.

അവൾ ഇനി ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾകൂടിയേ എന്റേതായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉണ്ടാകുകയുള്ളു. പിന്നെ ഞാൻ ഏകനാകും. സ്നേഹിക്കാനോ, സ്നേഹിക്കപ്പെടാനോ ഒരു ജീവിപോലും ഉണ്ടാകുകയില്ല. ആലോചിക്കുന്തോറും എന്റെ മനസ്സിൽ കാർമേഘങ്ങൾ തടിച്ചുകൂടുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ മറ്റുള്ളവരുടെകൂടെ പന്തലിലേക്കു ചെന്നു. ലാലി നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ എല്ലാവരോടും യാത്ര ചോദിക്കുകയാണ്. എന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾ കവിഞ്ഞൊഴുകാൻ തുടങ്ങി. കണ്ണീർപ്രവാഹം ഒരുവിധത്തിൽ അടക്കിക്കൊണ്ട് അവൾ എന്നിൽനിന്നും വിടവാങ്ങി. ഇത്രയുംനാൾ തന്റേതായി മാത്രം സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിരുന്ന എന്തോ ആരോ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയാലെന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു അനുഭവം. പൊട്ടിക്കരയണമെന്നെനിക്കുതോന്നി. പക്ഷേ മൂകനായി വേദനകളെ കടിച്ചിറക്കി. ഞാൻ നേരെ പോയതു കിടപ്പുമുറിയിലേക്കാണ്. ചെന്നവഴിയേ കിടക്കയിലേക്കു മറിഞ്ഞു.

ലാലിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞതോടെ നാട്ടിലൊന്നും ഒരു വാർത്ത പ്രചരിച്ചു. ബേബിയും ലാലിയും പ്രേമബദ്ധരായിരുന്നുവെന്ന്. ഇതു കേട്ട ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി. സഹോദരീസഹോദരബന്ധത്തെ പ്രേമമെന്നു മുദ്രയടിക്കുന്നവരുടെ വായ് പൊത്തുവാൻ ഞാനശക്തനായിരുന്നു. എല്ലാം ഞാൻ മൗനമായി സഹിച്ചു. എന്റെ സഹനശക്തി പരീക്ഷിക്കപ്പെടുകയായിരുന്ന ആ അവസരത്തിൽ. പക്ഷേ ആ നവദമ്പതികൾ ഇതറിയരുതേ എന്നു ഞാൻ ഹൃദയംനൊന്തു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവരിതറിഞ്ഞാൽ ...ഹോ!—ഓർക്കാൻകൂടി വയ്യാ. എന്നാൽ ഈ വാർത്തയറിഞ്ഞ് അവരുടെ വൈവാഹികജീവിതത്തിൽ സംശയത്തിന്റെ വിത്തുകൾ മുളച്ചുതുടങ്ങിയ വിവരം ഞാനറിഞ്ഞതില്ല.

എന്റെ കൊച്ചനുജത്തിയെ കാണാതെ മൂന്നു മാസത്തോളം ഞാൻ തള്ളിനീക്കി. ആ മൂന്നു മാസങ്ങൾ എനിക്കു മൂന്നു വർഷങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ലാലിമോളെ കാണാനുള്ള അത്യാർത്തിയോടെ ഞാനവളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. വളരെയേറെ പ്രതീക്ഷകളോടെ പെങ്ങളെയും അളിയനെയും കാണാൻ പോകുന്ന ഒരു ചേട്ടൻ മാത്രമായിരുന്നു ഞാൻ. ജോസും ലാലിയും പൂമുഖത്തുണ്ടായിരുന്നു. ലാലിയിൽ ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതുപോലെയുള്ള മാറ്റങ്ങൾ ദൃശ്യമായിരിക്കുന്നു. അവൾ ക്ഷീണിച്ചു ദുഃഖപരവശയായിക്കാണപ്പെട്ടു. കാര്യമറിയുന്നതിനു ഞാൻ ജിജ്ഞാസുവായി. ജോസ് എന്നെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി സ്വീകരിച്ചു. സ്നേഹപൂർവ്വം സത്കരിച്ചു. പക്ഷേ അയാൾ തന്റെ ഭാര്യയുടെ കാമുകനെന്ന നിലയിലാണ് എന്നെ സത്കരിച്ചതെന്ന് അന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

വർഷങ്ങളാകുന്ന വന്മരത്തിൽനിന്നും ദിവസങ്ങളാകുന്ന ഇലകൾ കരിഞ്ഞും പഴുത്തും കൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ലാലിയുടെ ജീവിതമണ്ഡലം കാർമേഘപടലമായി. കളങ്കരഹിതയായ ആ മാടപ്പിറാവിനെ കളങ്കപങ്കിലയെന്ന് ആ ഡോക്ടർ മുദ്രയടിച്ചു. അങ്ങിനെ അവളുടെ ജീവിതം ഒരു ദുഃഖസാഗരമായി മാറി. സ്നേഹത്തിന്റെ കാറ്റും വെളിച്ചവും കടന്നിട്ടില്ലാത്ത ഡോക്ടർ ജോസ്സിന്റെ മുമ്പിൽ അവൾ തന്റെ സ്നേഹം അർപ്പിച്ചു. ആയിരമായിരം ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസവും സന്തോഷവും പകർന്ന ഡോക്ടർ ജോസ്സിൽനിന്ന ഭർത്താവിനെ ഹൃദയകോവിലിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പ്രേമപുഷ്പാഞ്ജലി നടത്തിയിരുന്ന ലാലിക്ക് ആവശ്യപ്പെടുവാനോ അവകാശപ്പെടുവാനോ ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. ലഭിച്ചിരുന്നതോ ചില കുത്തുവാക്കുകൾ മാത്രം.

സകല വേദനകളും പ്രയാസങ്ങളും അവൾ നിശ്ശബ്ദയായി ചെന്നായുടെ കയ്യിലകപ്പെട്ട ഒരാട്ടിൻകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ സഹിച്ചു. ജോസ്സിന്റെ നാവിൽനിന്നും വീഴുന്ന ഓരോ കൊള്ളിവാക്കും തന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കാഞ്ഞു തറയ്ക്കുന്ന കൂരമ്പുകളായി അവൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നീചമായ പെരുമാറ്റങ്ങൾക്ക് അവൾ നല്കിയ പ്രതിഫലം സ്നേഹം മാത്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്ക് എന്നെങ്കിലും അറുതിയുണ്ടാകുമെന്നവൾ പ്രത്യാശിച്ചു. പക്ഷേ......

ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും ജോസ്സ് അവളുടെ ആരുമല്ലാതായിത്തീരുകയാണ്. ആർക്കുവേണ്ടി അവൾ തന്റെ സ്നേഹം മുഴുവനും കാഴ്ചവച്ചോ, ആർക്കുവേണ്ടി അവൾ തന്റെ ജീവൻ മുഴുവൻ അർപ്പിച്ചുവോ, അയാൾ അതെല്ലാം നിർദ്ദയനായി വികാരശൂന്യനായി ചവിട്ടി ദൂരെത്തള്ളുകയാണ്. അവളുടെ ഹൃദയം ഒരു ഭാര്യയുടേതെന്നതിനേക്കാൾ ഏതു തെറ്റുകൾക്കും മാപ്പുനൽകാൻ കഴിവുള്ള ഒരു മാതാവിന്റേതായിരുന്നു.

സമയം വെളുത്തുതുടങ്ങുന്നതേയുള്ളു. കിഴക്കേ ചക്രവാളത്തിൽ സൂര്യദേവൻ തന്റെ രശ്മികൾ തൂകിക്കൊണ്ട് ഉണരാൻതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷികൾ കളകളഗാനങ്ങൾകൊണ്ട് ഈശ്വരനെ സ്തുതിക്കുന്നു. അപ്പോഴേക്കും കോളിങ്ങ് ബെല്ലിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടുതുടങ്ങി. ആരോ ഡോ. ജോസ്സിനെക്കാണാൻ വന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് അറ്റൻഡർ അറിയിച്ചു. ജോസ്സ് സുസ്മേരവദനനായി കടന്നുചെന്നു. അയാൾ ലാലിയെ വിളിച്ച് ഡോക്ടർ മിസ്സ് ഷേർളികുരുവിളയെ പരിചയപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ ലാലിക്ക് അവിടെ യാതൊരു സ്ഥാനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരിരുവരും മെഡിസിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിഷയങ്ങളിലേക്ക് കടന്നതിനാൽ ലാലി അവളുടെ മുറിയിൽപോയിക്കിടന്നു. അവളുടെ ഹൃദയം നീറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഡോ: ജോസ്സ് എന്നത്തേക്കാളും പ്രസരിപ്പുള്ളവനായിട്ടാണ് അന്ന് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. സായാഹ്നമായപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഷേർളിയോടൊപ്പം നടക്കാൻപോയി. ലാലി സംഭരിച്ചുവച്ചിരുന്ന ശക്തി മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു. കണ്ണീർമുത്തുകൾ കവിൾത്തടങ്ങളിൽ തങ്ങിനിന്നു. അവളുടെ ഇരിപ്പിലും

നടപ്പിലും നൈരാശ്യം ദൃശ്യമായിരുന്നു അവളുടെ പ്രവൃത്തികൾ ലക്ഷ്യമററവയായി അവൾക്ക് തോന്നി.

അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ സമയം വളരെ ഇരുട്ടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവളോടൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. അവൾ ഒന്നും അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചുമില്ല. അങ്ങനെ വേദനാപൂർണ്ണങ്ങളായ ദിവസങ്ങൾ നിരങ്ങിനീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഷേർളി ആ വീട്ടിലെ നിത്യസന്ദർശകയായിത്തീർന്നു. ഷേർളിയെ കാണുക അവളുമായി സംസാരിക്കുക എന്നതു് ജോസ്സിനു് അനുപേക്ഷണീയമായിപ്പരിണമിച്ചു. അവൾ വന്നതിനുശേഷം മാത്രമേ അയാൾ തൻെറ മുറിവിട്ട് പുറത്തിറങ്ങൂ. പിന്നെ ചിരിയും സംസാരവുമായി. അവൾ വന്നില്ലെങ്കിൽ അയാൾ മൂകനായി ചിന്താമഗ്നനായി തൻെറ മുറിയിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടും. ലാലി എന്ന ഒരു ജീവി അവിടെയുണ്ടെന്ന വാസ്തവംതന്നെ അയാൾ വിസ്മരിച്ചുവെന്നു തോന്നുന്നു. അയാളുടെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയും ലാലിയുടെ നിരാശയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ ഒരു പുഞ്ചിരിക്കുവേണ്ടി, അനുകമ്പാപൂർണ്ണമായ ഒരു കടാക്ഷത്തിനുവേണ്ടി അവളുടെ ഹൃദയം കൊതിച്ചു. അവൾക്ക് തൃപ്തിയടയുവാൻ അനുമതിയായിരുന്നു. പക്ഷെ......

ദിവസങ്ങൾ ചെല്ലുന്തോറും ഷേർളി അയാളുടെ സ്വന്തമാകുകയായിരുന്നു. ഭർത്താവിനെ സർവ്വസ്വമായിക്കരുതി അയാളുടെ സുഖം മാത്രം തൻെറ സുഖമെന്നും അയാളുടെ ദുഃഖം തൻെറ ദുഃഖമെന്നും കരുതിക്കഴിയുന്ന ഏതു ഭാര്യയ്ക്കാണ് അതു് സഹിക്കാൻ കഴിയുക? ജോസ്സിൻെറ സന്തോഷത്തിനുവേണ്ടി ഏതു ത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിനും ലാലി സദാ സന്നദ്ധയായിരുന്നു. അവളുടെ വ്രണപ്പെട്ട ഹൃദയം അതിനുവേണ്ടി ഇടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. താനൊന്ന ഭാര്യ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം അദ്ദേഹത്തിന് സന്തോഷിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നവൾ വിശ്വസിച്ചു. ഏതോ ദൃഢനിശ്ചയത്തിലെത്തിച്ചേർന്നശേഷം അവൾ തൻെറ മുറിയിലേക്ക് തിരിച്ചു. ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ശക്തിയും ഉന്മേഷവും അവൾക്കുണ്ടായി. അവൾ മുറിയിൽകടന്ന് കതകടച്ചു. അവരുടെ " പൊട്ടിച്ചിരികൾ...... "

അന്നപ്പോഴും അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ മാറാലിക്കൊണ്ടു. അതവളുടെ സമനില തെററിച്ചു. അവളെ വികാരശൂന്യയാക്കിത്തീർത്തു. അവൾ തൻെറ ജീവിതം ഏതോ വിഷദ്രാവകത്താൽ അവസാനിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ സ്നേഹത്തിന് സ്നേഹം നൽകാൻ കഴിയാത്ത ഡോ: ജോസ്സിനുവേണ്ടി ഒരു ജീവിതം വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. അവളുടെ ലക്ഷ്യം ആത്മഹത്യയായിരുന്നില്ല. പ്രത്യുത, സ്വഭർത്താവിൻെറ ശാന്തിയും സന്തോഷവും മാത്രമായിരുന്നു.

...... ഇരുട്ടു കട്ടപിടിച്ചുനിന്നിരുന്ന എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ സ്നേഹത്തിൻെറ അണയാത്ത ദീപവുമേന്തി കടന്നുവന്ന എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട കൊച്ചനുജത്തി...... നീ ഇനിയൊരിക്കലും തിരിച്ചുവരില്ലായിരിക്കാം... പക്ഷെ...... ഈ കൊച്ചേട്ടൻെറ മനോദർപ്പണത്തിൽ നീ എന്നും പ്രതിബിംബിക്കും...

മറക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്തോറും ഓരോന്നും കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുകയാണ്. എവിടെ നോക്കിയാലും ലാലിയുടെ സ്മരണകളും ചിത്രങ്ങളും മാത്രം. എരിയുന്ന തീയിൽ എണ്ണയുമായി അവ കടന്നുവരുന്നു. അന്ധകാരത്തിലും അവളുടെ പ്രേതം എന്നെ നോക്കി പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയാണോ? എൻെറ ഹൃദയമാകെ വലിക്കുന്നു. ഒപ്പം ഭയവും. എൻെറ കണ്ണുകളിൽ ഇരുട്ട് കയറുന്നു. മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ എൻെറ തലയ്ക്കുചുററും വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നു. ഹൊ! അവൾ എന്നെ മാടിവിളിക്കുകയാണോ? അറിയാതെതന്നെ ഞാൻ ലൈററ് ഓൺചെയ്തു. കടലാസ്സും പേനയും എടുത്തു. ഈ രാത്രിയുടെ പരിപൂർണ്ണ നിശ്ശബ്ദതയിൽ...... എൻെറ ലാലി...... പ്രിയപ്പെട്ടവളെ...... നിന്നെക്കുറിച്ചു ഞാനെഴുതുകയാണ് ...... ഹൃദയത്തിന് അല്പം ആശ്വാസം ലഭിക്കുവാൻവേണ്ടി മാത്രം.... ഇതിന് വർണ്ണപ്പകിട്ടുനൽകുവാൻ നിൻെറ കൊച്ചേട്ടൻ ഒരു സാഹിത്യകാരനല്ല. എങ്കിലും എന്നാലാവുന്നവിധത്തിൽ ഞാനെഴുതട്ടെ. ഇതു് നിൻെറ ഹൃദയേശൻെറ ഹൃദയത്തെ വേദനിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതിയല്ല എഴുതുന്നതു്. ഇതു് അദ്ദേഹത്തെ വേദനിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ .... എൻെറ ലാലി .. നീ എനിക്ക് മാപ്പുതരൂ .....!

आंसू के फूल

Ammu T. S. Psychology.

मंद हवा में पेडों के मुस्कुराते हुए मुकुल हिल रहे हैं। धूप गरम गरम होने लगा। लिसी अपनी बिस्तर पर ही थी। उसकी चमकति हुई आँखों पेडों के बीच से सामनेवाले घर की चारों ओर घूमने लगी।

तब मन में एक दर्दों की तरह। उधर एक चोट अपने आप बनवाया। क्या वह चोट कभी सूखेगा?

पीले रंग के फूलों से भरे कर्टन के सामने राजू लेटता है। लिसीने अपने टकिये पर सिर रखकर दुःख के साथ कहा "राजू तुम मुझ से रूठी है क्या? क्या तुमको बुखार अधिक है? मैं तुमसे माफी माँगती हूँ। क्या तुम मुझे क्षमा करोगे न?

सामनेवाले घर से हमेशा हसी और कोलाहल सुनाई पडती थी। लेकिन अब हसी नहीं, एक शब्द भी नहीं है। ऐसा लगता है कि वहाँ कोई है ही नहीं।

पहले तो स्कूल से आने के बाद किताब मेज़ पर रखकर राजू बुलाता था। "लिसी आओ" लिसी वह सुनने की प्रतीक्षा में रहती। लेकिन तब नहीं जाती की। बरामदे से धीरे धीरे जाकर अपनी प्रतीक्षा में खडेहोनेवाले राजू के पीछे से जाकर आवाज़ बनाकर उसको एकदम डराती थी और हसी शुरू करती थी।

रोज़ दोनों एक साथ स्कूल जाते थे और वापस आते थे। जिस विषय पर लिसी को संदेह आता था वे सब राजू दूर कर देता था। आज राजू को देखे चार दिन हुए हैं। बुखार बढने के कारण उसको आसपताल ले गया है। राजू, मेरा दिल में दर्द होरे। क्या तुमको बुखार होने का कारण मैं नहीं हूँ? तुम्हें कितने पीढ मिले, वे सब मैं ने किया हैं न? राजू मुझे माफ दे।

एक फूल केलिए मै ने तुमको इतना मार दिलाया। राजु मैं तुम से माफी माँगती हूँ।

उस दिन जब हम फूलें तोड रहे थे, तब तुमने कहा 'लिसी वह बडा फूल मुझे देना। लेकिन तब वह फूल देने में मन नहीं लगा। उसे अपनाने की ईच्छा थी। (इस आग्रह के कारण राजु को मार मिला।

"लिसी वह बडा फूल मुझे दे दो फूल तोडकर आते समय राजु ने पार्थना फूल को पीछे छिपाकर कहा –

'नही दूँगी'।

राजु ! फूल छीनने केलिए आगे बढा उसके हाथ से बचने केलिए पीछे हटी। "बल्डू" गंदे पानी में गिर पडी। उस समय राजु के हाथ में वह बडा फूल देखा।

बडा दुःख हो गयी। फूल तो मिला ही नही और अच्छा 'फ्रोक' गंदा भी हो गया। दुःख और गुस्सा एक साथ आ गये। रोक नही सकी। जोर से रो पडी। राजु को कुछ दंड दिलाने की निश्चय किया। सारी बातें उसके पिता से कही।

"राजु......"

उसका क्रोध भरा शब्द सुनकर अपने को भी भय आ गया। कितना क्रोध है उन शब्दों में।

मम्मी के देखे बिन फ्रोक बदल करके पीछे के दरवाजे से आंगन में आ गयी। उस समय राजु के घर से उसकी रुलाई सुनाई पडी।

कुछ समय तक एक मूर्ति की भाँति चलन रहित खडी रही। उस समय तक जो क्रोध अपने मन में था, वह बरफ के समान पिघल गया। उसने कभी नही सोचा था कि राजु को एसा मारेगा। राजू, तुमको कितना मार मिला। इन सबका कारण मैं ही हूँ न? मैं पानी भरी आँखों से माफी माँगती हूँ मुझे माफ दो। क्या तुम नही दोगे?

दुःख भरे हृदय के साथ वापस चली। चुप के से आकर बिस्तर पर लेट गयी कुछ भी करने या खाना खाने को भी मन नही लगा। रोटी खाने केलिए मम्मी के बुलाते समय भी बिस्तर से नही उठी। दिन भर जो कुछ हुआ वह सब मन में आते रहते थे। मन में यही विचार था "क्या राजु मुझसे बातें नही करेगा? आज तक राजु से नही बिगडी थी। लेकिन आज सबकुछ हो गया। झगडे की कोई आवश्यकत नही थी। लेकिन एसे सब हो गयी गलती अपनी ही है।

राजू को मेरी ओर बहुत प्यार है। रोज़ फूल तोडकर देता है। फिर भी मैं ने उस स्नेहमयी को मार दिलाया हा, उस मार का शब्द याद आते समय ही डर लगता है।

दुसरे दिन सवेरे स्कूल जाने की तैयारियाँ की। गेट के पास आते समय न जाने क्यों पैर चलन रहित हो गये एक यंत्र के समान कुछ समय तक सबकुछ भूलकर खडी रही। आँखें राजू के घर के चारों ओर घूमते रहते थे। मन में राजू के जल्दी का आग्रह था लेकिन उसको कहीं नहिं देखा।

दुःख भरे हृदय से धीरे धीरे चली। एक एक कदम रखते समय यही सोचती थी कि राजू अभी आयगा। आँखों में पानी भर गया। राजु आज पहलीबार मैं तेरे बिना स्कूल जाती हूं।

क्लास में बैठते समय भी राजू के बारे में सोचती रही। वह क्यों स्कूल नही आया? क्या वह मरे से बीगडी है?

उस दिन स्कूल से अकेली आ गयी किसी का भी साथ चलने केलिये मन नही लगी। दूसरों से बातें करते समय राजू का कहना याद आता था कि बुरे बचों के साथ दोस्ती नही जोडना।

फूलों से भरे तालाब के पास आते समय अनजाने से ही उसी ओर देखा। मुस्कुराते हुए मंद हवा में खेलनेवाले फूलों की ओर आग्रह के साथ देखा। लेकिन राजु के बिना फूलों की क्या आवश्यकता है? रोज़ वह अपनेलिए फूल तोड देता था। फिर भी......फिर भी...... एक फूल केलिए मैं ने अपने स्नेहमयी राजु को मार दिलाया। एक बार जोर से रोने केलिए चाहा। आँसू की अविरल धारा के बंद होने तक।

क्या फूल मुझे देखकर हिलना भी बंद दिया? उनके प्रीय राजु को मार मिलाने से वे भी दुःखी होंगे। क्या वे मुझे गुसे के साथ नही देखते?

एक निमेष भी वहाँ नही ठहरा। मैं सबसे अधिक किसको प्यार करती हूँ, वे भी मुझको घृणा के साथ देखते है। रोते रोते भाग गयी घर का द्वार दृष्टि में पडते समय भागना बंद कर दिया। चारों ओर आँखें गडाकर जल्दी चला। मुझे डराने केलिए राजु इधर कहीं छिपा रहता है क्या? राजु उधर वहाँ सब कहीं देखा। लेकिन राजु वहाँ नही था। आखों में पानी भर गयी। मन में वेदना की लहरें उठी।

पुस्तक की थैली मेज़ पर फेंककर राजु के घर जाने केलिए बाहर आ गयी। अपने राजु को देखने केलिये। एक गाडी का दरवाजा बंद करने का शब्द सुनकर सिर उठाकर देखा। एक डॉक्टर के साथ अन्दर जानेवाले उसके पिता को देखा। कुछ समय के बाद वे दोनों वापस आ गये रोग किसको होगा? राजु को है क्या? फिर......फिर ... कुछ भी करने की शक्ति नही थी। आनेजाने वाले डाक्टर को देखते हुआ निश्चल खडे रहे।

संध्या होने लगी। मम्मी आकर बुलाते समय पीछे चली।

रात में नींद नही आयी। आखों बंद करते समय मार खाकर रोने वाले राजु का रूप मन में आता रहता था। उस लंबी रात का भी अंत हो गयी।

रात तीसरा दिन है। जगते ही आँखें खोलकर सामनेवाले घर की ओर देखा। जल्दी ही मन में राजु को देखकर उससे माफी माँगने का विचार आ गया।

उसके घर में एक भीड दिखाई पडती है। क्या, मेरा राजु को बुखार अधिक है? तो......। उसके पिता बरान्दे में निर्निमेष बैठ रहा है। उसके आँखों में पानी भरा है। किसी को भी देखे बिना राजु के कमरे की ओर चली। वहाँ एक प्रकार का सन्नाटा छा गया था। दुःख भरे हृदय के साथ धीरे धीरे उसके बिस्तर के पास खडी रही। बिस्तर पर

जीवन और मृत्यु एक साथ

K. V. Venu Natha Prabhu. CLASS II ECONOMICS.

राजु अब 'डाक्टरी' के तीसरे दर्जे में पढता था। एक दिन उसे एक तार मिली। उसमें लिखा था "फौरन आओ.." उसने बम्बई पहुँचकर अपनी बहन और बहनोई की लाशों देखीं। दुख की शक्ति बढने से वह जोर जोर चिल्लाने लगा।

अवश होकर लेटने वाले राजु को देखकर डर गयी। उसके मुँह पर जो प्रकाश था, वह सब चला गया था।

"राजु......

उसने धीरे धीरे आँखें खुली।

"लि.........सी........"

उसके सूखे वदन से एक शब्द बाहर आ गया। आँखों अधिक चमक उठी। वह देखकर दुःख बढ लगा। उसके बाद कुछ भी कह नही सकी। अपना दिल बहुत जोर से धडकने लगा। राजु कुछ समय तक मुँह की ओर देखते रहे। उसकी नीली आँखों का प्रकाश धीरे धीरे घटने लगा। एक निमेष......

उसका शरीर एक बार हिला। यह देखकर ऐसा लगता था कि वह कुछ कहने केलिए उठ रहा हैं। वह शरीर विस्तर में ही गिरा। उसके बाद वह एक बार भी नही हिला। एक बडा रोना उठ गया। आँखों में अंधेरा छा गया बेहोश होकर नीचे गिर गयी। पता नही कितना समय वहाँ लेट गयी।

होश आते समय एक बडी भीड देखा। उनके बीच में एक मंज़ल धीरे धीरे चल रहा है। उस शवमंज में अपना स्नेहमयी राजु लेटा है। प्यारा राजु, तुम अपनी लिसी को छोडकर जा रहे हैं क्या? मत जाओ राजु...... मुझे छोडकर मत जाओं। मुझसे दोस्ती बनाने केलिए और मेरे साथ खेलने केलिए अब कौन है? मुझको कौन फूल तोडकर देगा?

अंत में उसके सुन्दर मुँह पर एक चुंबन दिया। आँसू के कुछ फूलों भी अर्पण किये।

उस शवमंजपर कीले ठोकते समय देख नहटी सकी। ऊँचे स्वर में रो गयी। उन कीले सब मेरे शरीर पर ठोकने जैसे लगती थी। मेरा राजु चला गया। मुझे छोडकर हमेशा केलिए। वह कभी वापस नही आगया। मैं अकेली बन गयी हुँ........अकेली।

इसी समय मदन के पिता ब्रह्मानंद भी चिल्लाता था। दुख की कधिकता से वे पागल हो गये। शशी बाबु को सांत्वना देते हुए बोले -"भाई! तो होना था से हो गया, उसपर अब रंज करने से क्या लाभ भाग्य का बदा सभी को सहना पडता हैं।"

* * * *

विष्णु के दो बच्चे थे वीणा और बाबू। जब बाबू तीन साल का लडका था तब उसकी माँ इस पृथ्वी से चल बजी। विष्णु अभिमानी होने पर भी स्नेह संपन्न था। वह अपने दोनों बच्चों को लाड-प्यार करता था। उस वात्सल्यमय पिता ने अपने बच्चों को मातृ-विरह का दुख न दिखला कर उनहें पाला पोसा। वह बच्चे और नौकरानी के साथ मलबार के एक शांत-सुन्दर गाँव में रहते थे।

उस गाँव का एक धनी था। ब्रह्मानंद। ब्रह्मानंद और विष्णु एक ही दफ्तर में काम कर रहे थे उन दीनों के बीच में घनिष्ट संबंध होता था। ब्रह्मानंद का इकलौता पुत्र था मदन। मदन अपने माता-पिता का अत्यंत आज्ञाकारी एवं श्रद्धालु पुत्र था। उसकी माँ महेश्वरी एक महाव्याधी से पीडित रहती थी। छुट्टी के दिनों विष्णु अपने बच्चों को लेकर ब्रह्मानंद के घर आया था और कभी ब्रह्मानद अपनी पत्नी और पुत्र के साथ विष्णु के यहाँ भी आया करता था।

इस तरह मदन वीणा और बाबु साथ साथ एक ही गाँव में खेल-कूद कर बडे हुए। वीणा का छोटा भाई था बाबु। वीणा मदन से छोटी होने के कारण उसे बडा भाई समझकर प्यार करने लगी वे एक ही स्कूल में पढते थे हर ऐक दिन वे स्कूल जाकर सम्मिलित होते थे और नन्ही-नन्ही बात-चीत करते थे। इस तरह उन दोनों परिवार एक साथ अभिवृद्धि प्राप्त करने लगे।

आठ-दस साल बीत गये। अवस्था के साथ साथ मदन में रूपलावण्य का भी विकास हुआ। साथ-साथ उसमें चंचलता और ढिठाई वृद्धि पाती गयी। मदन को अब पास के शहर के एक कालेज में भरती कर दिया गया। मदन गोरा चिट्टा सुन्दर नौजवान बन गया। बचपन से ही लाड-प्यार में और सुख सुविधा में पलकर उसमें यौवन का विकास हुआ। वह धीर वीर और सुशील भी था। उसके सुदर्शन मुँह में हमेशा मुस्कान होता था। उसका बकवाल देखने लायक होता था। पढने में भी वह पीछा नहीं था।

एक-दो सावन की महीने के बाद वीणा ने भी उसी कोलेज में प्रवेश किया। वह भी अब बहुत अधिक बदल गयी थी। वीणा की सुन्दरता अलौकिक थी, उसका मुख मंडल चन्द्रमा से भी अधिक सुन्दर था, उसके नील नेत्रों में तार जैसी ज्योतियाँ और उसके शरीर में कमल के समान सुगंध था। उसकी गोरी देह,

गोल-गोल चेहरा, लंबे लंबे काले बाल,ये सब दूसरों केलिए आकर्षक नहीं तो और क्या? उस भरे हुए गोरे चेहरे में, उस सुन्दर मुखमण्डल में कितनी ममता थी उन बडे बडे सुन्दर नील नयनों में कितना वात्सल्य भरा था। वीणा की चलन भी उनके रूप की अनुकूल थी।

क्रम-क्रम से वीणा और मदन के स्नेह प्रेम में बदल गया। वीणा बाल्यकाल से ही एक अच्छी गायीका थी। वह अच्छी-अच्छी हिन्दी, तमिल और मलयालम के गीत गा सकती थी-कभी-कभी गीत गाकर वह मदन को सन्तुष्ट करती थी। मदन को, पाकर वीणा के अंग अंग पुलकित हो जाते थे। अचान को सख्ती से पाते देखती तो वीणा के पुलकित नयनों में उत्सुकता छा जाती थी। कालेज के वार्षिकोत्सव में मदन 'बेस्त आक्तर' और वीणा 'बेस्त म्युसिष्यन' की उपाधि पाकर गए। कालेज से घर पहुँचने के बाद रोज़ वे दोनों गोधूली की वेला में गाँव के पार्क में जाते और आपस में हृदय खोलकर बातचीत करते वीणा की कोयलनाद सुनना मदन को सुखकर था। दिन में वीणा का विचार और रात्री में उसका स्वप्न सब कुछ मदन ही हुआ। कभी-कभी मदन वीणा की खिल्ली उडाता था कि एक सुन्दर नारी साँप की जैसी है, उसे कभी न भरोसा करना है। वीणा के प्रति मदन का प्रेम शान्त, निर्मल और निश्चल था।

जब मदन ने पहली श्रेणी में पास होकर उपाधि धारण कर ली तब वीणा के पिता विष्णु इस दुनिया से चल बसे थे। ईसलिये कालेज में पढनेवाले वीणा और विद्यार्थी बबु बहुत तकलीफ में पडते थे। उन दोनों के एकमात्र आश्रय-स्थल वह जीवनदीप (विष्णु) भी बुझ गया। इस समय उनकी सहायता केलिये मदन आगे बढा। वीणा को सांत्वना देते हुए उसने कहा,—''जीवन में कष्ट और हार सहज-साधारण है। हम मनुष्य है हमें तकलीफों और दुखों को पार कर आगे बढना ही है।'' इसके साथ वीणा और बाबु की सभी आवश्यकताओं को पूरा कर देनेकेलिए और वीणा केलिए आगे से कालेज में शुल्क दे देने केलिए मदन तैयार हो जाता और उसकेलिए कसम खा लेता था।

किसी न किसी तरह दो साल बीत गये। अब मदन मास्टर की उपाधि भी पा चुका। इतने में वीणा ने उपाधि धरण कर ली थी। वह नौकरी करके कालेज में पढनेवाले अपने छोटे भाई बाबु को 'डाकटरी' को भेजने केलिए चाहती थी। वीणा को अपने ही गाँव में एक अध्यापिका की नौकरी मिली। मदन को बंबई की एक दफ्तर में काम मिला। अपने बूढे माँ-बाप को अकेले छोडकर इस दूरी ज़गह पर जाकर रहना मदन पसंद नहीं करता था। मगर

दूसरा कोई मार्ग न होने के कारण वह बंबई जाने केलिए मज़बूर हुआ। माता पिता से बंबई जाने की अनुमति पाकर मदन वीणा के घर पहुँचा। कुलीन सौन्दर्य और उन्मत्त यौवन एकसाथ सम्मिलित हुए सभ्य वीणा वीणा को वह कुछ देर तक नज़र डालता रहा मदन ने अपने को विदा देनेकेलिए वीणा से प्रार्थना की। वीणा की आंखों में आँसू भर आये। उसकी रक्तवर्ण ओठे काँप उठीं। स्वभाव से ही सरल और कोमल हृदयवाला मदन, वीणा का निष्कपट प्रेमी होने के कारण उसकी आँखों से भी आँसू की बूँदें टपक पडीं। उसने फरमाया,— "मेरा जीवन का एक लक्ष्य है. एक प्रतीक्षा है। वह प्रतीक्षा एक ही नारी केलिये है। स्वर्ग और नरक, सुख और दुख, वे सब उसमें रहते हैं और वह नारी है वीणा की छाती पर लिपटते इसने देखा। मदन को देखे बिना एक दिन भी बिताना उसकेलिए बहुत मुश्किल की बात था। फिर मदन बोल उठा— "तू ही मेरा सर्वस्व है वीणा! इस संसार में तुझे छोडकर मेरा अपना कुछ भी नहीं है, कोई कामना नहीं, कोई उद्देश्य नहीं और कोई आशा भी।" यदि वीणा चाहती तो अपनी बंबई यात्रा को भी बन्द कर देने केलिए वह तैयार था इस समय वीणा शाँत हुई और मन ही मन मुस्कुराकर मदन को बंबई जाने की सम्मती दी। हर सप्ताह वीणा के नाम पर चिट्ठी भेजने केलिए मदन ने वाद कर दिया।

बंबई पहुँचने के बाद पहली रात में मदन को नींद नहीं आयी। बंबई में वह उत्साह से जीवन बिताने लगा। इसके बीच में वह वीणा को कभी नहीं भूल गया था। रोज़ कचहरी जाने के पहले वह अपने साथ लिये हुए वीणा का छाया-चित्र (फोटो) चूम लेता था। दफ्तर में साथियों के बीच में पार्क में, सिनेमा घॅद्र में सब जगह मदन के मनमें वीणा की याद ही थी।

यहाँ वीणा रोज़ मन्दीर जाती थी और मदन की स्वास्थ्य केलिए ईश्वर से प्रार्थना करती थी। मंदिर से लौटते समय वह मदन के बूढे माँ-बाप के भी दर्शन पाती और कुछ समय के लिए उनकी सेवा सुश्रुषा भी कर कर देती थी। दुख और दर्द से पीडित रोगशया पर पडी हुई महेश्वरी को अच्छे अच्छे गान सुनाकर वह अमृत प्रदान कर देती थी। पत्र में बूढे माँ बाप की बाते भी लिखकर वह मदन को याद वीणा की कलेजा तडपते ही रहा।

एक दिन की घटना थी। वीणा स्कूल में पहुँचकर ढाई घंटे हो गया था। अचानक भयंकर बुखार और सिर-दर्द से पीडित होकर वह नीचे गिर पडी। सब अध्यापिकायें और कुछ छात्र उसे अस्पताल में ले गए। बात जानकर मदन के बूढे पिता भी वहाँ पहुँचे। गाँव के एक

दोस्त ने इसके बारे में मदन को तार भेजी। उसी क्षण दफ़्तर से दो महीने की छुट्टी पाकर मदन हवाई जहाज के द्वारा अपने गाँव में पहुँचा और अस्पताल की ओर कूद पड़ा। वहाँ उसने कई बन्धु बान्धव से मिल गया। वह बीणा के, कमरे में गया। बीणा बेहोश होकर पड़ी थी। चार प्रमुख डाक्टरों ने बीणा की परीक्षा में मग्न हुए थे। वे कभी कभी ईंजेक्शन देते और कभी इलाज भी। दस दिनों के बाद डाक्टरों के कठिन परिश्रम से और मदन की निर्मल सेवा सुश्रुषा से बीणा होश में आयी। दो साल के बाद जब मदन दो महीने की छुट्टी में गाँव आया तब उसकी माँ महेश्वरी बहुत अधिक सन्तुष्ट हुई। अपने बेटे को देखते ही उस बीमारी बूढ़ी का आधा रोग दूर हो गया। जब बीणा होश में आयी पहले पहल उसने मदन को देखा। प्यार की अलौकिक मायानगरी में बीणा अपने आप को भूल गयी और किसी स्वप्न लोक में विचरने लगी। इसी भाव बेहोशी में वह दोनों हाथों को फैलाकर कातरता से मदन से लिपट गयी। "मेरी जिन्दगी" कहकर मदन ने बीणा को अपनी छाती से लगा लिया। अब बीणा के मुरझायी कुम्हलायी पीले चेहरे पर प्रसन्नता और प्रेम की झलक छा गयी। सचमुच बीणा की बेहोशी का कारण अनजान था।

एक महीने के बाद बीणा ने पूर्ण सुख प्राप्त किया। अपने बूढ़े माँ-बाप की आज्ञा के अनुसार मदन बीणा को वरने को तैयार हुआ। एक सप्ताह के अन्दर एक शुभमंगल मुहूर्त में गाँव के सभी लोगों के सान्निध्य में मदन और बीणा के ब्याह धूम-धाम से मनाया गया। नव वधु-वरों को जगह जगह से बधाइयों की तार आने लगी। दूसरे सप्ताह मदन अपने माता-पिता और बहु के साथ बंबई में पहुचा। अपने सभी साथी मिलकर मदन के संयुक्त परिवार को एक हृदय स्वागत दिया। मदन अपने साथियों की आँखों का तारा था। वह अब केन्द्रसरकार का एक उच्च पदाधिकारी था। संतृप्ति का भाव था बीणा की मुँह में। नववधु होने के कारण उसके अंतर्गत पुलक की लहरों उठ रही थी।

दफ़्तर के पास एक मकान किराये में लेकर वे सुख से जीवन लगे। मियाँ के माँ बाप को अपने ही माता-पिता समझकर बीणा आदर करती थी। वह पति की प्यारी और बीमारी सासजी की दुलारी थी। शादि के बाद मदन और बीणा के बीच में प्यार की शक्ति बढ़ गयी एक बार मदन ने बताया,—"प्यारी बीणा, तुम ईश्वर की सृष्टि में सबसे बड़ी सुन्दरी है। मेरा विश्वास है कि मेरा सत्कर्मों के फलस्वरूप ही तुम्हें मुझे मिला है।" बीणा में विद्या, विनय और ममता भरी थी। कुछ दिनों के बाद मदन की माँ महेश्वरी की बीमारी बढ़ गयी। और

उसका देहान्त हुआ। इस बुरी हालत में वे बहुत दुखी हुए।

सितम्बर का अंतिम सप्ताह के एक दिन था। वर्षा की ऋतु बीत जाने पर भी दिन का दिन था। पास के गाँव के एक प्रसिद्ध मंदिर में पर्व मनाने की दिन था। बंबई की करीब आधा आबादी इस मोहार में भाग लेती थी। छुट्टी होने के कारण मदन और बीणा भी इस उत्सव में भाग लेने को तैयार हुए। शाम का समय था। बीबी और मियाँ हँसते हुए अपनी गाड़ी में आ बैठे। मदन अपने आप कार ड्रैव कर रहा था। उनकी बातचीत और मुस्कुराहट चलता रहा। चारों तरफ सन्नाटा छा गया था। आकाश में दो-तीन तारे टिम-टिमा रहते थे। उस घोर अन्धकारपूर्ण रजनी में, मानों दो प्रेमी अकेले एक गाड़ी में सवार कर रहे थे। वे विकटोरिया टेरमिनस से दो-तीन कोस की दूरी पर पहुँचे। तब 'मद्रास-बंबई एकसप्रस' एक पुल को पार कर आ रहा था निर्भाग्य से अपनी बात-चीत और पानी बरसने के शब्द से रेल गाड़ी का आगमन बीणा या मदन को सुन या जान नहीं पाया। कठिन अन्धकार होने के कारण दूर से उनको गाड़ी का दर्शन भी न मिला। जब मदन ने कार को पहले सड़क से एक दूसरे रास्ते में घुमाया और पटरियों को पार करने की कोशिश की अचानक उस रेलगाड़ी ने आकर मदन की गाड़ी को तितर-बितर कर दूर फेंक दिया। एक झनझनाहट की आवाज़ के साथ कार एक पेड़ पर टकराकर दूर एक नाले में जा गिरी। मदन और बीणा उस टूटे-फूटे गाड़ी में ही छिन्न-भिन्न हो गये।

* * * *

कुछ यात्रियों ने उन दोनों को अस्पताल में पहुँचाया। पर सब प्रयत्न निष्फल हुआ। मदन का सिर अपने शरीर से अलग हो गया था इसलिये अस्पताल लाने के पहले ही उसने मृत्यु को वरण कर लिया था। अस्पताल में इलाज पाकर बहुत मुश्किल से बीणा ने एक बार अपनी थकी-माँदी आँखें खोलकर चारों ओर देखा और एक सिसक के साथ आँखें बन्द की। बस अब उसका जीवन भी समाप्त हुआ। मदन और बीणा के उन सुखमय दिनों का, प्रेम तथा आह्लाद से पूर्ण छलकते हुआ उस जीवन का अंत हो गया। मदन और बीणा दोनों एक ही डण्ठल के दो फूलों के समान एक-साथ खेल कूद कर बढ़कर, एक-साथ पढ़कर एक साथ उत्साहपूर्ण सन्तोष जीवन बिताकर अब एक-साथ ही संसार से विदा हो गए।

आँचलिक उपन्यास

P. C. Koshy, M. A. Dept of Hindi

पिछले कुछ वर्षों से हिन्दी उपन्यास की एक नई विधा देखने को मिलती है जिसे आँचलिक उपन्यास कहा जाता है। इस नवीन रूप ने थोडे ही समय में सर्वाधिक उन्नति प्राप्त की है। हिन्दी उपन्यासों में आँचलिकता का अंश पुराना है। लेकिन इसने अपना नया नामकरण अभी अभी ग्रहण किया है। आँचलिक उपन्यासों का उद्देश्य अन्य उपन्यासों से भिन्न नहीं। पर आँचलिक उपन्यासकार अन्य उपन्यासकारों की भाँति समस्त मानव-समाज एवं अखण्ड भूभाग को सामने रखकर अपनी रचना नहीं करता बलिक वह उसकेलिए एक समाज विशेष एवं सरपुर्णभूखण्ड का अंग होते भी अपनी कतिपय विशेषताओं के कारण भिन्न जान पडता है। आँचलिक उपन्यासकार एक गाँव, एक प्रान्त, एक जाती तथा एक व्यवसाय के लोगों को अपने उपन्यास का विषय बना सकता है।

हिन्दी में व्यक्तिवादी साहित्य के विद्रोह में उपन्यासों की यह आँचलिकता नक नवीन जीवन चेतना की लहर है। कुछ आधुनिक लेखक अपनी निजी मान्यताओं को छोडकर प्राकृतिक सौन्दर्य से युक्त अंचल की ओर मुडे हैं। इन जागरूक लेखकों ने नागरीक जीवन की भूमिका (जो परंपरा से चल रही थी) को छोडकर दूरवर्ती और विलक्षण रीति नीति वाली जातियों और स्थितियों का चित्रण अंचल विशेष का प्रधानता देकर किया। इन अंचलों में भारत की जो प्राचीन संस्कृति सुरक्षित पडी है उसे जनता के सामने प्रस्तुत करने का काम इन लेखकों के द्वारा हो रहा है।

आँचलिक उपन्यासों का प्रादुर्भाव एक एक विशेष आंदोलन द्वरा हुआ है। यह आँदोलन विश्व साहित्य से गुंजित है। पाश्चात्य देशों यूरोपीय उपन्यासकार मेरिया एजवर्ड (1767-1849) सर वाल्टर स्काट (1772-1832) और थामस हार्डी (1840-1928) के आँचलिक उपन्यासों के साथ अमेरिका के उपन्यासों में भी एक नई चेतना का श्रीगणेश हुआ। शापहले अमेरिक के उपन्यासकार यूरोपीय उपन्यास की परंपरागत रूढियों में आबद्ध रहे। ऐसी रूढियों से मुक्त होने केलिए उन्होंने भी आँचलिक जीवन का संबल अपनाया उनमें मार्कटवेन (1835-1910) अरनेस्ट हेमिंग्वे (1898) आदि अमेरिकी उपन्यासकार प्रमुख है।

पश्चिमी उपन्यास साहित्य में आँचलिक उपन्यास एक क्रांतिकारी कदम था। इस प्रकार भारतीय उपन्यासों में भी आँचलिकता का प्रादुर्भाव प्रगती की एक कडी है। लेकिन भारत में आँचलिक उपन्यास के प्रेरणा स्रोत विदेशी नहोकर देशी हैं। आँचलिकता के गुण हमारे उपन्यासकारों में किसी न किसी रूप में विद्यमान थे। वृन्दावनलाल वर्मा तथा प्रेमचन्द के उपन्यासों में इसका प्राथमिक रूप लक्षीत होता हैं। वर्माजी के उपन्यास अधिकतर ऐतिहासिक है, तो भी उनकी पृष्ठभूमि आँचलिक है। प्रेमचन्द के उपन्यासों में भी आँचलिकता खूब मिलती है।

हिन्दी में आँचलिक उपन्यास एक नवीन औपन्यासिक प्रेरणा के प्रतीक हैं। हिन्दी के आँचलिक शब्द का प्रयोग अपनी सार्थकता सुचित करता हैं। यह शब्द उन उपन्यासो केलिए प्रयुक्त है, जिनमें आँचलिक जीवन का चित्रण यथासम्भव पुर्ण समग्रता के साथ प्रस्तुत किया गया हो। "अथवा इस प्रकार कहा जा सकता हैं कि सीमित देश, असाधारण चित्रण यथार्थवादी वस्त्विषय पुर्ण विशेषताओं से युक्त कृति ही आँचलिक कृति कही जायेगी। वातावरण और परिवेश की वहाँ प्रधानता रहती है। जीवन विवरण के साथ उसमें जीवन्त संदेश भी रह सकते है, जिसके बल पर वह वस्तु उस क्षेत्र या अंचल विशेष की रहकर समस्त देश की हो सकती है।" अतएव हिन्दी में आँचलिक उपन्यास को साहित्य को समृद्धि करनेवाली वस्तु भी कहा जा सकता हैं।

लोक संस्कृति के विविध पक्ष होते हैं आँचलिकता में हम इस लोक संस्कृति के समस्त स्तरों को अपना सकते हैं तो भी आँचलिक जीवन पर आधारित कथा का व्यापक तथा संभावना पूर्ण स्वरूप इन्हें उन उपन्यासों में ही प्राप्त होता है जो सौ फीसदी ग्राम्य जीवन पर आधारित है। प्रेमचन्द के उपन्यासों में गावों का जैसा चित्रण हम देखते हैं वैसा था उससे बढकर संवेदनापूर्ण चित्रण वर्तमान आँचलिक उन्यासों में प्राप्त होता है।

हम जानते हैं कि आँचलिक उपन्यास हिन्दी साहित्य माता की सबसे छोटी संतान है। इसका नामकरण भी अभी अभी हुआ है। इसकी विविध परिभाषाएँ निकल चुकी है।

परिभाषाएँ

अंचल शब्द को ध्यान में रखकर आलोचकों ने आँचलिक उपन्यास की परिभाषाएँ प्रस्तुत की है। इसलिए आँचलिकता को स्पष्ट रुप से जानने से पूर्व अंचल शब्द का अभिप्राय समझना अत्यन्त आवश्यक हैं। अंचल का अर्थ है 'जनपद या क्षेत्र। यह अंचल शब्द अंग्रेजी के रीजन (region) शब्द का पर्याय है।

"आँचलिक उपन्यास उन उपन्यासों को कहते हैं जिनमें किसी विशेष जनपद (क्षेत्र) के जनजीवन का समग्र चित्रण होता हैं। समग्र का अर्थ है भाषा, वेषभूषा, उत्पादन, प्रकार विनिमय संक्षेप में आर्थिक जीवन, उस आर्थिक जीवन, उस आर्थिक जीवन पर आधारित वर्ग और जातियों के परस्पर संबन्ध, संस्कृति धार्मिक विश्वास, विवाह, मृत्यु आदी आचार ,शिष्टाचार, चरित्र और आदर्शों मनोरंजन व्यसन, कला भोजन पान स्वास्थ्य शिक्षा दीक्षा तथा जीवन दर्शन। सामाजिक समस्याएँ, राजनैतिक जीवन, एक अंचल का दूसरे अंचल से संबन्ध अंचल की की विशिष्ट और सामान्य परम्परा और प्रगति -इन सब विषयों का जब किसी उपन्यास में चित्रण होता है और जब उस उपन्यास को पढकर हमारे सम्मुख उस अंचल विशेष का समग्र जीवन अवतरित हो जाता है तब हम उस उपन्यास को आँचलिक उपन्यास कहते है।"

(डा० विश्वम्भरनाथ उपाध्याय)

"कुछ उपन्यासों में किसी प्रदेश विशेष का यथातथ्य और बिम्बात्मक चित्रण प्रधानता प्राप्त कर लेता है और उन्हें प्रादेशीक या आँचलिक उपन्यास कहा जाता है। परन्तु ये उपन्यास भी सामाजिक या ऐतिहासिक ही होते हैं और चारित्रिक के अंतरगत आते है। क्योंकि पात्रों के चरित्र चित्रण को यथार्थता प्रदान करने केलिए ही उनकी वाह्य परिस्थीति को जीवना रूप में चित्रत किया जाता है। (हिन्दी साहित्य कोश)

ऊपर की परिभाषाओं में अंचल विशेष के यथातथ चित्रण की बात तो स्पष्ट कर दी गयी है। परंतु आँचलिक उपन्यासों को चारित्रिक उपन्यास कहकर उसके पृथक अस्तित्व का हठ भी प्रकट किया गया है लेकिन यह ठीक नहीं। क्योंकि चारित्रिक उपन्यासों में चरित्र चित्रण पर अधिक ज़ोर दिया जाता है जबकी आँचलिक उपन्यास तो अंचल विशेष के वातावरण का ही उतना विशद् चित्र प्रस्तुत करने का प्रयास होता है। इसी कारण यह अलग इकाई बन जाता है। इस प्रकार के अंचल किसी नदी पर बसे हुए ग्राम अथवा कतिपय ग्रामों का समूह जिनकी बोली, भाषा एक हो, जिनके आमोद प्रमोद एवं उत्सव एक हो, जिनके ग्रामदेवता कुलदेवता प्राय एक हो, इसप्रकार के एक परिवेश की आत्मा जिस उपन्यास में साकार हो उठे उसे आँचलिक उपन्यास कहा जायेगा। ऐसे अंचल के निवासीयों की प्रवृति का निर्माण करने में इस अंचल विशेष का बडा योगदान है। उस अंचल या भूमिभाग उसके वातावरण तथा उसके निवासियों के व्यक्तित्व का यह अन्योन्याश्रित संबन्ध ही सची आँचलिकता हैं। आँचलिक उपन्यास का प्रणेता अंचल की संस्कृति का आँखों देखा चित्रण करता है, उसमें यथ

की स्थिति महत्वपूर्ण और विश्वसनीय रहती हैं, इनही गुणों से इन आँचलिक उपन्यास को चारित्रिक या ऐतिहासिक उपन्यासों से पृथक करते है। स्थानीय रंग (Regional touch) ही इन उपन्यासों को अन्य उपन्यासों से पृथक प्रमाणित करता है, अतएव वही सर्वाधिक श्रेय का अधिकारी है। एक तरथ स्मरणीय है कि इन विशेषताओं से युक्त उपन्यास अन्य भाषाओं में भी लिखे गये है, जैसे यूरोपीय उपन्यासकार थामस हार्डी के 'विसेक्स उपन्यास (Wessex Novels), शार्लोट ब्रान्टे का शार्ले आदी। उर्दु में कृशनचन्द्र का तुफान और कालीयाँ' काश्मीर की हरी भरी घाटियों और वहाँ के जन जीवन का जीता जागता चित्र प्रस्तुत करने में अपना सानी नहीं रखता।

आँचलिक उपन्यास के तत्व

ऊपर की पंक्तियों में हमने अंचल आँचलिकता और आँचलिक उपन्यासों की कतिपय विशेषताओं का निर्देश किया है अब उन मूल तत्वों का विवेचन करना : उचित; होगा, जिनसे : किसी आँचलिक उपन्यास को परखने में सहायता मिलती है। मूल तत्व ये हैं —(1); भौगोलिक स्थिति का अंकन और वहाँ की प्रकृति का काव्यमय चित्रण। 2)(कथानक का आँचलिक आधार। (3) लोक संस्कृति का चित्रण)4) वहाँ की राजनैतिक चेतना सामाजिक धार्मिक और :आर्थिक स्थिति का चित्रण (5) पात्रों के चरित्र विकास में अंचल का योग (6) जन जागरण की नई चेतना।

ऊपर आँचलिक उपन्यास के जितने सामान्य तत्व निर्धारित किए गए है उनसे आँचलिक उपन्यासों का रूप विधान स्पष्ट हो जाता है।

आँचलिक उपन्यासों के सम्बन्ध में प्रायः यह प्रश्न उठाया जाता है कि क्या आँचलिक उपन्यास ग्रामीण अंचल से सम्बद्ध होता है या यह नगर के अंचल पर भी लिखा जा सकता है। नगर के अंचल पर लिखे जानेवाले उपन्यासों को आँचलिक उपन्यास नाम न देनेवालों का तर्क यह है कि नगर के कथानक से सम्बद्ध उपन्यास में साधारणतः लेखक या तो सामाजिक समस्याओं में उलझ जाता है या पात्रों के मनोविश्लेषण में अत; नगर के अंचल का जीवंत चित्र उस में उपस्थित नहीं हो पाता। लेकिन इस मत को हम स्वीकार नहीं कर सकते यदी अब तक लिखे गए उपन्यासों में यह तुटि पाई जाती है तो वह व्यक्तिगत उपन्यास विशेष का दोष हैं। अमृतलाल का 'सेठ बाँकेमल' उदयशंकर भट्ट का 'सागर लहरें और मनुष्य', 'बुँद और समुद्र' आदि ऐसे उपन्यास हैं जिनमें नगर की संस्कृति, राजनैतिक सामाजिक और आर्थिक स्थिति का चित्रण बडी सजीवता के साथ किया गया है। उनमें दोषों के होने पर भी आँचलिकता के तत्व इतने पुष्ठ है कि उन्हे आँचलिक उपन्यास कहने में संकोच प्रकट करना नहीं चाहिए।

आँचलिक उपन्यासों के पात्र अंचल विशेष की विशिष्टताओं में विकसित

होने के कारण अपना पृथक अस्तित्व और आकर्षण रखते हैं। दूसरे उपन्यासों के जैसे चरित्रों की समानता आँचलिक उपन्यासों का आकर्षण बढ़ता है।

आँचलिक उपन्यासों का बड़ा उद्देश्य हमारे देश के विभिन्न आँचलों की विलुप्त होती हुई सांस्कृतिक चेतना की सुरक्षा है। समाज में दिन ब दिन परिवर्तन हो रहा है। नदियों, पहाड़ों, भाषाओं आदि की सीमाएँ टूट रही। प्रांत देशों में और देश अंतरदेशीय संगठनों में विलीन होते जा रहे हैं। ऐसी स्थिति में प्राचीन परम्पराओं और सांस्कृतिक मान्यताओं की सुरक्षा का प्रश्न और भी गंभीरता के साथ युग के सामने उपस्थित हो गया है। आँचलिक जन जीवन के भीतर चलनेवाली धाराओं को देखना और उन्हें सहृदयता के साथ अंकित करना है।

मां के दर्शन

V. Gopinatha Pai B. Sc II CHEMISTRY.

माँ प्रणाम, माँ प्रणाम।
तेरी सेवा मेरा काम॥

तेरे दर्शन से जीवन
मेरा धन्य हो गया।
मेरा तन, मन, धन
सब तेरा भजन हो गया॥

देखता हूँ मैं तेरे
पद जो नील कमल में।
अति पवित्रता से भरे
जो निर्मल जल में॥

पीताम्बर के वस्त्र तेरे
स्वर्णवर्ण और वर्णमाला।
देवेन्द्र भी करता तेरे
चरणों पर अर्पित पुष्पधारा॥

आभरणों की वर्णमाला
गले में तेरे चमकते।
मन्द समीरण में काले
बाल तेरे लहराते॥

रक्त सिन्दूर का तिलक
देखता तेरे माथे पर।
अस्त्र, शूल का झलक
देखता हूँ हाथों में और शर॥

कैसा तेज! कैसा प्रकाश!
देखता मैं तेरे मुख पर।
कितनी शांति! मन्द हँसी!
सरलता शोभित मुखपर॥

तू है ज्ञान-विज्ञान की खान
पर निशंक उसे करती दान।
साहस और वीरता से महान
हैं तेरे प्यारे पुत्र सारे जहान॥

शांत गंभीर है तेरी वाणी
गाते हैं पिवर्य प्रौढ कहानी।
तुझको पुकारते वीर प्रसविनी
मानवता की है तू सुःख दानी॥

दिया भेंट तूने सपूतों को
प्रेम मय माँ, वसुन्धरा को।
आज भी सब सुःख कारण
तू ही मुझको, तुझसे ही तारण॥

जग का कल्याण ही है
तेरे पुत्रों का निज व्रत।
सबसे अम्लान मुखों को है
शोभित करना देकर अमृत॥

तेरे पुत्र यह मन्त्र दुहराते
जग के कोने में मुखरित करते।
सर्वो सुखिनो भवन्तु
लोक समस्ता सुखिनो भवन्तु॥

मत रोना माँ

आज क्यो माता रोती है
क्यों आँखों मे अश्रुमोती है ?
माँ, किसकी अतीत व्यथा है,
किस दुःख की पीडा तू भोगती है ?
क्या, तेरे बाल, बच्चे भूखों मरते हैं?
सरिता में जल प्रलय भरते है?
किसानों के श्रम अकाल हरते हैं?
पानी के लिए जन साह मरते है ?
भवनो को मिट्टी में करते भुचाल
आज करुणामय कहाँ गया गोपाल ?
आँसु भरे श्वान का ही दर्शन,
मासूम बच्चों का सुनता रोदन।
आज तेरे पुत्र भिक्षुक जैसे
घर घर मारा फिरते हैं ?

एक काल था जब वे कैसे
सुखी जीवन में रहा करते थे।
तेरे बालक आज आपस लडते है .
और अपने आप अफसोस में पडते है?
भूखे, नंगे थे रोग भरे है,
निज हृदय में भारी दर्द भरे है?
नहीं रोना माँ, रात भागने तरसी है,
प्राची के पलकों में उषा बिहस रही हैं।
उमंग भरी किशरी आशा किरणो उगती है,,
भारी निद्र से विर्मा आता है।
माँ, अब सीखा हूँ अंगारों पर चलना,
अब काम मेरा तेरेलिए जलना।
देख मुझे, यह तेरा प्यारा पुत्र है,
नहीं रखना व्यथा अब तक यह मित्र है।
हाँ, इन सब से मैं बदला लूँगा,
तेरे दुर्दशा का हाल सुनाऊँगा।
हम सब मिलकर काम करेंगे,
भावियुग निर्माण करेंगे।

Licence No. 331 dated 15th October 1935.

Statement about ownership and other particulars about newspaper
(THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE)
to be published in the first issue every year after last day of February.

FORM IV
(See Rule 8)

1.	Place of Publication	Union Christian College, Alwaye, Kerala State
2.	Periodicity of publication	Once in a year—in March—April
3.	Printer's Name Nationality Address	Shri C. T. Benjamin Indian Union Christian College
4.	Publisher's Name Nationality Address	Shri C. T. Benjamin Indian Union Christian College
5.	Editor's Name Nationality Address	Shri G. D. Gabriel Indian Union Christian College
6.	Name and addresses of individuals who own the Newspaper and Partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital.	Shri C. T. Benjamin Shri T. B. Thomas Dr. V. K. Alexander

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd./-
C. T. Benjamin

Date : *1-7-1970.*

Printed and Published by C. T. Benjamin, M. A. at the C. M. S. Press, Kottayam.